

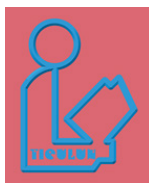
DẤU CHÂN SỎI ĐÁ

DUYÊN ANH

dấu chân sỏi đá

duyên anh

dấu chân sỏi đá

duyên anh

Bìa: *Sống Mới*

nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

dấu chân sỏi đá

DUYÊN ANH

Sống Mới - 1966

Xuất bản để nhớ những ngày làm
việc chung với

Hoàng Hải Thủy

Lê Xuyên

Nguyễn Mạnh Côn

Trần Dạ Từ

Nguyễn Khắc Giảng

Tú Kêu

Đặng Giao

Trong một hoàn cảnh hết sức chật
vật.

CHƯƠNG 1

Hai đứa ngồi dựa lưng vào tường. Bao giờ hai đứa cũng ngồi riêng một chỗ, xa hẳn bọn nhãi khác. Không phải vì chúng nó ghét bỏ đồng nghiệp của mình mà vì chúng nó không biết đánh bài cào.

Chợ báo họp ở sòng bạc Kim Chung cũ. Khu này trước là trung tâm của sa ngã, trụy lạc. Từ ngày ông Ngô Đình Diệm bắt tay vào việc cải tạo xã hội, ông

đã ra lệnh đóng cửa sòng bạc Kim Chung và đặt cho nó một cái tên mới: Khu Dân Sinh.

Khu Dân Sinh mang bộ mặt mới. Nhưng trong ruột nó, chứa đựng toàn gái điếm và du đăng. Những vụ đâm chém nhau thâm hiểm xảy ra tại đây như cơm bữa. Thế mà người ta lại phát hành báo cổ động ở cửa khu Dân Sinh.

Ba giờ chiều báo mới tới. Bọn nhãi đến từ một giờ. Những đứa chăm chỉ hạt bột, trái báo cũ đánh một giấc ngủ chờ đợi. Những đứa có máu mê đỏ đen, gây sòng bài sát phạt nhau. Sát phạt nhau chán chê, chúng nó chửi nhau, đánh nhau, đòi giết nhau, khiến những thằng yếu bóng vía phải tìm chỗ riêng ngồi, sợ gần đám bạc sẽ ăn nhằm gạch đá.

Hai đứa ngồi dựa lưng vào tường là Tâm và Ngọc. Tâm đang chăm chú theo dõi “Cô gái Đồ Long” đăng ở báo Đồng Nai. Còn Ngọc chăm chú theo dõi nét mặt của Tâm. Hễ khi nào Tâm không chớp mắt. Ngọc lại hỏi:

– Thăng Trương Vô Kỵ xuất hiện chưa mày?

Tâm lắc đầu:

– Chưa, chưa...

Và để bạn mình đừng hỏi lăng nhăng, mất hứng thú, Tâm dặn:

– Mày lộn xộn tạo không kể cho mày nghe đâu?

Ngọc lè lưỡi, liếm môi.

– Đọc nhanh lên mày, tàng hoài...

Rồi nó ngậm miệng. Tuy thế, mắt nó vẫn không ngừng theo dõi sự biến đổi trên khuôn mặt của Tâm. Nó nuốt nước miếng ừng ực, có vẻ sốt ruột lắm.

– Xong chưa?

Tâm không đáp. Một lát sau, nó quăng tờ báo cho Ngọc:

– Thương quá mày ơi!

– Thương cái gì?

– Thương thằng con nhà Trương Vô Kỵ...

Ngọc hốt hoảng:

– Sao, nó làm sao?

Giọng Tâm rầu rầu:

– Nó lại bị “át giọng”!

Ngọc méo miệng đi:

– Nó khổ quá mày nhỉ? Bố nó « chì »
thế, mẹ nó « chì » thế, bố nuôi nó có đao
Đồ Long mà nó cứ bị bọn cao thủ võ lâm
bắt nạt hoài. Đ.m, ức thật!

Tâm phát Ngọc một cái thật đau:

– Mày lại chửi thế, còn chửi thế tao
nghỉ mày ra.

Ngọc vội đưa tay bịt miệng:

– Tao trót lỡ.

– Bận sau đừng lỡ nghe!

– Ủ, tại tao thương con nhà Trương Vô Kỵ quá trời. Mồ côi bố mẹ khổ thật. Túc ghê đi, sao mãi nó chưa gặp ông Tạ Tồn mà ỷ nhỉ?

“Mồ côi bố mẹ khổ thật”. Câu nói tỏ tình thương con nhà Trương Vô Kỵ của Ngọc đã làm Tâm se sắt. Nó chợt nghĩ tới thân phận mồ côi của anh em nó. Không biết giờ phút này em gái nó có ngủ trưa hay lại thao thức nhớ mẹ.

Tâm chớp mắt mau. Ngọc hỏi:

– Mà sắp khóc đấy à?

– Không.

– Mà lại còn chối?

– Đâu có, bụi nó vương mắt tao đó.

Ngọc trở về truyện “Cô gái Đồ Long”:

– Liệu thằng Trương Vô Kỵ có gặp ông Tạ Tốn không hả mày?

– Tao biết sao được.

– Ông Tạ Tốn bị mù chắc ông cóc về trung thổ nổi mày nhỉ?

Ngọc không biết chữ. Những thằng không biết chữ trời phú cho nó cái tài nhớ dai. Tâm kể đoạn nào nó nhớ vanh vách đoạn ấy và nó đem ra bàn với Tâm. Nhiều khi nó còn dám đoán cả đường đi nước bước của các nhân vật trong truyện.

– Mày có khoái thằng cha Tạ Tốn không Tâm?

– Khoái.

– Tao khoái thằng chả nhất, nó hét thể đích nào mà làm mù và điếc bọn cao thủ võ lâm. Tài số dzách!

Tâm ngẩng mặt nhìn về phía phát báo. Hai giờ hơn rồi. Trời nắng gay gắt. Sao hôm nay oi ả thế! Tâm đá khế vào đùi bạn. Hai đứa đứng dậy. Ngay lúc ấy chiếc xe Lambretta ba bánh quen thuộc bóp còi inh ỏi chạy thật nhanh rồi thẳng gấp ở cửa khu Dân Sinh.

Bọn nhãi con đang đánh bài cào, đẹp sòng; bọn nhãi con đang ngủ vụt thức dậy chạy ủa lại vây lấy cái xe. Người đàn anh phát hành gài xong số xe, nhảy phóc xuống mặt tươi như hoa:

– Đang đảo chính lão Diệm!

Anh hoa chân múa tay:

– Vây dinh Gia Long rồi tụi bây ơi!
Phen này con mẹ Nhu hết nỏ miệng.

Cao hứng, anh ta hát một câu nhảm
nhí theo điệu “Suy tôn Ngô Tổng Thống”.
Bọn nhãi con vỗ tay hát theo:

– Toàn dân Việt Nam nhớ ơn tô hủ
tíu... Tô hủ tíu, tô hủ tíu ngon ghê!

Người đàn anh phát hành báo nhảy
tót lên chiếc ghế: Hôm nay không có báo.
Cho tụi mày nghỉ một bữa đi xem đảo
chính bắt lão Diệm. Mai tha hồ mà bán.
Hè hè. Mai báo đắt như tôm tươi.

Bọn nhãi đang định hỏi thăm anh ta
vài câu, thì chúng nó thấy phở xá người
chạy đi, kẻ chạy về nháo nhác. Rồi tiếng
xe tăng chạy, tiếng máy bay và lác đác có
tiếng súng nổ nữa. Bọn nhãi tin lời người
đàn anh phát hành. Chúng nó tung mũ

lên trời, hò hét một lát. Sau đó, bọn nhãi chạy ủa lại phía chợ Bến Thành.

Tâm và Ngọc chưa chịu rời Khu Dân Sinh. Hai đứa chờ bọn nhãi biến hết mới đến gần người phát hành. Anh ta vỗ vai Tâm:

– Màỵ không đi xem à?

Tâm hỏi lại:

– Lần này liệu “ăn” không hở chú Ba?

Người phát hành dấm bóp một cái vào thành xe:

– Quá tam ba bận, lần này phải “ăn”.

Tâm rủ Ngọc:

– Màỵ đi coi với tao không?

– Đi đâu?

– Chỗ nào có bắn nhau tụi mình tới đó coi.

– Đi thì đi, sợ gì.

Hai đứa nắm tay nhau chạy. Tâm bảo bạn:

– Gài kim băng vào túi đi kéo rơi hết tiền.

– Tao gài từ khuya.

Hai đứa cắm cổ chạy. Chẳng mấy chốc, chúng nó đã tới bùng binh chợ Bến Thành. Quang cảnh Sài Gòn lúc ấy như quang cảnh ngày mồng một Tết. Nhà nào nhà nấy đóng cửa im im. Những nhà có lầu kéo hết lên gác, mở cánh cửa sổ chúi đầu vào nhau nhìn xuống đường

phố xem “có chuyện gì lạ”. Xe cộ chạy ngược chiều, xuôi chiều, chạy bất chấp đèn xanh đèn đỏ. Cảnh sát đã rút lui đi đâu hết. Nếu còn sót lại một nhân viên tận tâm với nhiệm vụ, nhân viên đó cũng ngại chẳng muốn rút còi thổi phạt.

Có đảo chính thật rồi. Hồi 11 tháng 11 năm 60 cũng thế. Mở đầu cuộc đảo chính chính trường là cuộc đảo chính ở ngoài phố. Tâm khắp khởi trong bụng. Nó lăm bắm:

– Lạy giời lần này “ăn” nhé!

Nó thù ông Ngô Đình Diệm lắm. Mấy năm về trước bố nó ở trong quân đội. Bố nó đóng trung sĩ, đánh nhau với Việt Cộng như ăn cơm bữa ngoài Trung, huy chương đầy ngực. Rồi chẳng may, bố nó bị tử thương trong một trận đánh lớn.

Người ta truy tặng bố nó cái lon thượng sĩ và một cái huy chương anh dũng bội tinh với ngôi sao bạc.

Bố Tâm chết, mẹ con Tâm bơ vơ. Chính phủ hứa tặng gia đình nó mười hai tháng lương của bố nó. Nhưng mẹ con Tâm trông ngóng mãi mòn con mắt mà tiền nong chẳng chịu tới. Mẹ nó vác đơn đến khắp cơ quan. Nơi này chỉ dẫn sang nơi kia. Rốt cuộc, tốn vô khối tiền xe, chẳng lĩnh được tiền tử tuất.

Lu gạo nhà Tâm vơi dần. Mẹ nó già hẳn đi. Họ hàng quen thuộc bày vẽ cách thức xin việc làm vì chính ưu tiên cho “vợ các chiến sĩ hy sinh vì tổ quốc”. Đơn nộp đủ chỗ. Chính phủ chỉ hứa hão. Chán nản quá, mẹ Tâm xoay nghề bán xôi chè nuôi anh em nó ăn học. Được hai năm mẹ nó quen với lão xếp thợ máy nhà in.

Rồi mẹ nó chết. Mẹ nó chết tại lão xếp thợ máy nhà in. Song Tâm thù ông Ngô Đình Diệm nhiều hơn. Phải chi ông Ngô Đình Diệm cấp tiền tử tuất cho mẹ nó, cấp việc làm cho mẹ nó thì đâu mẹ nó cần nhờ vả lão xếp thợ máy gửi nó lên nhà in ở Sài Gòn học nghề xấp chữ để quen thân lão ta và chết một cách khốn nạn.

Tâm nghiêng răng ken két. Nó đứng chôn chân trên nền xi măng. Bỗng nhiên nó giơ cao tay, hô lớn:

– Đả đảo Ngô Đình Diệm!

Ngọc há hốc miệng kinh ngạc:

– Mà y khùng hả Tâm?

Tâm trợn mắt:

– Khùng cái con “kệ”.

Ngọc lè lưỡi liếm mép:

– Không khùng sao mà y đả đảo Ngô Đình Diệm?

Tâm chưa kịp trả lời Ngọc. Tiếng bánh xe tăng nghiêng trên đường nhựa khiến tâm hồn thẳng bé rạo rực. Nó xoay người về phía nhà ga. Hai chiếc xe tăng đang lù lù tiến vào thành phố. Tâm kéo Ngọc chạy ngược chiều xe tăng. Hai đứa bé vội dừng lại, xe tăng tới đầu đường Lê Lai, lăm lũi đi thẳng, không thềm vòng quanh bùng binh. Tiếng máy hục hặc như nổi căm hờn của Tâm.

Hai đứa bé mở to mắt nhìn. Xe tăng y hệt con bọ hung. Khẩu súng đại liên nòng đẩy lỗ trông ớn người. Những viên đạn vàng khè dắt vào cái băng cơ

hồ tràng pháo ống lệnh dài thườn thượt. Hai người lính đứng trên mui xe đầu đội mũ sắt. Một người ghì nấc súng sẵn sàng nhả đạn, một người nâng tràng đạn bằng hai tay. Chiếc xe tăng theo sau cũng vậy.

Xe tăng qua chỗ đèn xanh đèn đỏ một chút, rẽ vào đường Phan Chu Trinh. Bấy giờ, người tù phố này đổ xô ra bùng binh. Rồi tốp thì chạy sang Chợ Lớn, tốp thì chạy theo đại lộ Hàm nghi về bờ sông tránh tầm đạn mặc dù đạn chưa nổ.

Tâm đập mạnh vai Ngọc:

– Vây dinh Gia Long thật rồi mà ẹ!

Ngọc đưa bàn tay lên xoa vai:

– Vây làm gì hả mậy?

Tâm dậm chân, cau có:

– Sao mà ngu thế!

– Ngu sao?

– Vây dinh Gia Long tóm cổ thằng cha Ngô Đình Diệm chứ vây làm gì?

– Sao tóm cổ thằng chả?

– Nó ác lắm, nó đánh mấy ông thầy chùa đau quá đến nỗi mấy ông phải tự thiêu.

– Sao bảo mấy ông thầy chùa tranh đấu.

Tâm đá tung cái lon sữa bò gần đó:

– Mà ngu thật, đếch hiểu gì cả...

Ngọc gật đầu:

– Cần gì hiểu chuyện thằng cha Diệm

với mấy ông thầy chùa, tao chỉ khoái con nhà Trương Vô Kỵ thôi à... Ông đếch cần hiểu gì hết trời!

Tâm cúi sườn:

– Tao thù thằng cha Diệm mà biết chưa?

Ngọc ngơ ngác:

– Lão bộp tai mà à?

Tâm đang cúi bỗng phì cười:

– Đến gần lão thế chó nào được mà bị bộp tai.

– Thế sao mà thù?

Tâm nắm chặt hai bàn tay:

– Thằng cha Diệm giết mẹ tao?

Bỗng nhiên Ngọc thấy ghét ông Ngô Đình Diệm quá.

Nó trừng mắt nhìn chân dung ông Ngô Đình Diệm treo ở nóc chợ Bến Thành. Nó gơ cánh tay:

– Đả đảo Ngô Đình Diệm!

Tâm khoác vai bạn, Thương mến, nó rủ Ngọc:

– Tụi mình chạy theo xe tăng đi.

– Đi.

Hai thằng nhãi dắt tay nhau băng ngang con đường rộng. Chạy hết phố Phan Chu Trinh thì chúng nó bắt kịp chiếc xe tăng sau. Xe tăng rẽ sang đường Lê thánh Tôn và dừng lại ở ngã tư Lê thánh Tôn – Nguyễn trung Trực, ở con

phố này lính đang kè kè súng nằm dưới mỗi gốc cây, Những khẩu trung liên chĩa vào dinh Gia Long. Bọn nhỏ con vây quanh các anh lính, chẳng bị đuổi gì. Các cửa hàng đóng kín mít. Phố buồn nhưng khuôn mặt mỗi người dân đều rạng rỡ. Người ta thêm cách mạng lật đổ ông Ngô Đình Diệm mà Tâm và Ngọc mon men sang phía trường Đại Học Văn Khoa. Hai đứa đứng dưới một gốc cây lớn. Tâm bảo Ngọc:

– Năm xưa tao còn bé, nghe mấy thằng kể lại bắn nhau thú lắm. Cứ ngồi ở gốc cây mà xem bắn nhau.

– Bao giờ mới bắn nhau? Tao thích lượm vỏ đạn làm ống đựng tăm.

Tâm đáp:

– Chắc sắp bắn rồi. Cho lão Diệm chết sặc gạch đi, ai bảo lão quýt của bà mẹ tao món tiền tử tuất.

– Tử tuất là tiền gì?

– Là tiền lương mười hai tháng của bố tao. Bố tao được huy chương anh dũng mà đếch được tiền. Giá tặng tiền tao khoái hơn huy chương. Huy chương đâu có đóng gạo được mày há!

– Ừ.

– Hay là tao với mày qua gốc cây bên kia hỏi anh lính xem bao giờ bắn nhau đi.

– Đi.

Hai đứa lại băng qua gốc cây khác. Ở đó, một anh lính trẻ cặp khẩu tiểu liên

đang chôn chân không nhúc nhích. Hai đứa tới gần, anh lính quát:

– Đi đâu?

Tâm chột dạ. Ngọc sợ hãi. Anh lính dọa:

– Về nhà kéo lạt đạn chết uống...

Tâm thấy giọng nói của anh lính đượm nhiều thương mến nhếch mép cười:

– Tụi em đi xem bắn nhau mà...

Anh lính lắc đầu:

– Không được, bắn nhau nguy hiểm lắm, chẳng thích thú gì đâu. Tâm bám tay Ngọc trở về gốc cây cũ. Tiếng xe lẳng rầm rộ tiến về khu vực này. Một chốc, nó

đã hiện lù lù ở ngã tư Nguyễn trung Trực
– Gia Long. Tâm đập đập lưng Ngọc:

– Vây bốn phía rồi.

Nói vừa nói dứt câu, đạn trong dinh Gia Long quạt ra tới tấp. Bọn trẻ con bu quanh các anh lính phía đường Lê Thánh Tôn chạy tán loạn. Tiếng đạn xé không gian nghe ớn xương sống. Bên ngoài chưa bắn trả đũa. Hai đứa bé ngồi bó gối, nhắm mắt, bịt tai. Đạn nổ liên miên. Bắt đầu bắn nhau rồi. Bọn lính phòng vệ dinh Gia Long bắn ráo riết. Các khẩu đại liên trên xe tăng di động. Và khạc lửa bay đi. Đạn nổ như pháo tết. Hai đứa bé đã buông tay. Đạn nổ làm chúng nó say mê rồi. Chúng nó mở mắt. Bây giờ lại có cả tàu bay nữa. Đạn nổ khắp nơi.

Ngọc rủ Tâm:

- Đi lượm vỏ đạn đi.
- Khoan đã mày.
- Khoan chó gì, không đi ngay tụi khác lượm hết còn gì?

Tâm khẽ đập lưng Ngọc:

- Mày nhìn coi, anh lính đuổi mình đang «phơ» tiểu liên.

Hai đứa trở mắt ngắm anh lính. Anh ta bắn hết một băng, di chuyển chỗ đứng. Vừa lúc anh ta chạy sang gốc cây khác trên vỉa hè tiến gần dinh Gia Long thì một loạt đạn trúng anh ta. Anh nẩy người lên, uốn ngực về phía trước rồi buông rớt súng, ngã gục.

Tâm bùng mặt khóc. Ngọc lay người nó:

– Sao vậy mày?

– Anh ấy chết rồi...

Ngọc thản nhiên như không:

– Đánh nhau thì phải chết chứ, thôi đi lượm vỏ đạn đi.

Tâm lắc đầu:

– Mày đi một mình, tao không đi nữa đâu.

Ngọc chớp mắt lia lịa:

– Anh ấy chết rồi mà...

Tâm đưa cánh tay chùi nước mắt:

– Chắc bố tao cũng trúng đạn, cũng nẩy người lên, cũng ưỡn ngực như anh ấy...

.....

Ngọc hỏi:

– Cái huy chương ngôi sao bạc của bố mày còn không?

Tâm bẹo tai bạn:

– Mày hỏi làm gì?

Ngọc ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Cho tao xin nhé!

Tâm gật đầu, Ngọc hớn hở:

– Tao sẽ đeo vào ngực làm “sê ríp”...

Nó đứng lên giả vờ làm “sê ríp”, chĩa hai khẩu súng tay vào người Tâm:

– Ừng ừng...

Một tràng đạn đại liên từ trong dinh Gia Long veo véo bay trên đầu hai đứa bé. Ngọc nằm rạp xuống. Mặt nó tái mét. Nhưng nó vẫn ngóc đầu, hất hàm:

– Thấy chưa, lính của lão Diệm trả lời tao đó.

Tâm thúc gót chân vô bụng Ngọc:

– Mày còn đứng dậy, đạn sẽ trúng ngực mày à...

Ngọc bĩu môi:

– Còn khuya.

Tiếng súng lúc này im bật. Bắn loạn xạ ngẫu rồi, nghỉ xả hơi. Kỳ cục ghê. Bọn nhãi con núp đạn ở các gốc cây, các khe cống, bây giờ lại chường mặt ra và bám sát lấy mấy anh lính tán chuyện. Mấy anh

lính cười nói với bọn nhãi. Khiến Tâm nghĩ tới anh lính trẻ bị bắn trúng ngực nằm gục trên vỉa hè vẫn chưa được anh em đến khiêng đi. Nó chép miệng:

– Tội nghiệp anh ấy ghê.

Ngọc ngơ ngác:

– Anh nào?

– Anh lính đuổi tụi mình chứ anh nào.

Ngọc vỗ vai Tâm:

– Qua bên kia xem bắn súng máy đi.

Hai đứa bé cùng đứng dậy, phủi tay rồi cầm cổ chạy sang đường Lê Thánh Tôn. Mới tới nơi, đạn trong dinh Gia Long bắn ra ào ào. Hai đứa nằm rạp, bò

vào một gốc cây. Đánh nhau khốc liệt rồi. Xe tăng, tàu bò kéo đến âm âm. Quân Cách mạng vây kín dinh nhưng chỉ bắn khơi khơi chưa được trả đũa. Ngọc vừa run vừa nói:

– “Cù lằn” quá hé!

– “Cù lằn” gì?

– Nó bắn hung vậy mà mình đểch bắn.

– Mày ngu như bò ấy, mình để dành đạn. Nó bắn đến tối hết bố nó đạn, mình vào lôi cổ nó ra.

Ngọc cò vẻ chịu lời giải thích của Tâm. Nó trườn người lên. Tâm nắm lấy chân nó, kéo lại:

– Đi đâu?

- Chỗ kia nhiều vỏ đạn lắm.
- Mày sợ thấy mồ mà còn ham lượm vỏ đạn.
- Hết sợ rồi.
- Thôi, đừng đi nữa, lính lão Diệm nó bắn mày vỡ óc.

Hai đứa tin chắc đạn không xuyên qua được thân cây me lớn, cứ nói chuyện. Mặc dù đạn veo véo bay trên đầu chúng nó. Một chiếc xe tăng lăm lũi đi ngược chiều đường Công Lý xuất hiện ở ngã tư Lê Thánh Tôn – Công Lý. Sát nách dinh Gia Long rồi. Khẩu đại liên chĩa vào dinh. Và nó đến nơi là khạc lửa liên tiếp. Tiếng đạn nổ không làm hai đứa bé sợ hãi như lúc đầu nữa. Chúng nó vui tai. Quân Cách mạng đã trả đũa. Những khẩu trung liên, những khẩu phóng lựu

đạn nổ dữ dội. Đạn bắn vào. Đạn bắn ra. Đạn xé từng mảnh vỏ cây. Đạn làm rơi những cành cây nhỏ. Đạn trúng tường đào rãnh ở tường. Đạn phá thủng những tấm bảng hiệu. Đạn bắn ra nhiều hơn đạn bắn vào.

Bức tường sau dinh Gia Long lủng đầy vết đạn. Nhưng vẫn chưa sập. Xe tăng chưa dám húc vỡ cho quân Cách-mạng ulla vào. Súng lại im. Rõn nhau như con nít vậy. Tâm vuốt mặt:

– Chắc lão Diệm đá ra quần mày nhể?

Ngọc vừa toan trả lời thì một quả mọc chệ từ trong dinh Gia Long câu ra trúng chiếc xe tăng đậu ở ngã tư Lê Thánh Tôn – Công Lý. Quả mọc chệ nổ tung. Chiếc xe bốc cháy. Đạn trong xe nổ

toì bởi cơ hồ bấp rang. Tâm vổ bộp vào lưng Ngọc:

– Mẹ, lão Diệm bắn cháy xe của mình rồi.

Nó rên rĩ:

– Mấy anh lính chết thui đau quá mà y ơi!

Ngọc ngừng đầu ngó chiếc xe đang bốc lửa.

– Thế mà mà y bảo lão Diệm đái ra quần!

Đạn mọc chề lại câu ra trúng cái nhà bán thực phẩm. Căn nhà ở gần chỗ xe tăng trúng đạn cũng bốc cháy. Lính của ông Diệm chơi ác hơn quân Cách mạng, Tâm ngạc nhiên không hiểu tại sao quân

Cách mạng không cho đại bác bắn nát bức tường và thả hàng trăm chiếc xe vào ủi phẳng dinh Gia Long đi. Nó nghĩ nó mà cầm quân đánh ông Diệm, nó sẽ chơi thế.

Quân Cách mạng không chịu tiến lên. Họ bám sát lấy từng gốc cây.

Tâm cầu tiết, hét lớn:

– Cầu đại bác vào đi!

Nó chợt thấy nó liều quá. Một quả mìn chôn trún gốc cây trước mặt nó làm long óc hai đứa bé. Hai anh lính sử dụng khẩu trung liên bắn tung người lên. Thịt xương văng tùm lum. Bọn nhãi hoảng hốt bỏ chỗ nấp chạy trốn chết. Tâm nắm chặt lấy tay Ngọc. Hai đứa run tựa cây sậy. Ngọc lắp bắp:

– Chạy đi mày ơi!

– Khoan.

Quả moọc chê khác lại trúng cái đích cũ. Gốc cây me vẫn chưa bật rễ. Ngọc giằng tay Tâm vùng lên, ù té chạy, Tâm ngoảnh đầu ngó theo bạn. Nó la lớn:

– Nấp vào gốc cây Ngọc ơi!

Nhưng con nhà Ngọc không nghe lời nó, cứ cắm cổ chạy về phía chợ Bến Thành. Lúc này đạn hai bên bắn nhau dữ dội gấp mười lần lúc đầu. Và phi cơ đã xuất hiện. Súng nổ ở khắp nơi. Tâm muốn bỏ gốc cây đuổi theo Ngọc. Khốn nỗi đạn bắn rất quá, nó đành nằm chết dí.

Một băng đạn bắn xé cành cây bên kia đường. Đạn bắn liên tiếp không ngừng.

Đạn hỏi thăm mái ngói. Ngói tróc nóc tung bay. Đạn xuyên qua các cửa kính ở tầng các phố lầu. Tiếng kính bể nghe ớn xương sống.

Máy bay chỉ lượn trên đầu Tâm có một vòng. Tâm suýt chết ngất. Thùng rác gần chỗ nó nắp bị đạn xuyên thủng văng một quãng xa. Các khẩu đại liên trên các xe tăng tới tấp khạc đạn. Nhưng không thấm gì với đạn từ trong dinh Gia Long bắn ra. Tâm phóng người xuống khe rãnh. Nó trườn dần về đường Nguyễn Trung Trực. Đạn xé không gian. Nó liều mạng chạy chéo sang đường Tạ Thu Thâu. Rồi băng ra chợ Bến Thành.

Tâm đụng Ngọc. Thằng nhóc này nằm ở cửa nhà tây đen bán vải thổ hồng học. Tâm trách bạn:

– Bảo nằm xuống sao mày cứ chạy?

Ngọc vẫy tay giục Tâm nằm cạnh nó. Hai đứa bé gối đầu lên bậc thềm, nằm duỗi chân thoải mái. Đạn nổ mỗi lúc một ác liệt. Tiếng đạn « chiu chiu, veo veo » nghe đã đủ hết hồn. Bây giờ đạn chỉ lướt trên các ngọn cây, trên các mái nhà chứ không còn chúc xuống gần chỗ nấp của chúng nó nữa. Tâm chắc mẩm lính ông Diệm không đại gì mà câu moọc chê ra chợ Bến Thành. Ở đây làm quái gì có xe tăng, tàu bò cơ chứ.

Ngọc cầm tay Tâm đặt giữa ngực mình:

– Đập lia lia hé!

– Ừ.

– Lính lão Diệm bắn "chì" dữ. Mình mất bố nó một cái xe tăng rồi.

Tâm rút tay ra khỏi ngực bạn:

– Đếch biết có « ăn » không!

Ngọc liếm môi:

– Ăn gì?

Tâm không trả lời Ngọc, nó lẩm bẩm:

– Ông mà cầm quân ông dội mẹ nó cả núi bom là lão Diệm tởm liến.

Ngọc nói:

– Chắc họ ham bắt sống lão Diệm. Tao khoái dứt vài cái lông nách lão Diệm mà ẹ!

Tâm mỉm cười. Trời đang nắng gay gắt bỗng dịu hẳn. Dường như mặt trời sợ trúng đạn, núp vào mây mất hút. Có vài hạt mưa lác đác nữa. Phố xá vắng hoe. Những người bán đậu đỏ bột lọc bỏ quán chạy đi đâu rồi. Cửa quán bỏ ngõ. Hai đứa bé đang khát nước. Nhìn thấy quán bỏ ngõ. Ngọc gạ Tâm:

– Qua uống gỡ ly rau má đi mày. Hai đứa vùng chạy sang quán nước. Mạnh đứa nào đứa ấy lấy ly mức uống thả cửa. Uống chán chê. Ngọc thủ hai chai xá xị. Tâm dọa nó;

– Cảnh sát bắt mày chết.

Ngọc chìa khuỷu tay:

– Này này, cảnh sát đang lo thấy mẹ. Tâm nghe bùi tai, cũng thủ chai cam vàng. Ngọc ngó trước ngó sau. Rồi nó

quăng một chai xá xị vào bình đựng bột lọc. Cái bình vỡ tan, nước bột chảy tùm lum. Tâm hích Ngọc:

– Chơi chi kỳ vậy mà?

Ngọc toét miệng:

– Mẹ, quán này của ba tàu, ông ghét ba tàu mà.

Tâm hất đầu:

– Chắc của ba tàu không?

– Chắc.

Tâm nheo mắt:

– Hề hề, thằng tàu già ở ngõ nhà tao tàng lăm. Hồi mẹ tao còn sống, mua chịu ký gạo nó đểch bán.

Ngọc giục:

– Trả thù đi!

Tâm mím môi:

– Trả thù là cái chắc.

Nó lượm chai bia, cầm cổ chai, đập luôn một mạch bể hết bốn cái bình. Xong, nó liệng chai bia, ném thẳng vào giá để nước ngọt. Vô số chai rơi rớt, vỡ lung tung. Tâm khoái chí cười ha hả.

– Thằng chủ nó sẽ đổ vạ lính ông Diệm phá của nó, lính lão Diệm bắn quán nó.

Hai thằng đã tỉnh táo. Nỗi sợ hãi theo đậu đỏ bột lọc, nước rau má, trôi tuột xuống dạ dày. Tâm ôm ngang bụng Ngọc:

– Về phía Tòa Đô Sản coi đi.

– Ủ.

– Mà còn sợ không?

– Hết sợ rồi. Hay tao với mày đi kiếm tiệm nước ba tàu phá chơi cho vui.

– Đi xem bắt lão Diệm khoái hơn. Tụi mình còn nhặt vỏ đạn cơ mà.

– Ủ nhỉ.

Hai thằng lại chạy. Lần này chúng nó lần ra lề đường Lê Lợi, men theo vỉa hè chạy ngược về phía Quốc Hội. Đường phố vắng hoe. Chẳng có lính nữa. Đèn xanh đèn đỏ tắt ngúm chỉ có đèn vàng chớp lia lịa. Người cảnh sát điều khiển giao thông vù mất rồi. Đạn bắn chưa ngớt.

Đến quán Kim Sơn, hai thằng dừng lại, tìm gốc cây lách đạn. Lạ lòng ghê. Đạn ở đâu bắn ra mà cứ nhằm nhà hàng Quốc Tế trúng bôm bốp. Dây điện bị đứt rớt xuống đường. Cành cây gãy ngã nghiêng. Trời không bão mà như có bão. Hai đứa băng đường sang vỉa hè bên kia. Từ ấy, chúng cảm cổ chạy. Tới chợ hoa. Ngọc nắm tay Tâm:

– Nghỉ chút đã mày...

Máy bay lúc này hoạt động mạnh hơn và cử chúi mũi ngã sở thú. Tâm reo to:

– Đánh thành Cộng Hòa rồi!

Ngọc há hốc miệng:

– Sao mày biết?

– Thế mới cừ. Hi hi, bọn lính bảo vệ ông Diệm làng tàng lăm, không quân sẽ bắn bỏ mẹ chúng nó.

Cao hứng nó hát:

– Ù u ù u u ú... Ôi phi công danh tiếng muôn đời, nhìn xa, phi trường Việt-Nam...

Ngọc lay niềm vui của bạn, nhảy cẫng lên:

– Đả đảo Ngô Đình Diệm!

Tâm ngừng hét, giờ tay hô:

– Đả đảo!

Hát xướng, đả đảo hả hê hai đứa lần ra chỗ máy nước còi phăng quần áo mở nước tắm nghịch: Bỗng nhiên chúng

nó quên hết chuyện súng đạn. Hai đứa tha hồ đùa giỡn. Chưa bao giờ chúng nó được đùa giỡn mặc tình như lúc này. Ngọc ngửa mặt cho vòi nước chảy vào mặt nó. Nó hét lớn:

– Mát quá ta!

Tâm sực nhớ ra điều nó mong muốn, giục Ngọc:

– Lẹ lên mày!

– Khoan đã.

– Đếch khoan gì cả, lẹ lên mày, tụi mình đến sở thú coi tàu bay bắn lính phòng vệ của lão Diệm.

Ngọc hỏi:

– Sao mày bảo đến Tòa Đô Sát xem vậy dinh Gia Long cho dễ?

Tâm vượt mình mảy cho nước khô. Nó mặc quần áo. Tự nhiên nó nhớ tới em gái nó, và nỗi lo âu thấm vào người nó. Anh em nó ở căn nhà lá trong xóm cỏ cuối đường Nguyễn Bình Khiêm. Xóm cỏ cách xa thành Cộng Hòa cả mấy cây số. Không biết đạn có thể lạc tới đó không? Máy bay chúc mũi xuống ghé góm quá. Rủi ro đạn « rớt kết » hỏi thăm xóm cỏ một trái thì còn chi là xóm cỏ. Tâm chẳng biết em gái nó ẩn núp hay chạy khơi khơi ra đường xem đảo chính. Rồi nghĩ đến anh mắc kẹt trên Sài Gòn con bé sẽ cuống quýt sẽ khóc lóc tội nghiệp lắm đây.

Con Hậu vốn đã nhát sắn. Hồi Tết năm ngoái, ra ngô chơi bị bọn ranh con đốt pháo liệng vào chân, Hậu sợ muốn chết ngất. Giờ đạn « chiu chiu, veo veo » bay trên đầu nó. Chắc nó xỉu mất.

Trống ngực Tâm đánh thành thịch. Người nó đồ ể dẫn. Ngọc cũng đã mặc xong quần áo. Nó đứng cạnh Tâm:

– Mày rét à?

– Không.

– Thế sao mày tái mặt vậy?

Tâm nắm tay Ngọc:

– Mày biết xóm cỏ không?

– Gần xa lộ hả?

– Ừ...

– Biết chứ.

– Nhà tao trong xóm cỏ đấy.

– Mày đã nói với tao rồi.

– Đạn từ thành Cộng Hòa rớt xuống xóm cỏ có chết người được không nhỉ, mày nhỉ?

– Tao đâu có biết.

Tâm buông tay Ngọc ra:

– Ờ, hỏi mày chán chết.

– Mày hỏi làm gì?

Tâm mĩa mai:

– Tao lo cho em gái tao.

Ngọc thúc cùi chỏ vô cạnh sườn bạn:

– Đừng lo mày, tội mình nhỏ thả đạn nó chê mà. Mày xem, lúc nãy lính lão Diệm bắn như điên mà tội mình đếch mất cái tóc nào. Nữa là em mày ở mãi xóm cỏ.

Con nhà Ngọc làm Tâm yên lòng.
Tuy thế, nó vẫn Bảo Ngọc:

– Tao đi về đây mày ạ!

Ngọc nói:

– Cho tao về nhà mày nữa nhé!

Tâm phân vân:

– Tao chưa hỏi em tao, không biết nó
có thích mày không?

Ngọc thộn mặt ra:

– Tụi mình chơi với nhau lâu rồi mà
em mày chưa biết tao.

Tâm đưa tay khoác vai bạn:

– Tao nói mày đừng buồn nghe.

– Ủ.

– Xóm tao cũng nhiều thằng bán báo lắm. Tụi nó mất dạy kinh khủng; chửi thề, đánh lộn, chọc con gái tối ngày. Em tao dặn đừng chơi với những thằng bán báo.

Ngọc ngược mặt nhìn Tâm:

– Tao hết chửi thề từ khuya rồi.

– Thỉnh thoảng mày vẫn chửi thề thôi?

– À tao quên.

Tâm dìu bạn về phía bờ sông:

– Mày về nhà tao cũng được nhưng nhớ đừng quên nhé! Mày quen miệng chửi thề, em tao nó cấm tao chơi với mày đó.

Ngọc nghĩ tới thân phận lưu lạc đầu đường xó chợ của nó gặp toàn những thằng lớn hơn nó bắt nạt nó. Nó quen Tâm từ ngày Tâm vào nghề bán báo. Thằng này không những lớn hơn nó, lại còn biết đọc báo nữa. Nó bảo Ngọc rằng nó có bằng Tiểu Học, nó học tới lớp Đệ Lục thì bố nó chết, mẹ nó cho nó học nghề nhà in. Nhưng mẹ nó chết, nó bỏ nghề sắp chữ, đi bán báo nuôi em gái nó.

Tâm chỉ chơi với Ngọc. Nó thương Ngọc khi Ngọc bị bạn đồng nghiệp bắt nạt. Nó quen Ngọc buồn cười lắm. Hôm đó nó ngủ ở vỉa hè gần khu Dân Sinh. Nó ngủ mê mết. Bọn trẻ bán bong bóng lấy dây cột.

Tinh nghịch hơn, bọn bán bong bóng còn lấy dầu xe vẽ hê lên mặt Ngọc. Sau đó, chúng nó lôi còi thổi te te đánh

thức Ngọc. Thằng bé mở mắt, thấy chân mình bị trói. Và bọn bán bong bóng ôm bụng cười nắc nẻ.

Ngọc không hiểu chúng nó cười gì. Nó cời dây trói ra đứng dậy. Bọn bán bong bóng càng cười dữ. Tâm ném cho nó cái khăn, bảo nó lau mặt đi. Ngọc mới rõ nó bị bọn nhãi vẽ hề. Một thằng lớn con trong bọn bán bong bóng sinh sự với Tâm. Nó cho Tâm phá cuộc vui của nó. Nó cời áo thách Tâm đánh lộn.

Tâm xin xỏ mãi mà nó cứ khăng khăng đòi đánh. Nó lao vào đâm trước. Tâm né. Cuối cùng nó không nhịn thẳng bán bong bóng. Nó đâm lại. Con nhà bán bong bóng chảy máu mũi. Bọn nhãi phe bong bóng vây quanh Tâm, quần thẳng nhỏ một trận. Ngọc chạy vọt đi cầu cứu phe bán báo. Bọn nhãi bán báo kéo tới

đánh bọn bán bong bóng chạy dài, giải vây cho Tâm.

Ngọc là thằng đầu tiên nắm tay Tâm khen nó “chì”. Và hai đứa quen nhau, chơi thân với nhau. Con nhà Ngọc văng tục chửi thề khiếp người. Tâm đã khuyên bảo nó mãi nó mới bớt. Ngọc không muốn Tâm bỏ rơi nó, nó quàng tay ngang Tâm, hứa:

– Đ.m, đứa nào còn chửi thề!

Tâm dừng lại, buông tay khỏi vai Ngọc và hất tay nó khỏi lưng mình:

– Mày lại chửi thề.

– Tao thề chứ đâu có chửi!

– Rõ ràng mày vừa chửi thề.

– Tao thể mà.

– Cấm mày thể thể.

– Thế thể làm sao?

– Không thể gì hết trời. Mày hứa không chửi thể văng tục là đủ rồi.

– Ủ, tao hứa, đứa nào còn chửi thể đứa ấy...

Tâm bịt miệng Ngọc:

– Thôi, mày sắp nói nhảm rồi.

Hai đứa lại khoác vai nhau, thản nhiên đi trong tiếng đạn nổ, trong sự tranh giành, bắn giết, trong những mưu mô sát hại nhau của người lớn.

CHƯƠNG II

Một lát sau chúng nó đã ở bên Bạch Đằng. Tâm định đi qua Bộ Tư Lệnh Hải Quân, rẽ vào đường Lê Thánh Tôn. Rồi từ đó, nó dẫn Ngọc theo đường Nguyễn Bình Khiêm về thẳng xóm cỏ. Nhưng lính đã đuổi chúng nó trở lại. Tâm nhìn về phía Bộ Tư Lệnh Hải Quân. Nó thấy rào gai chắn ngang đường. Khẩu đại liên từ trên chiếc xe thiết giáp chĩa nòng ra, như sẵn sàng khạc đạn nếu kẻ nào muốn phá rào gai

xông vô địa phận của Hải Quân. Chiếc xe được phủ kín bằng lá cành trông ngô ngô lạ.

Trên sông, đại bác của chiến hạm đã tháo vải bọc tự lúc nào. Nòng súng bụi cơ hồ ống tre bương chĩa lên trời. Ý chừng để ăn thua với tàu bay. Một anh lính đứng gần Tâm cầu nhàu:

– Đ.m. tụi nó bố trí gớm quá!

Tâm làm quen anh lính:

– Anh đánh lão Diệm hờ anh?

Anh lính đáp cộc lốc:

– Đếch biết đánh ai, bảo về Sài Gòn thì về. Bảo đứng đây thì đứng. Khi nào bảo ụynh nhau với lính thủy thì cũng ụynh.

Tâm ngạc nhiên:

– Thế cấp trên không bảo anh về đánh lão Diệm à?

Anh lính nhổ bãi nước miếng:

– Đơ dèm cùi bắp ai thèm bảo mình.

Tâm hỏi:

– Quân ta vây dinh Gia Long anh biết chưa?

Anh lính lắc đầu:

– Chưa, biết làm gì?

Tâm đưa biểu anh lính chai cam vàng:

– Anh uống đi.

Anh lính ngồi phệt xuống lề đường, chẳng cần ỉn núp. Anh đỡ lấy chai nước ngọt:

- Bộ em cho anh à?
- Dạ.
- Sao không để mà uống?
- Tại em uống rồi.

Ngọc nói:

- Còn hai chai xá xị con cộp lặn.

Anh kính đập vỡ cái cổ chai, ngửa cổ lên rót nước ngọt vào miệng. Súng vẫn nổ ở dinh Gia Long và máy bay vẫn tiếp tục chúi mũi xuống thành Cộng Hòa. Nhưng ở bờ sông, anh lính chiến và hai đứa bé coi súng đạn không ra cái thứ gì cả.

Uống hết chai nước ngọt, anh lính ném cái chai ra giữa lộ. Tâm hỏi:

– Bao giờ anh mới bắn?

Anh lính thân mật nín Tâm ngồi cạnh anh. Ngọc cũng ngồi cạnh anh. Anh lính đặt khẩu súng lên đùi, quàng hai tay lên cổ hai đứa bé:

– Bắn ai hở các em?

– Bắn lão Diệm.

– Đã có người bắn lão, anh em mình ngồi đây chơi.

Tâm chỉ tay lại đằng căn cứ Hải Quân:

– Nhỡ trong bắn ra sao?

Anh lính chép miệng:

– Cái đó mới phiền. Về Sài Gòn bắn nhau không khoái. Mình bắn mình không à.

Ngọc nắm tay anh lính:

– Bắn nhau với ai khoái hở anh?

– Với Việt Cộng khoái.

Tâm toan hỏi anh lính xem anh có thù Ngô Đình Diệm không thì máy bay chúi mũi xuống chỗ nó ngồi. Nhưng đạn lại nổ gần chiến hạm. Và rồi căn cứ hải quân bắt đầu khạc đạn. Anh lính đẩy hai đứa bé, ôm súng trở về chỗ nấp. Anh giục hai đứa:

– Băng đường chạy về phố đi các em. Mẹ kiếp, bên nào bênh lão Diệm; bên nào đánh lão Diệm mình cũng cóc biết.

Tâm và Ngọc chờ đạn hết nổ, cầm đầu chạy sang đại lộ Nguyễn Huệ. Nép mình vào căn nhà lớn, Tâm vẫy tay chào anh lính rồi mới lôi Ngọc đi. Nó vỗ lưng bạn:

– Lạ nhỉ?

– Lạ cái gì mà? Anh lính ấy bảo không biết về Sài Gòn làm gì. Tao cứ tưởng anh phải biết bắt lão Diệm chứ! Chuyện người lớn lạ bỏ mẹ đi ấy...

Tới chợ cũ, Tâm sức nhớ tới con Hậu, nó quên luôn anh lính. Mặt nó đang tươi bỗng rầu rầu. Súng đạn bay giờ nổ rền rĩ. Đường nào đưa nó về xóm cỏ đây. Nắng đã tắt hẳn và tối sắp xuống. Tâm thở than:

– Chả biết em tao thế nào?

Ngọc bàn:

– Hay tụi mình về đường Hai Bà Trưng?

– Nhỡ ở đây lính lại đuổi mình thì sao? Mà đường Hai Bà Trưng gần thành Cộng Hòa, bọn lính phòng vệ lão Diệm nó cẩu nó quạu đạn ra thì « tởi » mất mảy ời. Tâm chán nản:

– Biết tính sao?

– Thế tính sao giờ?

Ngọc đưa một chai xá xị cho Tâm:

– Uống đi cái đã, rồi tính sau.

– Tao không khát, chỉ đói thôi.

Ngọc thở dài:

– Đói ráng mà nhịn, đểch ai bán đồ ăn nữa. Giá có quán mì của ba Tàu để tụi mình trả thù thì tuyệt mày nhỉ?

– Ủ.

Cứ nói, cứ bước, chẳng mấy chốc chúng nó đã đến chợ hoa. Hai thằng ngồi nghỉ chân ở thêm nhà Thương Xá. Tâm dựa lưng vào cửa sắt, nó duỗi chân thẳng rồi hơi cúi đầu, dùng hai tay bóp đùi. Ngọc bắt chước Tâm. Nhưng thằng này, thay vì bóp đùi, lại khoanh tay trước ngực.

Thành phố xám xịt. Mùi thuốc súng khét lẹt. Khói đạn khói nhà cháy, và xe tăng cháy bốc lên trùm kín bầu trời Sài Gòn. Hai bên bắn nhau thật ác liệt. Máy bay chỉ bắn phá thành Cộng Hòa. Trong khi ấy, xe tăng bủa vây dinh Gia Long

bốn phía. Đường như quân Cách Mạng không muốn thanh toán ông Ngô Đình Diệm. Chứ nếu muốn thanh toán ông, quân Cách Mạng chỉ việc chờ đại bác tới nã vào dinh độ 100 trái là tiêu tan dinh Gia Long ngay. Hoặc quân Cách Mạng cho hai chiếc phi cơ dội xuống, chắc chắn lính ông Diệm sẽ hết ti toe.

Song quân Cách mạng đã không làm dữ. Chỉ bủa vây chờ lính ông Diệm bắn hết đạn. Ông Diệm, có lẽ tin tưởng thượng đế của ông sẽ cứu giúp ông ở phút chót. Biết đâu đấy, chẳng có một vài quân đoàn, một vài sư đoàn của một vài ông Tướng ông Tá con nuôi của ông đang xua lính về giải vây cho ông như đã giải vây cho ông hồi 11 tháng 11 năm 1960. Và, có lẽ, cũng vì vậy, ông Diệm đã cố thủ.

Cái kiêu một bên chờ địch thủ hàng, một bên chờ viện binh đến kéo dài mấy tiếng rồi. Cơ chừng sẽ kéo dài hết đêm nay đến sáng mai, Tổng Thống Ngô đình Diệm lại ban hiệu thị trên Đài phát thanh và tiếng nói của « Người » vừa dứt bản nhạc « Suy tôn Ngô Tông Thống » lại trỗi lên thì buồn nản tới mực nào!

Tâm lẩm bẩm:

– Lạy giời lần này ăn nhá!

Nó gác chân lên đùi Ngọc:

– Đố mày biết quân ta thắng hay quân lão Diệm thắng?

Ngọc lắc đầu:

– Biết thế chó nào được.

Tâm gắt:

– Thì mày đoán xem.

Ngọc khẽ liếc Tâm. Nó thấy bạn
nhăn nhỏ, bèn hỏi:

– Mày muốn bên ta thắng không?

Tâm vỗ đùi đét một cái:

– Quân ta phải thắng.

Ngọc giơ cao tay:

– Vậy lão Diệm sẽ thua.

Tâm khoái chí hô lớn:

– Đả đảo Ngô Đình Diệm!

Hai thằng cười khúc khích. Tâm ngã
vào vai Ngọc:

– Hì hì, học sinh hết phải đi đón Ngô Tổng Thống, khoái ghê hồn.

Nó nhớ lại những lần thầy giáo bắt cả lớp nó đứng sắp hàng dọc đường Công Lý đón Tổng Thống Ngô Đình Diệm đi kinh lý trở về. Bọn nhãi đã phải đứng từ 9 giờ sáng khi dầm mưa, khi giãi nắng tới gần 1 giờ trưa Tổng Thống mới phóng xe vút qua. Bọn nhãi tay cầm hai cái cờ giấy ba sọc nhỏ, chỉ kịp hô mỗi câu “Ngô Tổng Thống muôn năm” là Tổng Thống đã mất hút. Thầy giáo lại dẫn chúng về trường. Rồi về nhà, đứa thì sốt lu bù, đứa thì ho. Tâm đã bị cảm nắng một lần khi đi đón Ngô Tổng Thống.

Sau trận ốm đó, nó bị thôi học. Rồi mẹ nó chết, mối thù của nó càng lớn. Nó ghét ông Ngô đình Diệm thậm tệ. Nó chỉ chờ ông Diệm chết là nó xé ảnh của

ông treo ở cửa nhà nó, di chân lên cho hả dạ. Ghét ông Diệm, nó ghét cả bà Nhu, tội con bà Nhu nữa. Nó vẫn chửi thầm tội nhóc này. Chúng nó có cái thờ gì mà mỗi lần đi đâu thầy giáo cũng bắt bọn Tâm ăn mặc chỉnh tề, sắp hàng hoan hô chúng nó. Tâm nghĩ tới lúc bọn nhãi này bị nhốt vào tù, ăn cơm cá mắm, nó vươn vai khoái trá:

– Mẹ kiếp, tội nó sẽ chết đói cho mày xem.

Ngọc vào Tâm:

– Mày cũng chửi thể đi nhé!

Tâm cười xòa:

– Lâu lâu ông mới chửi thể, mà ông chửi thể tội con mụ Nhu mà.

Ngọc hỏi:

– Nhỡ em mày biết thì sao?

– Tao đâu có chửi thề ở nhà. Mày biết không, tụi thằng Quỳnh, thằng Trác thả ra như bọn mình, đích biết bán báo là cái chắc.

– Bán báo dễ ợt.

– Vậy mà tụi nó tho đấy. Nó đi bán báo, tao « kiện » nó học máu mồm liền. Tao sẽ bắt nó hoan hô tao cho mày xem.

Trời tối dần. Tâm ngáp:

– Giờ có bát cơm rang thì tuyệt quá.

– Cơm rang khát nước thấy mô.

– Đâu có, cơm rang em tao rang ngon lắm. Ăn ba bát rồi uống một ly nước mía,

ngủ tới sáng mới thức.

– Bộ ngày nào mày cũng ăn cơm rang à?

– Ủ. Em tao thối cơm dư buổi sáng, buổi chiều tụi tao ăn cơm rang. Cơm rang có lạp xưởng với hột vịt đập vào khoai miệng kinh hồn.

Ngọc nuốt nước miếng:

– Hay tụi mình về nhà mày đi.

– Sợ lính lão Diệm bắn thì bỏ bố.

– Tới chỗ đèn xanh đèn đỏ ở đường Hai Bà Trưng tụi mình nằm chờ ngớt đạn tụi mình băng qua là chu.

Tâm đứng lên.

– Hay quá ta, về đi.

Hai đứa đứng dậy. Ngay lúc đó, một chiếc xe traction màu đen từ đâu không biết chạy tới và ép vào bên lề chỗ gian hàng hoa. Hai người đàn ông lực lưỡng mở cửa xe bước ra.

Họ ngó trước ngó sau rồi đóng cửa xe, chạy tọt vào gian hàng hoa. Họ có vẻ bí mật. Tâm bóp chặt cánh tay Ngọc thì thầm:

– Ngồi xuống đi mày, giả vờ nằm ngủ nghe. Thì tao bảo sao mày cứ nghe thế đi. Nhắm mắt lại.

– Làm gì vậy?

– Câm mồm ngay, nhắm mắt đi kéo tụi nó bắt thì lú.

– Ngọc chẳng hiểu mô tê gì. Nó thấy Tâm sợ hãi thì cũng đâm sợ hãi theo.

Ngọc đã nhắm mắt lại. Nhưng miệng nó vẫn thì thào:

– Cái gì vậy mày?

– Lạ lắm. Mày không nhìn thấy à?

– Không.

– Cái xe hơi đen và hai người.

– Sao?

– Hai người xuống xe lồm lét nhìn trước nhìn sau như kẻ ăn cắp rồi chui tọt vào gian hàng hoa.

Ngọc toan nhòm người dậy mở mắt nhìn. Thì Tâm đã đặt tay vào mồm nó, ấn cái đầu nó xuống:

– Đừng đùa mày.

Ngọc nói nhỏ:

– Bí mật ác! Hai thằng nào vậy?

– Chắc mật vụ.

– Mật vụ ác lắm, tụi nó uỳnh mấy ông thầy chùa học cả xì dầu lẫn tàu vị yếu, đi bảo lính bắt hai thằng này chơi mày.

– Liệu hồn, nó có súng thì bỏ cha.

Hai đứa im lặng. Súng nổ âm âm. Thành phố y hệt một thành phố chết. Không còn đèn đóm gì cả. Ngay cả đèn đường cũng tắt ngóm mặc dù trời đã tối sẫm, Ngọc nghĩ tới những thằng chuyên trèo tường ăn trộm, mà vì sống ở vỉa hè, nó đã quen biết, nó bảo Tâm:

– Hay tụi nó là dân ăn trộm hả mày?

- Chưa biết.
- Tụi nó đợi tới khuya mới trở tài?
- Tao bảo chưa biết mà.

Tâm nói chuyện thầm với Ngọc nhưng mắt nó không quên hướng về gian hàng hoa, nơi hai người đàn ông bí mật đang ẩn núp. Tâm không hiểu tại sao hai người này lại tìm tới đây ẩn đàn? Sự tò mò kích động thẳng bé. Đã từng đọc những mẩu chuyện trinh thám, gián điệp và “Cô gái Đồ Long” Tâm tưởng tượng hai người đàn ông lạ mặt là kẻ đương thủ Đồ Long đao mà các cao thủ võ lâm lùng kiếm góc biển chân trời không thấy.

Nó lẩm bẩm:

- Tạ Tốn đây rồi...

Ngọc nghe rõ, nó nhòm đầu:

– Tạ Tổn về trung thổ rồi hả?

Tâm véo Ngọc một cái đầu đinh:

– Khẽ miệng chứ.

Trời tối mù. Bây giờ hai thằng nhãi khỏi cần nhắm mắt. Ngọc nhận ra chiếc xe hơi đen ép sát lề đường trước mặt nó. Hai người đàn ông vẫn chưa ra. Sự tò mò khích động Tâm mỗi lúc một mãnh liệt. Nó nôn nao quá thể. Hình ảnh gã thám tử Kỳ Phát hiện ra, nhìn nó toét miệng cười. Thám tử Kỳ Phát nheo mắt chỉ tay vào gian hàng hoa như khuyến khích nó.

Tâm xốn xang lòng dạ. Nó quên chuyện mật vụ có súng quên mọi nỗi sợ hãi, quên luôn cả em gái nó ở xóm cỏ.

Nó nắm chặt đôi bàn tay, ngồi dậy. Tâm vỗ nhẹ vào bụng Ngọc:

– Màym nằm nguyên đây nhé!

– Màym đi đâu?

– Tao sang ngó coi có phải Tạ Tổn không?

– Cho tao đi với.

– Không được. Màym nằm im, đừng có kêu tao nghe màym. Màym kêu tao tụi nó bắn chết cả hai đứa.

Dặn bạn xong, đứng lên, đi xuôi xuống một quãng rồi mới băng qua con đường nhỏ. Nó lộn ngược trở lại nép vào các quán. Gần tới hàng bán hoa có hai người bí mật. Tâm ngồi thụp, bò dần tới. Bên trong có hai tiếng thì thào. Tâm rướn

người lên ghé sát tai vô chân tường nghe ngóng. Nhưng không nghe thấy gì. Nó từ từ đứng dậy. Hai xương bánh chè của nó kêu răng rắc sao mà to thế. Tâm giật mình đánh thót. Nó bình tâm ngay vì hai người bên trong không hay gì. Tâm chui đầu nó giữa hai chậu hoa.

Nó không nhận ra mặt hai người. Nhưng căn cứ vào giọng nói, nó biết một người miền Trung và một người miền Bắc. Người miền Trung nói:

– Máy giờ rồi?

Người kia nhắc cánh tay lên, Tâm trông thấy rõ chiếc đồng hồ nhờ những chữ số dạ quang.

– 8 giờ rồi.

– Máy giờ khởi sự?

- 9 giờ rưỡi.
- Đạn bắn rất quá.
- Ăn nhằm gì.
- Thay đồ chưa?
- Khoan đã.

– Tổng thống sốt ruột lắm đấy. Bọn chúng nó phản Tổng Thống hết rồi. Tổng Thống tin thằng Đ. quá. Bệnh nó chăm chăm, cho nó hưởng đủ bổng lộc mà nó vẫn phản. Toàn lính của thằng Đ. vây dinh Gia Long. Liệu Tổng Thống có kiên nhẫn chờ bọn mình không?

- Yên chí.

Chúng nó chưa hạ được thành Cộng Hòa thì chưa mất được dinh Gia Long.

Nhưng tôi sợ chúng dụ Tổng Thống hàng.

– Đừng lo, tôi bảo đảm với anh, 10 giờ đêm nay chúng mình sẽ mang Tổng Thống thoát khỏi dinh Gia Long.

Tâm run bắn bật. Nó đã khám phá ra bí mật rồi. Hai người này đúng là mật vụ đang lo giải thoát cho Ngô Đình Diệm, Tâm nghĩ thầm:

– Mẹ kiếp, lão Diệm sẽ thoát mất.

Tiếng hai người trong gian hàng hoa:

– Anh tính mang Tổng Thống đi đâu?

– Tạm thời mình chở Tổng Thống sang Chợ Lớn gửi Tổng Thống ở nhà thờ của cha T.

– Rồi sau đó?

– Chờ chúng nó vui mừng cách mạng của chúng nó, mình lợi dụng tình thế đời Tổng Thống khỏi khu vực Sài Gòn – Chợ Lớn.

Người này coi việc sẽ xong như ý mình, khoái chí:

– Chúng nó sẽ lại thua chạy có cờ cho mà xem. Lần này Tổng Thống vững, bết nhất chúng mình cũng là Bộ trưởng.

Im lặng, không ai nói thêm tiếng nào, Tâm thở dồn dập. Nó nuốt nước bọt liên hồi. Tâm nghĩ thậm còn những một giờ nữa cơ. Nó từ từ ngồi xuống rồi bò thẳng sang chỗ Ngọc nằm chờ. Thấy nó thở dốc. Ngọc hỏi:

– Chuyện gì thế mày?

- Kinh lắm.
- Gì?
- Hai thằng cha đó.
- Mật vụ hả?
- Ủ.
- Nó trốn à....?
- Không.
- Thế nó làm gì?
- Kinh lắm.

Ngọc gắt:

- Kinh lắm là cái đếch gì, nói bố nó ra nào.

Tâm hích Ngọc:

– Câm miệng lại.

Tâm ghé sát tai bạn:

– Mà dám không?

– Dám gì?

– Dám theo tao.

– Theo mày đi đâu?

– Đi theo hai thằng đó.

Ngọc lè lưỡi:

– Để nó bóp cổ à?

– Không.

– Thế làm gì?

– Đi bắt lão Diệm. Tụi mình theo hai thằng đó nghe mày.

Ngọc lắc đầu:

– Ghê quá, tao không đi đâu...

– Bắt được lão Diệm tụi mình sẽ được hoan hô. Bằng không tụi mình vào dinh Gia Long lượm bạc nghe mày.

– Bắt nhau vậy, vô sao lọt?

– Thế mà vô được mày ạ?

– Nó bắt lòi ruột.

– Không sợ.

– Sao mày dám nói không sợ?

– Đi theo hai thằng kia khỏi có lo.

– Tụi nó biết thì sao?

– Mình theo mà nó không biết.

– Tao đếch đi đâu. Bắt lão Diệm làm chó gì, đi về nhà mày ăn cơm rang sườn hơn.

– Mày ngu như bò ấy, vào dinh Gia Long vợ được một bó bạc là tụi mình sống cả đời, hết phải đi bán báo.

- Chắc lượm được bạc không?

– Chắc chứ, lão Diệm giàu lắm mày ơi! Làm Tổng Thống thiếu gì tiền.

Ngọc nghĩ đến cái hiện tại đói rách của nó và nghĩ tới ngày mai khi vợ được bỏ bạc, mắt nó sáng lên. Nó ôm chặt lấy cổ Tâm.

– Đi thì đi, sợ gì.

– Mà hứa đừng nói năng cơ.

– Ủ.

– Hể hé mỗ là « tởi » đời.

Bó bạc đã làm Ngọc « mắng phú » hết chuyện nguy hiểm.

– Ủ.

– Bây giờ tao với mày bò ra chỗ chiếc xe kia, tao mở cửa sau, hai thằng mình leo lên nấp sau chiếc ghế đằng trước.

– Ủ.

– Mở cửa bên phải chúng nó không biết.

– Ủ.

- Lúc ngồi trong đờng có ho nhé.
- Ừ.
- Ủi dà, mỗi thằng vợ được gói bạc khoái quá ta. Tao đếch ở xóm cỏ nữa.
- Tao đếch ở via hè luôn.
- Ủi dà, tao lại đi học. Em Hậu tao có vô số quần áo đẹp.
- Tao đi coi cái lương bằng thích.
- Tao khoái coi chớp bóng. Phim cao bồi bắn sung khoái kinh hồn.
- Mẹ kiếp, đếch cần bắt lão Diệm mà ẹ? Kệ mẹ tụi chúng nó, đứa nào muốn bắt lão thì bắt, tao với mà chỉ cần mỗi đứa lượm một bó bạc của lão thôi.
- Ừ, mà nói đúng. Thôi tụi mình

rông đi. Nhớ những lời tao dặn chưa?

– Rồi.

– Mà nhắc lại coi.

– Đừng há miệng nói, đừng ho...

– Đúng. Tao bò sang mở cửa xe trước nhé!

– Ừ.

Tâm bò sang trước. Đại lộ Nguyễn Huệ có bốn con đường nhỏ. Chiếc xe Citroen từ phía bờ sông chạy ngược vào, đậu sát lề đường thứ hai lối đi ra bờ sông. Nếu lúc khác, xe đậu vậy, chắc chắn cảnh sát sẽ biên phạt.

Nhưng hôm nay là ngày đảo chính. Cảnh sát về nhà ngủ với vợ, chẳng còn ai

ngĩ chuyện phạt lôi thôi. Nên chiếc xe đã đậu chướng thế.

Tâm bò qua đường, qua một vỉa hè hàng hoa là dựng xe ngay. Nó trườn người ra phía ngoài, hơi nhô người lên, mở cửa sau. Cánh cửa không khóa. Tâm mở dễ dàng. Nó lượm viên đá nhỏ ném sang chỗ Ngọc. Con nhà Ngọc bò sang luôn.

Tâm đẩy Ngọc lên trước. Nó lên sau rồi khép cửa lại. Nó không dám đóng cửa mạnh, chỉ khép lại thôi. Nó nhủ thầm, lát nữa nó sẽ giữ cánh cửa khỏi tung ra. Hai đứa nằm co quắp sau hai cái ghế trước. Trời tối. Trong xe còn tối hơn, hai người ở gian hàng hoa không hề biết chuyện gì.

Ngồi một lúc lâu. Tâm nghe tiếng gót giày nện trên vỉa hè. Nó véo Ngọc:

– Nhớ nhé!

–Ừ.

CHƯƠNG III

Chiếc xe chạy rất chậm. Vì chạy chậm nên cánh cửa không bật mà chỉ kêu lạch cạch. Người ngồi bên phải với tay lại đóng cửa đánh rầm một cái. Khiến trái tim hai thằng bé tưởng vỡ tung. Im lặng. Súng lúc này ngừng nổ. Tiếng máy xe êm quá dù chạy số nhỏ. Tâm không trông rõ đường, nhưng nó đoán xe chạy thẳng tới Tòa Đô Sản. Rồi xe quẹo bên trái và thẳng lại.

Có tiếng người hỏi:

– Đi đâu?

Người lái xe đáp:

– Xe Thiếu Tướng.

Người ngồi bên phải xòe que diêm. Ánh lửa lòe ra một vùng ánh sáng nhỏ đủ để người hỏi nhận được khuôn mặt của người bật diêm, Tâm nghe tiếng giầy nện cồm cộp. Hình như người hỏi giơ tay chào. Xin lỗi Thiếu Tướng. Thiếu Tướng nói giọng miền Trung:

– Tình hình sao?

– Thưa Thiếu Tướng chúng cố thủ.

– Sao ngừng bắn vậy?

– Thưa Thiếu Tướng em không hiểu.

– Tinh thần anh em hăng chú?

– Dạ, phấn khởi lắm.

– Thiệt hại gì chưa?

– Mất vài chiếc thiết giáp.

– Tốt, chú đi nói với anh em người nào nằm im chỗ người ấy. Bảo Thiếu Tướng vào tận dinh bắt Ngô Đình Diệm nghe chưa?

– Dạ.

– Thộp cổ lão Diệm là bọn khốn hàng ngay. Tao quen đường lối trong dinh rồi, lọt vô là trói ngấu Ngô Đình Diệm. Canh chừng chiếc xe dừng cho ai tới gần. Ai hỏi của ai bảo không biết. Nhớ chưa?

– Dạ.

– Tên chú là gì?

– Nguyễn văn Bảy. Trung sĩ nhất.

– Sẽ gắn lon Thượng sĩ cho chú khi Cách Mạng thành công.

– Dạ.

Súng trong dinh Gia Long đột nhiên bắn xối xả. Trung sĩ Bảy nằm rạp xuống:

– Thiếu Tướng cần thận.

Chiếc xe chạy thêm một quãng ngắn, rẽ bên phải rồi ép vô lễ bên trái. Hai người mở cửa xe bước vội xuống Tâm ngẩng cổ lên, rướn người ngó. Tuy trời tối, nó cũng nhận thấy hai người đó mặc quân phục. Một người cầm chiếc gậy chỉ huy, ý chừng là Thiếu Tướng. Khẩu súng

lục kè kè bên hông ông ta. Người kia cấp khẩu súng tiểu liên.

Núp dưới một gốc cây, Thiếu Tướng rút súng lục bắn qua hàng dậu liên tiếp sáu phát. Bên trong trả đũa liên. Một phát đạn nổ quá lớn, nổ tung chui qua chân dậu liếp, khoét thủng tường gạch đủ để một người chui lọt vào bên trong. Đạn bắn xối xả ra. Hai người bước gần tới chỗ tường thủng, thay phiên nhìn vô. Tâm theo dõi không thiếu một chi tiết. Nó mở cửa phía trong giục Ngọc bước ra:

- Tao sợ lắm.
- Sợ cái gì?
- Tao sợ lắm, tao đếch vô đâu.

– Mày ở đây chúng nó biết mới chết, vô đi. Tụi nó giả vờ làm Thiếu Tướng mày ạ! Lẹ lên!

Tâm dắt Ngọc chạy tới chỗ tường thùng. Nó chui vào trước. Ngọc bí quá đành chui theo. Hai thằng đang phân vân không biết đi ngả nào thì có tiếng người:

– Đứa nào lảng vảng gần xe bắn chết bỏ nghe.

– Dạ.

Tâm nắm chặt tay Ngọc, hai đứa nằm rạp xuống. Lốp cở cao xanh mướt dấu kín chúng. Bây giờ đạn bắn về phía này rất lắm. Bắn để bảo vệ chiếc xe.

Ngọc trách khế:

– Lượm bạc thế đểch nào được mày
ơ!

Tâm thì thầm:

– Khẽ miệng chú.

– Liệu có vớ được mỗi thằng một bó
bạc không?

– Vớ chú.

– Tao chỉ cần vớ được bó bạc. Đểch
cần biết lão Diệm sống hay chết.

– Đã bảo im mồm.

– Lão ấy sống cũng đi bán báo, chết
cũng đi bán báo. Chỉ lượm được bó bạc
là hết phải đi bán báo.

– Mày còn nói nữa chết bây giờ!

– Tao nói thầm.

– Nói thầm nó vẫn nghe được.

Ngọc không nói gì nữa. Súng nổ âm âm, nổ bốn phía. Máy bay lượn trên trời Sài Gòn. Tâm muốn dắt Ngọc đi chỗ khác, song có người lớn vờn ở đấy. Động đậy là bị bắn chết liền.

Ngọc cắn đùi Tâm:

– Mà y ơi!

– Gì?

– Tao mắc đái quá.

– Thì đái đi.

– Đái chúng nó có nghe thấy không?

– Đái từng giọt đâu có đái.

– Thì mày đáí đã đi rồi chúng nó « phơ » mày vỡ óc.

Ngọc nín thình. Nhưng nó vẫn chưa đáí. Một lát sau nó lại bấm tay Tâm:

– Tao đếch thích bó bạc nữa.

Tâm khẽ mắng bạn:

– Mày khùng rồi à?

– Tao không khùng.

– Không khùng mà chê tiền?

– Giá tao được đáí một trận thả cửa còn sướng hơn lượm được bó bạc. Nhịn đáí cực quá mày ơi!

– Ai bảo mày nhịn?

– Đáí từng giọt đâu có đã...

Tâm véo Ngọc một cái thật đau ngấm bảo nó cầm miệng lại. Con nhà Ngọc nhăn nhó:

– Ông đểch cần bắt lão Diệm, đểch cần tiền, ông lại đi bán báo.

Nó đứng lên vén quần. Tâm nhòm người ôm ngang lưng Ngọc kéo nó ngồi xuống:

– Được rồi, mày đái đi. Đái vòng vèo chứ đừng đái một chỗ.

Ngọc nghe lời Tâm. Nó không dám xối một mạch mà đái từ từ. Hơn năm phút đồng hồ Ngọc mới đái xong.

Nó diễn tả nỗi sung sướng của nó bằng hai tiếng gọn lỏn:

– Đã quá!

Tâm mĩa nó:

– Bây giờ mày còn thích lụm được bó bạc nữa không?

– Còn.

– Vậy ráng ngậm miệng lại nghe chưa?

Đạn nổ vang trời, chúng nó không sợ vì đã quen tai rồi. Nhưng đạn ngừng thì hai đứa bé hồi hộp kinh khủng. Chúng nó chỉ lo tụi canh chiếc xe nghe rõ hơi chúng nó thở, nghe rõ tiếng chúng nó thầm thì. Giá như mọi đêm, lọt vô đây, chắc chắn hai đứa được thưởng thức âm nhạc của loài dế và của những con ve sầu trên những cành cây lớn. Những con ve sầu rên rỉ đủ bốn mùa, rên rỉ hoài không biết mỗi miệng cơ hồ những cuộc đời nghèo khổ oán hận tháng này qua năm

khác rờn rã cho tới khi nhắm mắt.

Loài dế, loài ve sầu cũng biết sợ súng đạn. Và chúng nó không dám gáy, không dám rên rỉ, nên những lúc đạn ngừng nổ, cảnh tượng im lặng đến hãi hùng. Hai thằng bé vẫn nằm chết dí một chỗ. Ngọc tưởng tượng ra những con ma. Tóc gáy nó dựng đứng. Nó níu chặt Tâm:

– Tao sợ quá.

– Sợ gì?

– Ma.

– Làm gì có ma. Ma nó chạy cha nó rồi.

Ngọc vững dạ một lúc, lại hỏi:

– Này.

– Gì?

– Tao buồn ho quá.

Tâm cúi tiết, rít qua hai kẽ răng:

– Mà y mà ho thì chết cả hai đứa.

– Nhưng tao buồn ho quá.

– Mà y nhịn đi.

– Nhưng tao buồn ho quá.

– Mà y nhịn đi.

Ngọc hơi hơi ngóc cổ. Nó đưa tay cấu họng. Lại càng ngứa hơn. Nó bịt miệng khổ sở:

– Trời ơi! Buồn ho quá.

Tâm nghiến răng, thở dài:

– Biết vậy đểch cho mày theo nữa.

Ngay cái lúc bối rối, đạn mọc chệ câu vào dinh nổ tung cả đất khiến hai đứa nhúc nhích người. Đạn ngoài câu vào nhiều hơn đạn trong câu ra. Đạn nổ chát chúa inh tai, nhúc óc. Tâm giục Ngọc:

– Ho đi!

– Tao hết buồn ho rồi.

Tâm cầu nhàu:

– Mày như cục cút ấy!

Tâm mở cở trong bụng. Quân ta nhất định chiếm dinh Gia Long rồi. Từ chiều đến giờ mới câu mọc chệ. Nó chắc mắ nó và thằng Ngọc sẽ là hai đứa đầu tiên tiến vào dinh Gia Long lượm bạc, Ngô

Đình Diệm giàu lắm. Làm Tổng Thống thiếu gì bạc. Nó chỉ cần một bó thôi. Một bó là anh em nó sống sung sướng cả đời. Khoái chí, Tâm vỗ lưng Ngọc:

– Bò lên gốc cây kia đi mày. Lão Diệm sắp thua rồi. Mày ngu như bò, để dành bây giờ đái tè tè đâu có đứa nào nghe rõ.

– Ủ nhỉ!

Hai đứa bắt đầu phởn phơ và tưởng tượng những việc chi tiêu khi lượm được bó bạc. Nhưng bỗng Tâm kéo Ngọc giật lại:

– Rồi hả mày?

– Gì đó?

– Có nhiều người ra lối này. Tao với mày bò gần lại cho tụi mình chui vào

xem có phải lão Diệm trốn không.

– Đếch cần lão Diệm.

– Cần chứ.

– Tao cần bó bạc cơ.

– Xem lão trốn đâu tội mình báo
quân cách mạng thộp cổ lão, xử tử lão.

Nghĩ ra điều gì, Tâm ghé sát tai Ngọc:

– Tội mình sẽ được tiền thưởng mày
ạ! Cả huy chương nữa.

Ngọc vùng vằng:

– Huy chương đểch bán được, mày
chê huy chương mà. Không vô dinh
ngay, đưa khác nó vô trước lụm hết.

– Mày vô đi, tao ở lại xem lão Diệm. Hì hì, lão mập thế chui qua cái lỗ này đâu có lọt! Lão sẽ bị kẹt. Đạn bắn rát, quân của lão sẽ chầu hết. Tao với mày kiếm dây trói lão làm tù binh khoái quá.

– Nhưng lão địch có bó bạc!

– Mày ngu như bò, lão Diệm trốn phải mang bạc theo. Tội mình lụm ở đây ngon hơn vô dinh Gia Long.

– Chắc không?

– Chắc mạnh.

– Vậy tao nghe mày.

Đạn trong dinh bắn không ngớt về phía này. Dường như lính của ông Diệm bắn phủ để gia đình ông tẩu thoát, Tâm đã xem những phim cao bồi, chiến tranh

nên nó đoán vậy. Moọc chê câu tới tấp ra ngã tư Pasteur – Lê Thánh Tôn, đường như để dọn lối. Quân ông Diệm bắn suốt mười lăm phút.

Đám người hối hả từ dinh tới chỗ này đã nằm rạp xuống cả. Khi bên ngoài bị hỏa lực bên trong tấn công dữ dội, phải bỏ vị trí cũ, đám người mới lại đứng lên. Moọc chê vẫn câu ra nhưng câu xa hơn. Bên ngoài không trả đũa, Thiếu Tướng giả lên tiếng:

– Tụi nó chạy dài rồi, thưa Tổng Thống.

Tâm giật mình. Đúng có ông Diệm rồi, Ông Diệm chẳng nói chẳng rằng. Thiếu Tướng giả nói:

– Thưa ông Cố, mình khởi sự chứ ạ?

Cả ông Ngô Đình Nhu nữa. Chân tay Tâm run lẩy bẩy. Ngọc chỉ nghĩ tới bó bạc. Nó hỏi nhỏ:

– Phải lão Diệm không mà?

– Phải.

– Có nhiều bó bạc không?

– Chưa nhìn thấy.

Đám người bước dần đến chân tường. Thiếu Tướng giả chui ra trước. Ông ta hắng giọng:

– Trung sĩ Bảy.

Không có tiếng trả lời. Ông ta ho làm ám hiệu. Người thứ hai chui ra là gã tài xế. Kế đến ông Ngô Đình Nhu. Rồi tới lượt ông Ngô Đình Diệm. Ông Diệm

vùng vằng nhất định không chịu chui qua lỗ hồng. Thiếu tướng giả nằn nì cách nào ông cũng không nghe. Ông định bước vô dinh. Và ông khóc sụt sùi. Đến phút này, ông Diệm vẫn còn tin rằng chỉ có vài đứa phá ông thôi. Ông không thể ngờ rằng những ông Tướng, Tá con nuôi của ông đang ra lệnh cho quân lính bao vây người « cha nuôi » kính mến của họ.

Thiếu Tướng giả chui vô. Ông Diệm xỉ vả tên đầy tớ trung thành thậm tệ. Ông bảo ông không thèm chui tường, ông sẽ ra bằng cửa chính oai vệ như ông đã ra. Thiếu Tướng giả dọa Cách mạng sẽ treo cổ ông. Ông Diệm mắng át, tin tưởng không ai nỡ giết ông. Ông khóc nức nở như trẻ con, miệng rên rĩ « sự nghiệp, tổ quốc, đất nước, cộng sản » không ngớt.

Ông ngược đôi mắt đắm lệ nhìn lên

trời xin « Thượng đế ban phước lành » cho ông tai qua nạn khỏi. Thượng đế không tới kịp. Phần vì Thượng đế sợ sủng, phần vì anh em ông, họ hàng ông, quần thần của ông đã làm Thượng đế xa lánh ông.

Đạn bên ngoài bắn vào quyết liệt hơn, Thiếu Tướng giả quỳ xuống lạy ông Diệm cơ hồ tể sao. Ông Diệm đứng im làm dấu. Ông làm râm cầu kinh, coi mình vô tội. Lấy được sự bình thản của tâm hồn, ông Diệm hết sợ hãi mặc dù đạn nổ làm inh tai nhức óc ông.

Thiếu Tướng giả bất thần đứng dậy ôm lấy ông kéo đại ra. Ông Diệm dùng tay đánh lên đầu gã đầy tớ, chửi mắng hết lời. Nhưng cuối cùng, mấy đứa đầy tớ của ông cũng lôi được ông thoát khỏi dinh Gia Long.

Chỉ có bốn người, ông Diệm, ông Nhu, Thiếu tướng giả và gã tài xế ra xe. Ra tới xe, ông Diệm còn la lối, không thém trốn. Thiếu Tướng giả đẩy mạnh ông vô. Ông Ngô Đình Nhu ôm chặt lấy anh. Hai anh em họ Ngô nằm co quắp dưới sàn xe hết Tâm và Ngọc ban này. Một chiếc mền trùm lên hai thân hình hai nhà lãnh tụ cách mạng nhân vị. Cửa xe đóng rầm. Và chiếc xe lao nhanh trong đêm lửa đạn. Lúc ấy, súng trong dinh bắn ra phía Pasteur liên tiếp. Chiếc xe đã thoát vòng vây. Kể từ giây phút này hỏa lực phe ông Diệm yếu hẳn.

Tâm ngơ ngác theo dõi cảnh tượng. Nó chết lặng người. Con mồi của nó đã vượt. Đám đầy tớ tiền chân chủ, đứa trở vô, đứa chui ra trốn cách mạng. Không còn mạng nào lảng vảng quanh đây.

– Sao mà?

Tâm tỉnh người:

– "Bưởng" rồi!

– Sao?

– Lão Diệm với lão Nhu thoát rồi.

Tâm chép miệng:

– Thế mà cứ nói phét lão Diệm bị
con đêch chui lọt, lão sẽ mắc kẹt.

Ngọc ngao ngán:

– Đêch ai ngờ lão sợ quá, lão gây
mọt đi!

Nó đứng lên:

– Lạ quá mà ạ!

– Lạ gì?

Mụ Nhu với con Thủy đi Tây ba hoa chích chòe đã đành còn thằng Quỳnh, thằng Trác, con Quyên đâu?

Ngọc kéo chân Tâm:

– Tụi nào đấy mày?

– Hỏi hoài, con lão Nhu đó.

– Ờ, tụi nó đâu?

– Chắc « toi » rồi. Đạn bắn thế sống thế chó nào nổi.

Bất giác, Tâm lại nhớ tới con Hậu đang khóc sùng mắt ở xóm cỏ. Con bé đang chong ngọn đèn dầu Hoa Kỳ chờ anh về. Súng đạn rền trời, anh nó mắc kẹt ở đâu rồi. Chắc nó cũng lo sợ như anh nó

lo sợ cho nó. Tâm tưởng tượng, giờ phút này chị Lệ Thủy của các em Quỳnh, Trác, Quyên ở phương trời xa hay tin các em của nó chết mất xác dưới cơn mưa đạn, nó cũng đau lòng lắm đấy. Và nó cũng lo sợ như Tâm đương lo sợ. Nó sẽ khóc như Tâm sẽ khóc. Sự thù hận khác nhau nhưng tình thương giống nhau. Tình anh chị em thương nhau càng giống hơn.

Nghĩ vậy Tâm thấy thương hại thằng Quỳnh, thằng Trác, con Quyên quá thể. Nó ngậm ngùi:

– Tội nghiệp chúng nó.

Ngọc tắc lưỡi:

– Mà ầm ớ bỏ mẹ đi ấy.

– Ầm ớ gì?

– Lúc thì mày chửi Ngô Đình Diệm, lúc thì mày lại tội nghiệp.

– Tao thương bọn nhóc chứ đâu có thương lão Diệm.

Ngọc lẩm bẩm:

– Ông đi về đây, buồn ngủ quá rồi, ông « ị » vào bó bạc nữa. Làm chó gì có bó bạc, mày chỉ phịa chuyện để mày bắt lão Diệm. Lão thoát rồi mày giả vờ thương bọn nhóc.

Tâm không câu bạn. Nó nắm chặt tay Ngọc:

– Đến gốc cây kia ngủ đi.

– Không. Ông về vỉ hè của ông cơ.

– Mày về sao được.

– Lão Diệm trốn được, bộ tao không trốn được à?

Nó vươn vai ngáp:

– Lão Diệm chết hay lão Diệm sống tụi mình cũng chỉ có nước đi bán báo thôi mà ời! Đừng tưởng bở.

Tâm nín thính, Ngọc lại dọa:

– Tao về đây...

– Về làm gì? Tao buồn ngủ quá, Giờ các vàng tao cũng không theo mày nữa. Dại quá dại. Biết vậy ông cứ ở chợ bảo mắc đái thì vén quần đái tè tè, buồn ngủ thì ngả lưng đại xuống nhắm mắt. Nghe mày, bạc chả thấy đâu mà chỉ thấy khổ...

– Khổ gì mà khổ?

– Lại còn không khổ! Nín đái muốn chết luôn. Muốn ho chả dám ho.

Tâm lắng sang chuyện khác:

– Đến lúc vợ được bó bạc mày còn cầu nhà không?

– Bạc ở đâu mà vợ?

– Trong dinh.

– Bộ dễ vô hả? Bọn nhóc con mụ Nhu còn chết nhe răng nữa là mình.

– Mày ngu như bò ấy.

– Ờ, tao ngu.

– Sáng sớm mai hết bắn nhau, hai thằng mình lại vô trước nhất. Mày muốn về thì về đi, tao ngủ ở đây chờ chạy nước rút.

Ngọc lại bị bó bạc ám ảnh. Nó chần chừ một lát mới nói:

– Có bạc thật à?

– Rõn hoài hay sao. Nhà tao nghèo mạt còn có vài chịch nữa là nhà me xừ Tổng Thống.

– Tao ở lại với mày vậy.

Tâm làm cao:

– Tùy mày.

Ngọc thấy Tâm có vẻ giận mình, nó đổ vạ cho cơn buồn ngủ.

– Muốn thức mà mắt nó cứ nhắm nghiền.

Rồi nó lại vươn vai ngáp. Bây giờ đạn

không nổ ở khu này nữa. Hai thằng bé mặc sức nói chuyện.

Ngọc hỏi Tâm:

- Tao ngủ được không mày?
- Được.
- Hể có gì mày đánh thức tao nhé!
- Ừ.

Hai thằng tìm một gốc cây thật lớn ngã lưng. Đan moọc chên vào tới tấp. Phía thành Cộng Hòa súng đã im. Trên trời Sài Gòn, phi cơ tuần sát bay thật thấp. Lính trong dinh bắn trả một cách uể oải. Hai đứa bé ngược mặt lên trời. Trời không một vì sao. Nên chúng không thể thấy vì sao đổi ngôi.

Bất chợt, Ngọc hỏi:

– Chúng nó mang lão Diệm đi đâu?

– Chợ Lớn!

– Sao mày biết?

– Thế mới cù. Lão Diệm đã nằm trong tay tao muốn bắt lúc nào là bắt à...

– Nói phét.

– Ừ nói phét, thôi mày ngủ đi.

– Bây giờ lại đểch buồn ngủ nữa.

– Kỳ vậy?

– Kỳ thế đó.

Lặng im giây lát, Ngọc gác chân lên đùi Tâm:

– Tao tiếc quá...

– Tiếc gì?

– Tiếc nồi cơm rang của em mày.
Mày kể chuyện ba mày, má mày cho tao
nghe đi.

– Nghe làm gì?

– Tao không có ba má, anh em, tao
thèm nghe lắm. Ba mày cứng mày, ba
mày nói thế nào hả Tâm?

– Ông gọi tao bằng mày!

– Thế ghét mày?

– Ông không thèm nói năng chi cả.

– Ờ ngộ ngộ quá hé mày, kể đi tao
mở mắt nghe. Nghe chuyện mày sướng
hơn chuyện lão Diệm.

Tâm cũng gác chân lên đùi Ngọc. Nó nhắm mắt lại ôn kỷ niệm. Nó vắt tay lên trán. Rồi giọng nó nhỏ nhỏ, đều đều xen lẫn trong những tiếng súng thưa thớt mỗi mệ.

CHƯƠNG IV

Bố chết trận được hai tháng, mẹ Tâm đưa anh em Tâm về xóm cỏ. Căn nhà lá rất nhỏ đủ kê hai chiếc giường và một cái bàn thờ bố nó. Mẹ nó chặt chiu từ đồng để nuôi anh em Tâm ăn học. Chính phủ còn hứa trả gia đình Tâm mười hai tháng lương. Chính phủ còn hứa giúp đỡ vợ con những chiến sĩ hy sinh vì tổ quốc. Mẹ con Tâm nhìn tương lai trong những lời hứa tốt đẹp đó.

Đời sống còn cực khổ nhưng con cái vẫn mạnh khỏe chăm chỉ học hành, người đàn bà góa không mong mọi gì hơn. Tâm đã tưởng anh em nó sẽ học tới lúc nó đậu bác sĩ, em nó làm cô giáo. Chúng nó sẽ có nhiều tiền, mua căn nhà ở nơi khác, xa lánh xóm cỏ nghèo nàn, dốt nát và mẹ nó thôi buôn thúng bán bưng. Nhưng cuộc đời của những người nghèo không bao giờ êm ả chảy xuôi như dòng sông cuối thu. Sóng gió bắt đầu đe dọa anh em Tâm từ năm ông Bình dọn nhà về xóm cỏ, đối diện với căn nhà lụp xụp của mẹ con Tâm. Ông Bình góa vợ. Ông ta có ba đứa con. Đứa lớn kém Tâm hai tuổi. Ba đứa nhãi toàn là con trai. Ông Bình lân la làm quen với mẹ Tâm. Ông tỏ vẻ quý con Hậu lắm. Ông nói luôn miệng: "Giá tôi có đứa con gái như

cháu Hậu". Rồi ông Bình sang nhà Tâm hoài.

Anh em Tâm thoát tiên còn mếu ông, sau đâm ghét ông. Ít lâu ông Bình dọn nhà đi chỗ khác. Anh em Tâm đã mừng. Mẹ Tâm bảo Tâm rằng mẹ nó đã mua căn nhà lá này rồi, ông Bình cho mẹ nó mượn tiền. Tâm không hiểu sao ông Bình lại tốt với mẹ con nó thế. Nó hối hận lên vì đã trót ghét ông ta.

Ông Bình rời xóm Cỏ được hai tuần, ông lại phóng cái mô-tô cà là rỉ của ông từ đâu tới. Tâm đi học không biết ông tới làm gì. Con Hậu mách nó, ông Bình cho nó tiền bảo nó ra ngoài ngõ chơi.

Tâm sinh nghi. Nó thương bố nó quá. Nhìn chiếc huy chương anh dũng bội tinh của bố nó, Tâm nghĩ, bố nó còn

sống, cho ăn kẹo ông Bình cũng không dám đến nhà nó. Khốn nỗi, bố nó đã chết, mang theo cái anh dũng xuống lòng đất đen để mẹ con nó bơ vơ trên đời. Và lão Bình xếp máy nhà in ngang nhiên vào nhà nó, nói chuyện với mẹ nó.

Ông Bình thường thăm mẹ con Tâm vào khoảng 10 giờ, là cái giờ Tâm đang ngồi ở trường. Ông ta, có lẽ, chỉ ngại Tâm thôi. Một hôm, trưa đi học về, chưa kịp rửa mặt, mẹ Tâm gọi Tâm, bảo nó:

– Mai con thôi học!

Tâm sửng sốt. Chân tay nó run bần bật. Nó bang hoàng như bị ngã từ trên cành cây cao. Mẹ nó vuốt tóc nó:

– Con đi học sắp chữ có đường hơn.

Tâm chớp mắt liên hồi. Miệng nó méo xệch đi:

– Mẹ... mẹ...

Mẹ Tâm ngọt ngào:

– Học sắp chữ về sau con có cái nghề. Chữ học chữ mãi biết bao giờ mới kiếm tiền được. Ông Bình đã nói với ông chủ nhà in, con nghỉ nhà chơi vài hôm rồi ông Bình dẫn con lên Sài Gòn học nghề.

Tâm ứa nước mắt:

– Con phải thôi học hờ mẹ?

– Ừ.

– Thế sao mẹ bảo bán xôi chè cũng nuôi được con đồ bác sĩ?

Mẹ Tâm rầu rầu:

– Hàng quán dạo này ế lắm. Con học tư lớn tiền quá. Học vậy đủ rồi, học nữa mình cũng chẳng lợi lộc gì.

Tâm chợt nhớ hai lần thi vào đệ thất trường công đều trượt. Bài vở nó làm đầy đủ mà vẫn bị trượt, Bạn nó có mấy đứa dốt như bò lại đỗ. Giá nó đỗ vào trường công có phải hôm nay không bị thôi học không. Vô khối đứa con nhà giàu học trường công. Nhà chúng nó có nhiều tiền bạc thế sao không đuổi chúng nó ra để chúng nó học trường tư. Nghèo thiệt thật, thiệt đủ mọi thứ.

Tâm nghĩ đến ngày mai xa thầy, xa bạn, xa trường, xa sách vở, nó òa lên khóc. Mẹ nó dỗ nó:

– Nín đi con, tại bố con chết, tại chính phủ không cho mẹ việc làm...

Tâm ức quá. Vừa ức vừa tủi thân nó chửi bậy:

– Tiên sư chính phủ!

Mẹ nó trách yêu:

– Đừng chửi lão con, chửi lão quen miệng đi...

Tâm đứng khóc chán chê. Mẹ nó dìu nó ngồi xuống giường. Tâm sụt sùi:

– Thế em Hậu con có phải thôi học không?

Mẹ nó lắc đầu:

– Không, con thôi học thì em con đi học. Một đứa đi học là quá lắm rồi.

Tâm đưa cánh tay áo quệt nước mắt. Lúc ấy con Hậu đi cầu ở ngoài sông

không hay chuyện gì. Buổi trưa, Tâm ăn có nửa bát cơm. Chờ mẹ ngủ, Tâm rủ em ra ngoài ngõ. Hai đứa ngồi dưới gốc cây điệp. Mùa hè, hoa điệp nở đỏ ối. Mỗi cơn gió thổi, những cánh hoa màu đỏ rơi lả tả xuống người hai đứa bé. Tâm hỏi em:

– Em biết chuyện anh phải thôi học chưa?

Con Hậu tròn đôi mắt:

– Anh phải thôi học à?

Giọng Tâm cũng buồn tủi:

– Ủ, anh phải thôi học em a.

Hậu mím môi:

– Anh bị đuối à?

– Không.

– Anh đóng học phí muôn à?

– Không.

Con bé nhăn nhó:

– Thế tại sao anh thôi học?

Tâm nhặt cánh hoa điệp, vò nát:

– Mẹ bảo anh thôi học.

Con Hậu dụi mắt:

– Hở? Mẹ bảo à? Sao mẹ lại bảo anh thôi học?

Tâm nhìn ra chỗ khác.

– Tại mẹ nghèo. Mẹ bảo hàng dạo này ế lắm.

Không đứa nào bảo đứa nào, hai anh

em thẳng Tâm cùng ứa nước mắt. Vô tình chúng nó quay lại nhìn nhau. Bốn con mắt rưng rưng lệ gặp nhau. Con Hậu nắm chặt lấy tay anh:

– Sao mẹ nghèo hở anh?

Tâm cố nén tiếng nức nở trả lời em:

– Tại bố mình chết.

– Sao bố mình chết hở anh?

– Tại bố mình ở mặt trận.

– Sao bố mình lại ở mặt trận?

– Tại chiến tranh.

– Sao lại có chiến tranh?

Nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt hai đứa bé, chảy vòng vào miệng chúng.

Mằn mẫn, cay đắng. Tâm bấm ngón chân:

– Anh không biết em ơi!

Hậu ngả đầu vào vai anh:

– Em ghét chiến tranh lắm. Chiến tranh làm bố chết. Anh có ghét chiến tranh không?

Tâm gật đầu:

– Anh cũng ghét chiến tranh.

– Sao người ta không thương nhau anh nhỉ?

– Anh không biết.

– Thương nhau người ta rủ nhau về nhà chơi có phải thích hơn chém nhau không.

Hai anh em im lặng. Xóm cỏ buổi trưa thật vắng vẻ. Tiếng ve sầu than van trên đầu hai đứa. Bỗng con Hậu nhắc chuyện của anh:

– Mẹ bảo anh nghỉ học à?

– Ừ.

– Em có nghỉ học không?

– Không.

– Sao em lại không nghỉ?

– Mẹ bảo chỉ đủ tiền nuôi một đứa đi học thôi.

– Đứa nào cũng được hờ anh?

– Ừ.

Hậu đưa ngón tay cái kẹp giữa hai

hàm răng. Một lúc nó đập cánh tay anh:

– Anh ơi!

– Gì đấy em?

– Em không thèm học nữa đâu. Học chán thấy mồ...

Tâm nhìn em:

– Đừng nói thế em.

Hậu lấy vạt áo thấm nước mắt:

– Em ở nhà theo mẹ đi bán xôi chè, em bưng chè cho khách để mẹ khỏi phải đứng lên ngồi xuống.

Nó không để anh chặn lời nói ngay:

– Anh đừng thôi học, em nghỉ học để anh đi học, anh nhé! Anh học ít nữa

mới làm bác sĩ được.

Tâm lắc đầu:

– Mẹ bảo anh đi học nghề sắp chữ. Thôi, để em học, em học còn đỡ ẹc, mới có lớp nhì đã ăn thua gì. Em phải học nữa chứ. Anh đệ lục rồi, khỏi cần học thêm.

Nó vẽ tương lai:

– Anh đi học sắp chữ chỉ mấy tháng là có tiền. Buổi tối anh lại đi học thêm lo gì.

Nhưng Hậu vẫn nguây nguấy:

– Học sắp chữ đâu có làm bác sĩ được hờ anh?

– Cần gì làm bác sĩ.

– Sao năm ngoái anh bảo anh cố gắng học sau này làm bác sĩ còn em làm cô giáo.

Tâm phạ:

– Anh chán làm bác sĩ rồi. Em biết không, làm bác sĩ phải mổ xẻ ớn lắm.

Nó cố tình vui vẻ song khuôn mặt nó vẫn gượng gạo thoáng không che giấu được một nỗi buồn. Nỗi buồn đó, con Hậu thoáng gặp. Nó rầu rầu ngó anh:

– Anh nói dối em.

– Anh nói thật.

– Thôi anh đi, anh đi học, em nghỉ học để anh đi học, ít nữa anh làm bác sĩ anh nuôi em, nuôi mẹ anh nhé!

– Anh học dốt lắm, khó đỡ bác sĩ em ạ!

– Đâu có, tháng nào anh cũng nhất mà.

– Nhưng tháng này anh xuống rồi.

– Xuống hạng mấy?

– Hạng mười lăm.

Con Hậu ngó anh chăm chăm:

– Anh nói dối em.

– Anh nói thật.

– Đâu có, anh nói dối em.

– Anh nói thật mà.

– Không, anh nói dối em. Anh đừng

nói dối em, anh cứ đi học nhé? Em nghỉ học được rồi anh ạ!

Hai anh em ôm lấy nhau khóc sụt sùi. Trên đầu chúng những con ve sầu không ngớt than vãn. Hậu thốn thức:

– Anh thương em anh nhé!

– Ừ, anh thương em.

– Anh đừng bỏ học anh nhé!

– Ừ, anh không bỏ học.

– Anh bỏ học là anh không thương em nhé!

– Anh cố học thi đỗ bác sĩ anh nhé!

– Ừ.

– Rồi anh làm được nhiều tiền, anh

nuôi mẹ, nuôi em. Rồi mẹ đau anh chữa cho mẹ khỏi đi nhà thương thí anh nhé!

– Ủ.

Con Hậu tưởng cái bằng bác sĩ sẽ nằm gọn trong tay anh nó dễ dàng như giấc mộng nó đang ước. Nó dựa lưng vào thân cây điệp, ngủ thiếp đi. Tâm nhìn đôi mắt em khép lại nghe tiếng em thở. Nó chỉ muốn khóc thật lớn.

Và nó đã khóc thật lớn. Con Hậu cũng đã khóc thật lớn. Vì ngay tối hôm ấy, mẹ chúng nó đã quyết định Tâm phải học lấy một cái nghề. Hai anh em thằng Tâm khóc sùng cả mắt. Tuy mẹ nó bảo:

– Con không học lấy một nghề, nhờ mẹ chết bất thần thì sao? Con có nghề, mẹ chết mẹ khỏi ân hận vì con kiếm được tiền nuôi thân con và em con.

Tâm thấy mẹ nó nói đúng. Nhưng con Hậu đổ tội cho ông Bình. Chỉ tại lão Bình. Lão ta không tới đây, không quen với mẹ nó, làm sao mẹ nó biết sắp chữ là cái gì để bắt anh nó bỏ học đi học nghề sắp chữ. Buổi tối, trước hôm Tâm lên Sài Gòn học sắp chữ, mẹ nó cho nó mười đồng. Tâm đưa em đi xem chiếu bóng. Con Hậu không đi. Nó rủ anh nó ra gốc cây điệp gần nhà nó ngồi chơi. Nó buồn như hôm kia khi mới hay tin anh nó sẽ bỏ học. Hậu thở dài thườn thượt, cứ như một bà cụ non. Khiến Tâm râu héo người, suýt bật cười, nó hỏi em:

– Em nghĩ gì thế?

– Em ghét lão Bình!

– Ông ta tốt với gia đình mình, cho mẹ vay tiền mua nhà, sao em lại ghét ông?

– Lão ta xui mẹ bắt anh đi học sắp chữ.

– Không phải đâu em ạ!

– Phải mà.

– Đừng ghét oan ông ta.

Em cứ ghét lão Bình, ai bảo lão quên mẹ, lão cười hì hì với mẹ và vỗ vai mẹ nữa. Tâm giật mình. Nó bối rối. Cơn xúc động như tiếng sét nổ tung đầu óc nó. Nó nắm chặt cánh tay em:

– Gì em? Em nói gì hở em?

Con Hậu bật tiếng khóc:

– Lão Bình vỗ vai mẹ anh ạ!

– Bao giờ?

- Lúc anh đi học, em rình em thấy.
- Lão vỗ vai mẹ thế nào?
- Lão vỗ như bố hay vỗ vai mẹ ấy.

Tâm hích khuỷu tay vào thân cây điệp. Nó không biết đau. Tâm nghiêng răng ken két.

- Mẹ bố thằng Bình!

Con Hậu kể lể:

- Lão nói gì với mẹ em không nghe rõ mà mẹ chỉ vâng vâng tà áo. Lão còn ghé sát tai mẹ nữa!

Tâm rướn người. Nó đập nắm tay xuống đùi nó:

- Mẹ cha thằng Bình. Tiên sư bố thằng Bình. Nó là thằng con chó!

Chửi ông Bình một hồi. Tâm trách em:

– Sao Hậu không mách anh ngay.

– Em tưởng...

– Tưởng gì?

– Em sợ anh mắng em, em sợ mẹ buồn...

Con bé ôm mặt nước nở. Tâm quàng tay lên vai em:

– Anh sẽ đánh bỏ bố thằng cha Bình!

Hậu ghen ngào:

– Anh nhỏ thế anh đánh sao nổi lão?

– Anh sẽ lớn. Anh đi tập nhu đạo, anh sẽ đâm lão một nhát lòi ruột. Mẹ

bố thằng Bình. Nó xui mẹ ghét anh em mình. Ở ờ, nó muốn đuổi anh khuất mắt nó đây mà...

Tâm mừng tượng về hiên ngang của bố nó. Bố nó hiên ngang lắm. Chỉ nhìn các thứ huy chương gắn đầy ngực bố nó là thấy vẻ hiên ngang rồi. Nhưng cái sự hiên ngang của bố nó ngày nay không còn. Để lão xếp nhà máy vỗ vai âu yếm mẹ nó. Tâm dắt em đứng dậy. Hai đứa về nhà. Thấy con về sớm, hai mắt đầm lệ, mẹ nó ngạc nhiên:

– Đứa nào bắt nạt hai con đó.

Tâm lắc đầu. Hậu cũng lắc đầu. Người mẹ bắt đầu xù lông cổ cơ hồ con gà mái sữa soạn nghênh chiến với con diều hâu để bảo vệ đàn con. Mẹ Tâm gắt:

– Đứa nào đánh con, mẹ sẽ vả rụng răng nó, nói đi con!

Con gà mái mở rộng đôi cánh. Hai chú gà con sà vào cánh mẹ ẩn núp. Mẹ chúng nó khoác vai hai đứa, siết chặt. Cánh tay êm, hơi nóng của mẹ đã làm xẹp cơn giận của Tâm. Nó khóc to hơn. Mẹ nó hỏi:

– Đứa nào đánh con mẹ?

Tâm quệt nước mắt:

– Chả đứa nào đánh con cả.

– Thế sao con khóc?

Tâm nhìn em. Hậu nhìn anh. Do dự một lát. Tâm nói thỏn thức:

– Lão Bình!

Mẹ nó chợt dạ hỏi dồn:

– Sao, lão Bình sao?

Tâm đột nhiên quên hết những điều em nó vừa kể với nó. Nó cũng quên hết những điều nó định nói với mẹ nó. Tâm nín thở tay mẹ:

– Không, ông Bình không sao cả mẹ ơi!

– Sao con gọi ông ta bằng lão?

– Con lỡ miệng mẹ ạ!

Mẹ nó vuốt tóc nó:

– Ông ấy tốt lắm các con ơi! Ông ấy cho mẹ vay tiền mua nhà. Ông ấy quý các con lắm cơ. Ông thương Tâm nên muốn Tâm có nghề sắp chữ. Để gì lọt vô một nhà in học nghề hử con?

– Sao mẹ không cho con học nghề hử mẹ? Để anh con học báo sĩ có phải hơn không?

Mẹ nó mắng yêu:

– Ồi dà, bác sĩ với bác sĩ, con tưởng đồ bác sĩ dễ lắm hử? Cơm đâu mà học hoài. Học sắp chữ chóng kiếm tiền hơn.

Mẹ Tâm buông hai anh em Tâm:

– Đi ngủ đi con, mai sớm ông Bình tới chở con lên nhà in.

Thoát khỏi sự ôm ấp của mẹ, hai đứa bé lại cảm thấy thù ghét ông Bình. Tâm chửi thầm ông ta. Trong khi Hậu đỏ hoe đôi mắt. Nhưng rồi chúng nó cũng phải ngủ. Tương lai chúng nó không do chúng nó định mà do người lớn định.

Người lớn muốn Tâm sau này làm nghề sắp chữ. Nó thì lại ham làm bác sĩ.

Sáng sớm hôm sau, ông Bình từ ngã năm Bình Hòa qua xóm cỏ chở Tâm lên nhà in Song Văn học nghề sắp chữ. Ngồi đằng sau chiếc xe mô tô cà là rỉ của ông Bình Tâm biết ngay cuộc đời nó đã sang một khúc rẽ. Khúc rẽ có nhiều gió ngược thổi tạt vào khuôn mặt non nớt của nó và đẩy những tiếng kêu nhức óc như tiếng nổ « bình bịch » của chiếc xe mô tô của ông Bình. Ông Bình đưa nó đi ăn hủ tiếu cá, dặn dò đủ điều rồi mới đem nó lại nhà in giới thiệu anh xếp « ti pô ». Tâm dò dẫm tương lai của nó trên những ô đựng chữ. Tương lai câm nín tựa những chữ chì và sắc cạnh làm đau tay nó.

Nghề sắp chữ không hứng thú gì. Mỗi mắt, mỗi tay, mỗi chân, mỗi lưng

mà sau này, nếu trở thành cù, mỗi ngày cũng chỉ được ngót nghét một trăm bạc. Nhưng mẹ nó đã muốn nó học nghề sắp chữ. Tâm đành cam chịu số phận hẩm hiu của nó. Nó chỉ còn biết ghét chiến tranh. Chiến tranh đã giết chết bố nó, đã bắt mẹ nó đi bán xôi chè và anh em nó mồ côi, khổ sở. Dần dà Tâm đã làm quen với những học chữ, với những trang giấy viết liếng thoắng của các nhà văn nhà báo.

Sáng ông Bình chở đi. Trưa ở lại Sài Gòn ăn cơm vỉa hè. Chiều ông Bình chở về. Học chừng hai tháng, mỗi ngày Tâm được anh xếp « ti pô » phát cho hai mươi đồng. Nó ăn cơm trưa mất bảy đồng, tiêu vặt ba đồng. Còn mang về đưa mẹ nó.

Tâm bớt buồn chán nản. Vào đúng dịp đó, nó lại được tin buồn. Một buổi

tối, con Hậu rủ anh ra gốc cây điệp. Nó khóc sụt sùi như hôm Tâm bảo nó Tâm thôi học.

Tâm dỗ dành em. Con Hậu ngả đầu vào vai anh, mách:

– Anh ơi! Lão Bình...

Tâm nâng đầu em dậy:

– Lão Bình sao?

– Lão ấy...

– Lão ấy sao? Lão ấy lại vỗ vai mẹ hờ em?

– Không.

– Thế sao?

– Lão ấy...

Tâm sốt ruột:

– Sao em, nói nhanh lên!

– Trưa qua cô giáo đau, em về sớm, em thấy lão ấy...

Tâm mím chặt môi:

– Lão ấy làm gì?

Con Hậu ôm mặt:

– Lão ấy... ngủ ở... giường... mẹ!

Tâm rít qua hai kẽ răng:

– Thế mẹ đi đâu?

Con Hậu đứng lên vùng chạy, Tâm đuổi theo em, níu vai áo em:

– Mẹ đi đâu?

Con Hậu lắc đầu. Tâm cúi tiết. Nó giật mạnh áo em. Vai áo con Hậu rách tung, Tâm hốt hoảng. Nó buông tay ra. Con Hậu ngoái cổ lại. Tâm thấy mắt em sưng mọng. Hình như nó đã khóc cả chiều nay. Tâm đứng trân trân ngó em. Con Hậu vòng tay ôm chặt lấy anh:

– Em chịu thôi, em chả dám nói đâu...

Tâm dìu em trở về gốc cây điệp. Nó dịu lời:

– Anh làm rách áo em rồi...

Con Hậu vuốt tóc mai:

– Áo cũ quá anh.

– Mỗi ngày anh để dành hai đồng, anh không uống nước mía nữa, cuối

tháng anh có tiền mua cho em chiếc áo mới.

– Em có đi đâu mà cần áo mới.

– Anh đến em mà...

– Anh có làm rách đâu, tại áo cũ đấy chứ!

– Nhưng tại anh giặt mạnh.

– Tại em chạy chứ... Anh đừng nhìn uống nước mía, nhìn uống khát chết anh ạ!

– Anh uống nước đá lạnh em ạ.

– Nước đá lạnh đâu có bổ.

– Nước mía thì bổ gì?

– Nước mía bổ chứ. Cô giáo bảo nước mía làm thành đường mà...

Tâm bỏ qua chuyện đền em chiếc áo mới. Nó dụ con Hậu:

– Thế lúc em ở trường về em gặp mẹ làm gì?

Con Hậu ngậm cằm. Tâm giục em:

– Nói đi em, sợ gì?

Đôi mắt con bé long lanh dưới ánh điện xóm nhỏ vàng khè:

– Em sợ anh...

– Sao lại sợ anh?

– Em sợ anh...

Con bé bật tiếng khóc. Tâm thấy xao
xuyến cõi lòng. Giọng nó chìm trong sự
thống khổ. Nó quàng tay lên cô em, vuốt
ve mái tóc em. Âu yếm.

– Em giấu anh chuyện gì hở em?

Con Hậu vẫn ngậm câm. Tâm dối:

– Thì thôi vậy, em cứ giấu anh đi.
Việc gì mà sợ anh.

Hậu quệt nước mắt:

– Anh đừng ghét mẹ nhé!

Tâm đau nhói ở tim:

– Ai bảo em anh ghét mẹ?

– Em sợ anh ghét mẹ.

– Không, anh chả bao giờ ghét mẹ cả em ạ!

– Nhớ mẹ không thương anh em mình nữa, anh có ghét mẹ không?

Tâm kéo đầu em sát vào đầu nó:

– Em chỉ nói nhảm, mẹ thương anh em mình nhất trên đời.

– Nhớ mẹ không thương nữa thì sao?

– Làm gì có nhớ...

Im lặng một lát con Hậu khẽ gọi:

– Anh ơi!

– Gì em?

– Anh đừng ghét mẹ nhé!

– Anh không ghét mẹ đâu, ghét mẹ là đứa bất hiếu.

– Anh ơi!

– Gì?

– Mẹ....

– Mẹ sao?

Con Hậu gỡ tay anh ra khỏi cổ mình, nó ngó anh nhăn nhó:

– Mẹ đã...

Tâm thở mạnh. Nó chờ tiếng súng nổ phá vỡ ngực nó:

– Mẹ đã làm gì?

Con Hậu nói nhanh:

– Mẹ nằm ngủ với lão Bình!

Rồi nó vùng chạy. Tâm để mặc em chạy. Nó như cụt mất hai cẳng, không đứng được nữa. Nó nhoài người, nằm lên dưới gốc cây điệp. Tâm đấm bụng thành thịch. Nó nện gót chân trên nền đất. Nện chán, nó ngồi dậy lấy móng tay cào đất cát. Chán chê, nó vò đầu, bứt tai lắm bầm chửi rủa.

Đến khi mệt nhoài, Tâm bỏ ra ngoài lộ, chơi lang thang khuya mới về. Con Hậu đã ngủ. Tâm ngồi bó gối trên giường. Nó nghĩ tới chiếc huy chương anh dừng bội tinh với ngôi sao bạc của bố nó, mắt nhắm không nổi. Như thường lệ, sáng hôm sau mẹ nó gánh xôi chè đi bán sớm. Tâm nghỉ ở nhà. Con Hậu thấy anh không đi làm, rụt rè hỏi:

– Ông Bình không chở anh à?

– Không phải, anh bảo lão hôm nay anh ốm.

– Anh... Anh...

Tâm hiểu ý em:

– Anh không nói gì với mẹ đâu, anh không ghét mẹ đâu.

Cả buổi sáng, Tâm gần gũi em. Nó chẳng muốn lên Sài Gòn sắp chữ nữa. Anh em nó quăn quýt bên nhau. Tâm dặn Hậu:

– Anh quanh quẩn ngoài ngõ, lão Bình có hỏi anh, em bảo anh đi ô tô buýt lên nhà in từ lúc 10 giờ nhé!

– Làm chi vậy anh?

- Anh trả thù lão, mẹ bố thắng Bình.
- Trưa một giờ em mới ở trường về cơ mà.
- Ủ nhỉ, để anh viết cho lão ta cái giấy.

Mười giờ rưỡi, con Hậu đi học. Mười một giờ, mẹ nó về lo cơm nước. Mười hai giờ Ông Bình mò mẫm tới vuốt ve mẹ anh em Tâm và rồi cùng mẹ nó đùa bỡn, ôm ấp nhau trên giường, Tâm đã rình mò và nó khám phá ra cảnh tượng buồn tủi đó.

Tâm nghiêng rằng nuốt nỗi đau khổ. Nó chẳng muốn khóc mà nước mắt nó cứ ứa ra. Rồi, trong đôi mắt đắm lệ của nó, hình ảnh bố nó hiển hiện.

Nó lảng lảng bỏ ra chỗ dựng xe mô tô của ông Bình. Nó thấm khô nước mắt. Bây giờ mắt nó ngầu đỏ. Tâm rút chiếc dùi nhọn trong túi ra. Nó đâm lia lịa vào lớp sau của chiếc xe. Tâm lại cật chiếc dùi vào túi. Nó chạy đến cây điệp nấp sau thân cây ngó sự trả thù của mình. Chiếc bánh xe xẹp dần, Tâm nhếch mép cười. Nó nhủ thầm:

– Tiên sư mày, mai ông đâm nát bánh trước.

Rồi nó bỏ đi... Trưa hôm đó, ông Bình đã khổ sở vì bánh xe sau bị xẹp. Ông vất vả dắt xe ra ngõ. Bánh xe bẹp dí lòi cả « săm » ra. Đầu ngõ không có thợ, ông Bình phải thuê xích lô máy chở đi tìm chỗ vá. Nhưng ông nín thinh không phàn nàn với Tâm. Tối về, Tâm kể chuyện cho Hậu nghe « chiến công » của nó.

Con Hậu sung sướng không kém gì anh. Hôm sau, ông Bình lại tới sớm chở lên làm nhà in. Trưa nó lạng lẽ về mà không ai hay. Nó dùng dùi đâm lia lia vào bánh xe trước của ông Bình. Rồi chuồn sớm. Kết quả, ông Bình nhăn nhó, dắt xe phờ người.

Thằng Tâm khoe em:

– Anh hỏi rồi, tụi ở nhà in bảo anh muốn xỏ đũa nào đi xe gắn máy, bỏ hai đồng bạc đường cát vào bình xăng của nó là nó chỉ còn nước vớt cái xe đi.

Con Hậu sáng mắt:

– Thật à?

– Thật.

– Để em bỏ đường vào bình xăng của lão Bình cho.

– Em bỏ lão biết thì ốm đòn.

– Lão bắt sao được.

– Để anh xỏ lão phen này. Giá tội lỗi con của lão còn ở đây anh đánh tội nó học máu mồm cho lão coi.

– Ờ, tiếc nhỉ?

– Lão ấy khôn dóc tổ, lão biết anh em mình ghét lão đó.

– Đâu có anh.

Mấy hôm sau, Tâm mua hai đồng bạc đường cát và nó đã mở nắp bình xăng chiếc mô tô của ông Bình bỏ vào trong khi ông Bình đang đùa bỡn với mẹ nó.

Chưa đã cơn giận, nó còn lấy dao cắt đôi chiếc lốp sau của ông Bình. Rồi nó đẩy cửa vào.

Ông Bình ngồi vụt dậy. Ông chụp vội quần áo mặc gấp. Tâm nhắm mắt nhưng miệng nó gào lớn. Nó chửi bới ông Bình thậm tệ. Chờ ông Bình mặc quần áo xong, Tâm hoa con dao:

– Mẹ bố mày, ông chặt lốp xe của mày rồi...

Mẹ nó ngượng ngùng quay mặt vào tường. Ông Bình vờ vẫn:

– Cháu điên rồi hở Tâm?

– Điên cái củ c. ông đây này. Ông chọc thủng lốp xe mày, ông bỏ đường vào bình xăng xe của mày nữa. Từ nay mày hết xe đi, mày đi bộ á... Ai bảo mày

dám ngủ với mẹ ông?

Ông Bình nghe Tâm nói chặt lộp xe mình ông đã ngán. Nó lại bảo bỏ cả đường vào bình xăng, ông càng ngán hơn. Ông toan bước gần nó, Thì Tâm đã lùi xa và chửi thề:

– Mẹ kiếp ông lên nhà in ông nói rầm chuyện này à!

Mẹ Tâm quát:

– Tâm!

Nhưng tại Tâm đã điếc. Nó chỏ ngón tay, xỉa xói ông Bình:

– Ông lớn ông đi lính ông sẽ xách súng bắn vỡ óc mày, thằng “ba mươi lăm” ạ! Ông ỉa vào đi sắp chũ nữa. Mày bày trò để ngủ với mẹ ông. Tiên sư mày...

Tâm đập tung cái quang gánh xôi chè của mẹ nó. Nó hét to:

– Ông sẽ đi lính, ông sẽ đi lính.

Rồi nó xô cửa chạy biến. Nó đi lang thang hai ngày liền. Đói thì gặm bánh mì, khát thì uống nước mía. Đêm nó ngủ ở ghế đá công viên. Nhưng đi mãi mỏi chân. Nó lại đâm thương mẹ nó, thương em nó. Đêm thứ ba, Tâm mò mẫm về xóm cỏ. Nó đứng ngoài cửa, nhìn qua khe hở. Ngọn đèn dầu Hoa Kỳ le lói. Con Hậu vẫn ngủ chung giường với mẹ. Nó gối đầu lên cánh tay mẹ. Hai mẹ con thở đều đều. Thỉnh thoảng có tiếng thở dài của mẹ nó. Tâm ứa nước mắt. Nó cứ úp mặt vào cánh cửa. Cho tới lúc nước mắt nó giàn giụa trên má và tiếng nấc của nó làm rung cánh cửa. Thì mẹ nó thức giấc. Khẽ hỏi:

– Ai đó?

Tiếng nấc nhanh hơn, mạnh hơn. Mẹ Tâm ngồi dậy, bước khỏi giường vịn to ngọn đèn. Mẹ nó ra mở cửa. Tâm ngã chúi vào nhà. Nó đứng lên ngay, ôm lấy mẹ, òa lên khóc. Mẹ nó ôm chặt nó, dỗ dành:

– Nín đi con, lão Bình không đến đây nữa...

Mẹ nó sụt sùi:

– Lão ấy không bao giờ đến nhà ta nữa con ơi!

Con Hậu đã vụt thức. Nó nhảy bổ tới ôm anh. Ba mẹ con thi nhau khóc, Tâm định mở miệng xin lỗi mẹ Nhưng mẹ nó đã chặn lời nó:

– Con gầy rộc đi, tội nghiệp quá!

Mẹ Tâm dìu anh em Tâm vào giường. Mẹ nó nằm giữa, hai anh em nó nằm hai bên. Bảy tám năm nay Tâm mới được nằm bên mẹ. Nó để nguyên bộ quần áo đầy bụi đường ngủ chung giường với mẹ. Nó rúc đầu vô nách mẹ hít thở mùi thơm của tình thương yêu mà hai ngày liền nó không được hít hà. Ba mẹ con không nói năng một câu nào. Tuy thế tiếng nước mắt rơi xuống chiếu nghe rõ ràng. Và tiếng nước mắt đã nói nhiều, đã kết thành điệu ru ba mẹ con Tâm ngủ dưới mái nhà lá tồi tàn. Đời sống êm đềm cũ lại trở về với gia đình Tâm. Con Hậu vẫn đi học. Mẹ Tâm vẫn đi bán xôi chè, nghỉ ở nhà hai tuần lễ. Nó không muốn « ỉa vào đi sắp chữ nữa ». Nó nhờ thằng bạn ở nhà in Song Văn giới thiệu nó sang nhà in Nguyễn Ngọc Phương. Ở đây người ta

trả nó mỗi ngày ba mươi đồng. Tâm lại, sáng lên Sài Gòn sắp chữ, tối về xóm cỏ. Nhà in Nguyễn Ngọc Phương in hai ba tờ báo. Cả báo Búp Bê nữa. Mỗi ngày nó đem hai tờ báo về đọc!

Nó quen thêm mấy thằng bán báo. Tụi này khuyên nó đi bán báo sướng hơn sắp chữ. Bán báo nửa ngày thôi. Chứ sắp chữ mất cả ngày. Tâm nghe bùi tai nhưng không dám bỏ nghề sắp chữ. Ba tháng sau, mẹ nó ốm hoài. Toàn nôn ọe ra nước bọt. Mẹ nó mua những thứ thuốc lá, thuốc hoàn ở đâu về uống. Bệnh mẹ nó nặng hơn. Mẹ nó ôm bụng rên la. Nó đòi chở mẹ nó đi nhà thương thí. Mẹ nó không chịu. Rồi một đêm, mẹ nó vật vã muốn gãy giường. Sáng hôm sau mẹ nó chết, không kịp giới giăng gì với con cái.

Anh em Tâm không hiểu mẹ nó chết

bệnh gì. Hàng xóm thì thầm bàn tán. Nó nghe không rõ song loảng thoảng tiếng biết tiếng không. Nó vin vào đó đổ riết tội cho ông Bình. Ông Bình đã giết chết mẹ nó. Hàng xóm giúp anh em nó chung tiền mua áo quan và thuê người chôn cất. Từ đó, anh em Tâm bơ vợ. Nó bỏ nghề sắp chữ đi bán báo để buổi sáng ở nhà với con Hậu. Nó nuôi em nó ăn học và nuôi mộng trả thù lão Bình. Nó ước ao chóng lớn, nó sẽ đi lính xách súng tìm lão Bình bắn vỡ đầu lão. Rồi nó thù đủ mọi người, có cả ông Ngô Đình Diệm.

CHƯƠNG V

Tao sẽ giết lão Bình mà biết không?

Chẳng có tiếng Ngọc trả lời. Nó quay nhìn bạn. Con nhà Ngọc đã ngủ một giấc ngon lành. Nó ngáy khò khò, quên luôn ông Diệm, con cái ông Nhu, bó bạc, súng đạn và cách mạng. Đột nhiên, đạn trong dinh Gia Long bắn ra trời bởi. Bên ngoài trả đũa không kém. Con nhà Ngọc không thèm biết. Tâm nắm tay nó lắc mạnh. Ngọc dụi mắt ú ớ:

– Mẹ, ông nằm vĩa hè này quen rồi, mày ở đâu đến tranh chỗ hả?

Tâm véo nó một cái thật đau:

– Dậy đi ông nội, mày đang ngủ trong dinh Gia Long chứ không phải ở vĩa hè đâu thằng ngốc ạ!

Ngọc ngồi nhồm dậy:

– Thế hả?

– Đừng vờ nữa mày.

Ngọc vươn vai, ngáp dài:

– Lão Diệm đâu rồi hả mày?

– Lão trốn rồi.

– Quân ta vô chưa?

– Sắp vô.

Bỗng dừng nó nói:

– Bọn thằng Quỳnh trốn chưa?

Khiến Tâm bụi ngùi nhớ tới em. Nó chợt nghĩ đến những quả moọc chê đang xối xả câu vào dinh Gia Long.

Tâm lè lưỡi liếm mép. Nó giật tay Ngọc:

– Này!

– Gì?

– Tao với mày vô trong dinh đi!

– Vô làm gì?

– Tụi mình phải vô sớm mới lượm bạc được mày ơi!

Nó dấu cái ý định cứu anh em thằng Quỳnh. Nó sợ con nhà Ngọc từ chối. Thằng Quỳnh có ăn nhằm gì với thằng Ngọc đâu. Con nhà Ngọc chỉ cần lượm được bó bạc thôi. Nó đang ngáp người tỉnh hẳn lại:

– Mà biết lối không?

– Thì tụi mình mò mẫm.

– Nhỡ đạn lạc trúng mình thì bỏ mẹ.

Tâm vỗ đét vào đùi:

– Trúng thế nào được. Từ trước đến giờ đểch trúng, giờ còn khuya mới trúng.

– Nhưng mà có chắc lượm được bó bạc không?

– Chắc mạnh.

– Vậy vô đi!

Tâm giục bạn:

– Mà y có mót đá, mót ho thì đá, ho đi, kéo lát nữa mà y mới ho chết cả lũ nghe mà y.

Ngọc cười khinh khích:

– Rồi, rồi, đầy đủ rồi.

– Ông đểch tin mà y nữa.

– Tao hứa mà.

– Hứa chó gì mà y!

– Tao thể nhé!

– Lại sắp nói nhảm cho mà xem.

– Đứa nào còn đòi...

Tâm bịt miệng Ngọc lại và dìu nó mon men đi. Lúc ấy, bên ngoài dinh Gia Long tiếng súng im hẳn nhường cho tiếng reo hò. Quân Cách mạng sắp tràn vào đây. Bên trong, dường như lính ông Diệm đã hết đạn. Thành linh, có tiếng nói thật lớn vọng vô:

– Anh em hàng đi, buông súng xuống! Chúng ta sát hại nhau không ích lợi gì. Chúng tôi chỉ tiêu diệt anh em Ngô Đình Diệm thôi. Anh em không chống cự nổi với quân đội cách mạng đâu.

Vài phát đạn lẻ tẻ bắn ra trả lời tiếng nói « chiêu hồi ». Những phát đạn chót của một chiến trận âm ứot nghe mới trơ trên làm sao! Nó chứng tỏ trận đánh đã kết thúc. Tuy thế, tiếng loa bên ngoài vẫn đồng dục:

– Anh em ở Lữ đoàn Phòng vệ hàng rồi. Thành Cộng Hòa bị pháo kích nát rồi. Anh em nên buông súng đi. Quân cách mạng đã chiếm hết các yếu điểm của Ngô Đình Diệm. Anh em mở máy thu thanh mà nghe. Các vị tướng lãnh đồng tâm truất phế tên độc tài Diệm. Ai bắt anh em Diệm, Nhu ra nộp sẽ được trọng thưởng...

Không còn tiếng đạn trả lời nữa.
Tâm hích khuỷu tay vào mạng mỡ Ngọc:

– Mà thấy chưa?

– Gì?

– Ai bắt anh em lão Diệm sẽ được trọng thưởng.

Hai đứa đã tới gần thêm dinh phía sau. Tâm giúi vai Ngọc bảo thẳng bạn

nằm xuống. Ngọc thở phào:

– Tiếc nhỉ!

– Gì?

– Lão Diệm trốn bố nó mất rồi.

Tâm đặt tay lên lưng bạn:

– Trốn sao thoát.

– Bộ mày biết chỗ lão ẩn à?

– Ừ.

– Ở đâu?

– Chợ Lớn.

– Chỉ nói phét.

– Ờ, thì nói phét.

Ngọc gạ gẫm:

– Thật hả mày.

–Ừ.

– Ở đâu?

– Chợ Lớn?

– Lại Chợ Lớn!

– Chứ sao, bọn mật vụ đưa lão sang
Chợ Lớn ẩn ở nhà thờ rồi tính đem lão
trốn sang Lào!

– Nhà thờ nào?

– Nhà thờ Cha T.

– Thật không?

Tâm nổi sùng:

– Mà đừng hỏi nữa, ông nói đối mà ăn cái giải gì?

Ngọc hì hì:

– Ăn cái giải rút!

– Thôi im miệng lại. Tao trông bên phải, mà trông bên trái, hể không thấy đứa nào tụi mình chạy vụt lên chỗ cửa kia nhé! Mà thấy chưa, cửa mở đàng hoàng.

Ngọc kéo áo Tâm:

– Ngó kìa mà!

Lúc ấy trời đã có ánh trăng. Tuy khói đạn và khói nhà cháy bốc lên chưa ngớt nhưng hai đứa trẻ trông rất rõ mọi cảnh vật. Lính trong dinh đã buông hết súng và chấp tay sau gáy, lũ lượt ra hàng. Tâm

và Ngọc đứng lên chạy vọt vào trong dinh. Đèn trong dinh tắt hết. Chắc đạn đã làm đứt các dây điện. Tối mò. Hai đứa trẻ dò dẫm bước. Ngọc ước ao:

– Giá có ngọn đèn cây nhỉ?

– Ừ.

Chợt Ngọc đụng phải cái bình. Cái bình rơi xuống sàn gạch vỡ tan, tiếng vỡ nghe lớn kinh khủng. Hai đứa trẻ toát mồ hôi. Chúng nó nắm tay nhau nép vào tường.

Một lát, không thấy gì, hai đứa thở phì phào. Nhẹ nhõm.

Ngọc cuống quýt:

– Quân ta sắp ủa vào rồi mà ời.

– Kệ quân ta.

– Nhưng quân ta lụm hết bạc của tụi mình thì sao?

Tâm không trả lời bạn. Nó ngạc nhiên thấy dinh Gia Long chẳng suy suyển tí gì. Nó nghĩ chắc đạn chỉ câu chung quanh dinh. Tường dày thế này, đạn nào lọt nổi. Nó lại nghĩ chắc quân cách mạng không muốn bắn tàn sát anh em ông Diệm. Chứ nếu muốn còn gì là dinh Gia Long.

Tâm và Ngọc đi hết phòng này sang phòng khác. Cuối cùng khi chúng đâm phải mảnh bình vỡ mới biết chúng lại trở về phòng lúc đầu. Ngọc la bai bai:

– Chảy máu chân tao rồi!

Tâm tức tối:

– Máu chảy đã sao, đầu có chết.

Ngọc không quên bó bạc:

– Lụm tiền ở đâu mà?

– Lên lầu xem sao?

– Chắc có không?

Tâm gắt:

– Tao không biết.

Ngọc trách:

– Lúc này mà bảo chắc mà.

– Tại mà sinh sự quá...

– Sinh sự gì?

– Thì mà cứ rối lên chứ còn sao nữa.

– Không rồi sao được, mà có nghe thấy gì không?

– Không.

– Tiếng xung phong đó.

Tâm lắng tai nghe. Nó kéo Ngọc:

– ... Tội mình mò xem cầu thang ở đâu.

Hai đứa lại tiếp tục dò đường. Loay hoay một lúc chúng nó cũng thấy cầu thang. Trong khi đó, quân cách mạng đã bao kín chung quanh dinh, chờ lệnh của cấp chỉ huy là tràn vào chiếm dinh.

Phía trên sáng hơn ở dưới, Nên hai thằng bé có thể nhận rõ đường lối. Thấy một cánh cửa phòng bật mở, hai thằng nhào vô. Ngọc nhảy cõn lên:

- Khoái quá, lụm bạc đi!
- Mà trông rõ bạc rồi à?
- Chưa.
- Chưa mà cứ nhắng lên.
- Chắc ở đây.

Tâm mở hết cửa sổ ra. Ánh sáng mờ ở ngoài hắt vào. Nó tắc lưỡi:

- Toàn bàn giấy!
- Đếch có bạc hả?
- Đếch có.
- Mẹ, tụi lính lão Diệm nhét hết vào túi rồi.
- Ờ... tụi nó đều quá.

– Thế là công cốc.

– Đi kiểm phòng khác xem sao?

Hai thằng bé hốt hải chạy ngoài hành lang. Phòng nào chúng nó cũng muốn nhào vô. Nhưng lại sợ gặp toàn bàn giấy. Hy vọng lượm được bạc của thằng Ngọc coi như tàn lụi. Hy vọng cứu anh em thằng Quỳnh của thằng Tâm cũng coi như lụi. Chợt thằng Ngọc nói:

– Lên lầu ba chẳng?

– Ừ.

– Chắc bạc để trên lầu ba.

– Ừ.

Hai thằng nắm tay nhau bước nhanh. Ở dưới sân, quân cách mạng đã ùa

vào. Hai cánh cửa trước dinh mở rộng. Những chiếc xe tăng hùng hục tiến vào. Quân cách mạng reo hò vang dậy trời. Khiến trái tim hai thằng bé muốn nhảy ra khỏi ngực.

– Lẹ lên Tâm!

– Lẹ sao nữa.

– Ối trời, nhớ còn bạc quân cách mạng lụm hết mất mày ơi!

Thằng Ngọc suýt xoa tiếc rẻ cơ hồ mắt nó đang chứng kiến cảnh tượng quân cách mạng lượm mất bó bạc của nó. Ngọc vò đầu:

– Mẹ bố lính lão Diệm đánh nhau như cút. Chưa chi đã hàng! Để ông lụm bó bạc ông chuồn về nhà đã rồi hãy hàng thì đếch để...

Tâm bẻ bàn tay:

– Ủ, đánh nhau như cắt thật. Hàng
đếch gì hàng nhanh thế!

Ngọc đấm một trái vào không khí:

– Tao mà đánh nhau, có hàng phải
bắt được tao.

– Mẹ, hèn thật, hạng bét, Vài giờ nữa
hàng có phải anh hùng không.

Nó nghiêng răng:

– Lính lão Diệm chỉ được cái nước
nói phét!

Tâm vội bịt miệng Ngọc lại. Nó khẽ
hỏi:

– Mà có nghe tiếng khóc không?

– Không.

– Rõ ràng tao nghe thấy tiếng khóc mà.

Hai đứa im lặng nghe ngóng. Bỗng Ngọc:

– Ờ, có tiếng khóc.

Đôi mắt thẳng Tầm sáng hẳn lên:

– Đúng bọn đó rồi.

– Đứa nào?

– Bọn thằng Quỳnh.

Ngọc thở hắt ra:

– Ông đích cần thằng Quỳnh, ông cần bó bạc cơ...

Tâm day vai bạn:

– Ngu như bò, thằng Quỳnh sẽ dẫn mình đi lụm bó bạc.

Ngọc hét lớn:

– Đúng, số dzách!

Tiếng khóc nín bật. Tâm cầu nhàu:

– Mà y bô bô cái miệng. Giờ biết tụi nó ở phòng nào?

Hai đứa ghé sát tai vào các cửa phòng tìm kiếm. Tâm nín thở. Nó sung sướng tưởng chừng mình vừa gặp em gái trong cơn hoạn nạn. Nó dựa lưng vào cánh cửa, thở dồn dập. Nó kéo Ngọc lại gần mình, dặn dò:

– Mà y đừng làm tụi nó sợ nhé!

– Ủ.

– Mà đừng hỏi han gì nhé!

– Ủ.

– Mà có ghét tụi nó không?

– Nó làm đếch gì tao mà tao ghét.
Nhưng nó có chỉ chỗ lùm bó bạc không?

– Có chứ.

– Nó chỉ chỗ lùm bạc tao sẽ chơi với nó. Tụi mình đưa anh em nó về sống chung với mình cho vui mà nhé!

– Ủ.

– Tao có tiền tao cũng dám đưa nó đi coi cái lương lắm à...

– Mà tốt lắm.

Ngọc giục:

– Thôi vào gấp tụi nó đi.

Tâm gõ cửa. Không có tiếng trả lời.
Nó ghé sát tai Ngọc:

– Tụi nó sợ quá, khóa cửa lại mày ạ!

– Mày gọi là nó mở liền.

Tâm cúi xuống. Nó chõ miệng vào ổ khóa:

– Quỳnh ơi! Tao là bạn mày, tao đến cứu anh em mày đây. Mở cửa gấp gấp kẻo quân cách mạng sắp bắt anh em mày...

Vẫn không có tiếng trả lời. Tâm lại nói:

– Bác mày và bố mày trốn thoát, mở cửa mau tao đưa mày sang nhà thờ cha

T. ở Chợ Lớn với bố mày... Có tiếng chân rón rén tới gần cửa, tiếng chìa khóa tra vào ổ. Và cánh cửa hé mở. Nhưng ánh đèn « pin » rọi thẳng vào mặt Tâm. Thằng bé loáng quáng. Ngọc cười xã giao:

– Chơi chi kỳ vậy?

Tiếng thằng nhỏ bên trong:

– Đứng im, nhúc nhích tôi bắn vỡ sọ!

Ngọc cụt hứng. Tâm lấy tay che mặt:

– Phải mày là Ngô Đình Quỳnh không?

– Giơ tay lên!

Ngọc lầu bầu:

– Đạn bắn như mưa tụi ông còn đểch

sợ nữa là mày. Ông bảo cho mà biết, ông không sợ mày đâu các ké ạ!

Tâm hơi bất bình bọn con ông Nhu, nó để mặc thằng Ngọc sỉ vả. Song nó lại thấy áy náy. Nó nạt Ngọc:

– Im miệng mày đi!

Tâm nói:

– Tao thương tụi mày như thương em gái tao ở nhà, tao mới « mạo hiểm » cứu mày. Mày muốn cách mạng bắt mày thì kệ xác mày.

Nó kéo tay Ngọc:

– Tụi mình đi lụm bạc thôi.

Ánh đèn « pin » tắt ngóm. Thằng nhỏ gọi giật:

– Này!

Tâm đáp:

– Gì?

– Vô đây.

Tâm bấm Ngọc ngẫm ý bảo « Thấy chưa, nó chịu rồi ». Hai đứa đẩy cửa bước vào phòng. Thằng nhỏ lại bấm đèn. Nó rọi vào chỗ có hai đứa ngồi co ro ở góc phòng. Tâm hỏi:

– Phải mày là Quỳnh không?

– Phải.

– Tao là Tâm, bạn tao đây là Ngọc. Tại sao tụi mày lên lầu? Đạn nó không hỏi thăm tụi mày kể cũng lạ!

Ngô Đình Quỳnh lớn lên trong cảnh phú quý vinh hoa. Thuở ba đào của bố mẹ nó, nó còn nhỏ, chưa biết gì... Ký ức đói rách, thiếu thốn của một đứa trẻ đã phai nhòa từ ngày bác nó làm Tổng Thống, bố nó làm Cố vấn, mẹ nó làm bà Cố vấn. Dầu nó có nhớ lại đôi chút, sự kiêu hãnh của giòng máu Ngô Đình cũng chảy trôi dĩ vãng nhạt của chuỗi ngày bố nó lang thang trên vĩa hè Sài Gòn, mẹ nó thậm thụt cửa sau dinh Bảo Đại để vợ Trần văn Hữu xua đuổi như xua đuổi một thứ điểm rẻ tiền. Ngô Đình Quỳnh đã có những tháng năm thơ ấu tủi hận hơn cả nỗi tủi hận của thằng Tâm, thằng Ngọc. Nó lớn lên chưa kịp dàn xếp ký ức của tuổi thơ thì đã bị đóng khung cuộc đời trong những bức tường dày của dinh Độc Lập, dinh Gia Long, của những cái lưng uốn cong của bọn quần thần của bác nó, bố nó, chú nó, mẹ nó. Những

hình ảnh đó khiến Ngô Đình Quỳnh quên hết. Nó chỉ còn biết nó là con của « lý thuyết gia uyên bác » Ngô Đình Nhu, « cha đẻ » của học thuyết Nhân Vị.

Nó không thiếu một thứ gì. Từ người già bằng bác nó tới bọn lau nhau có dịp gần nó đều gọi nó bằng cậu và xun xoe một cách đáng ghét. Ngô Đình Quỳnh đầy đủ, thừa thãi. Nó chỉ thiếu bạn. Những đứa bằng tuổi nó không dám chơi thân với nó. Nó trở thành đứa trẻ cô đơn. Nó không biết ngoài dinh Độc Lập, dinh Gia Long có những chuyện gì, có những trò vui hơn tắm ở hồ bơi riêng, xem chiếu bóng ở nhà với bác, với bố. Và nó đã lạ lùng ngôn ngữ của hai thằng nhãi Tâm và Ngọc. Đứa trẻ cô đơn, lớn lên trong nỗi buồn thiếu bạn, trống những ngày tháng học trò, tẻ nhạt những giờ chơi, những trò chơi « quý sứ

», gặp bọn Tâm nó vừa mừng ngại. Bọn này không gọi nó bằng « cậu », không cúi khom lưng không tỏ vẻ sợ sệt anh em nó. Bọn này, chín năm nay Ngô Đình Quỳnh mới gặp. Nó bảo Tâm:

– « Toa » đỏi không?

Ngọc tròn mắt:

– « Toa » là gì hở mày?

Tâm trả lời bạn:

– Nó nói tiếng Tây, « Toa » là anh, là mày.

Ngọc bước lại gần Ngô Đình Quỳnh:

– Mày không quen gọi mày tao à?

Ngô Đình Quỳnh lắc đầu. Tâm đỡ lời nó, tỏ ý ta đây cũng biết kha khá:

– Nó học giỏi lắm, nói tiếng Tây không à...

– Sao “toa” biết “moa” (moi – tôi, tao) là Ngô Đình Quỳnh?

– Cả nước biết mày. Tao biết chị mày là Ngô Đình Lệ Thủy bắn “các bin” trúng phong phóc. Em Ngô Đình Trác, Ngô Đình Lệ Quyên của mày nữa. Tao đọc báo tao biết chứ khó gì. Người ta bảo mẹ mày “nướng” mấy ông thầy chùa, mẹ mày làm tàng lắm phải không?

Ngô Đình Quỳnh không đáp, Tâm nói tiếp:

– Người ta bảo bố mày hút thuốc phiện, nghĩ nhiều mưu mô lắm phải không?

Ngô Đình Quỳnh ứa nước mắt:

– “Xe phô”! (C’est faut – Điều đó sai!)

Ngọc lại hỏi Tâm:

– “Xe phô” là gì hả mày?

Tâm vỗ lưng Ngô Đình Quỳnh:

– “Xe phô” là gì, tao học Anh văn
đếch biết nhiều tiếng Tây.

Ngô Đình Quỳnh ngậm cằm. Ngọc
đùa:

– “Xe phô” là xe phở chứ gì?

Nhưng không đùa nào cười, Ngô
Đình Quỳnh nói nhỏ:

– Papa (cha) và ma mǎng (maman –
mẹ) không giết hại ai cả.

Bỗng nó nắm tay Tâm:

– “Toa” có ghét “pa pa” và “ma mǎng” không?

Tâm liếm môi:

– “Papa” và “ma mǎng” mày có làm gì tao đâu mà tao ghét. Tao chỉ ghét lão Diệm thôi!

– “Puốc qua”? (Pourquoi – Tại sao?)

– Á, tại lão Diệm đích trả tiền tử tuất cho mẹ tao. Bố tao đi linh, đóng trung sĩ chết toi. Mẹ tao đói rồi mẹ tao chết theo.

Ngọc đứng thộn nghe Ngô Đình Quỳnh và Tâm nói. Nó đâm phục con nhà Tâm. Bán báo mà cũng ti toe biết tí ti tiếng Tây.

Nó chêm vào:

– Lệ lên tụi mày!

Ngô Đình Quỳnh chớp mắt lia lia:

– Tại sao “toa” cứu bọn “moa”?

Tâm lắc đầu:

– Không biết tại sao nữa. Tao nghĩ em gái tao đang mong tao ở xóm cỏ và tao thương tụi mày...

Ngọc giật áo Tâm:

– Bảo nó chỉ chỗ lụm bạc đi!

Tiếng người ở sân dinh Gia Long ồn ào vọng lên trên lầu. Tâm giục Ngô Đình Quỳnh:

– Tụi mình trốn thôi...

Ngô Đình Quỳnh gọi hai em. Tâm nắm tay con Lê Quyên, Quỳnh nắm tay thằng Trác. Năm đứa bé kéo nhau rời khỏi phòng. Chúng nó xuống lầu hai, Ngô Đình Quỳnh mở cửa một căn phòng. Cả bọn ùa vào. Quỳnh rọi đèn pin bảo Ngọc:

– Bạc đó “toa” muốn lấy thì lấy đi.

Sợ Quỳnh khinh bọn mình, Tâm nói:

– Tui tao nghèo, bán báo nghèo mạt. Tui tao thèm có nhiều tiền để khỏi đi bán báo.

Quỳnh gật đầu:

– “Giơ xe”... (J’e sais – Tôi hiểu)

– Trong khi Ngọc luống cuống lượm

bạc, Quỳnh hỏi Tâm:

– “Papa” và bác Tổng Thống trốn ở đâu?

– Chợ Lớn.

– “Ừ”? (Ồu – Ở đâu)

– Nhà thờ cha T.

– Sao “toa” biết?

– Tao theo bọn cứu ba mày từ chỗ Nguyễn Huệ. Tao chui đằng sau chiếc xe hơi và chui luôn qua tường vô dinh, tao nấp ở góc cây, nghe rõ hết.

Nó vỗ lưng Quỳnh:

– Tại sao mày không trốn luôn một thể?

– Papa bảo không hề gì. Mai Papa trở lại đẹp tan bọn nó.

– Papa mày nói phét.

– Nói phét là gì?

– Là nói cho sướng miệng.

Quỳnh ngơ ngác:

– Papa nói “suya” (sure – an toàn) mà...

Tâm giật cánh tay Quỳnh:

– Mày có biết ở ngoài người ta ghét ba mày không?

– “Nông” (Non – Không)

– Người ta thù ba mày lắm đó...

Nó thấy Ngô Đình Quỳnh thộn mặt ra, thương hại:

– Chúng mày sợ quá leo lên lầu ba hở?

– “Uy”. (Oui – Đúng)

– Mày không biết nói tiếng Việt à?

– “En po”. (Un peu – Một ít)

– Vậy cố nói tiếng Việt đi!

– “Ủy”.

Ngọc đã khoác cái ba lô bạc lên vai.
Nó mừng rú:

– Tiêu mòn đời không hết tụi bay ạ!

Ngô Đình Quỳnh bảo Tâm:

– Toàn “đô la” đó “toa” ạ!

Tâm suy nghĩ một lát rồi nói:

– Mà ở đây lâu rồi, có biết lối ra mà quân cách mạng không biết không?

– “Nông”.

– Sau bảo trong này có nhiều đường hầm?

– “Giơ nơ xe pa”. (Je ne sais pas – Tôi không biết)

Tâm cầu nhàu:

– Mà cứ nói tiếng Tây mãi chán thấy mồ. Người ta đồn ba mà thuê người vào đào hầm, rồi thủ tiêu mà, phải không?

Ngô đình Quỳnh ngó ngẩn chẳng hiểu con nhà Tâm nói chuyện gì. Nó lập

lại câu trả lời cũ:

– “Giờ nơ xe pa”.

– Mày ngây thơ bỏ mẹ đi ấy. Vậy mà mấy tờ báo bảo mày thông minh tuyệt trần đời! Vậy để tao cứu mày thoát khỏi nơi đây.

Ngọc giờ tay:

– Về xóm cỏ ăn cơm xong, rồi tối tụi mình lên chợ Cũ.

Tâm nhe răng, nó đánh yêu Ngọc:

– Mày làm như tụi nó đói khát như bọn mình í...

Ngọc hất hàm:

– Thì giờ tụi nó cũng đói khát. Cách mạng lật đổ ba nó rồi!

Tâm sợ anh em thằng Quỳnh tủi thân, mắng át Ngọc:

– Mà chỉ được cái nước nói nhảm...

Nó hất hàm giục Quỳnh:

– Tụi mình chuẩn thôi.

Ngô Đình Quỳnh tần ngần một vài giây. Rồi nó lại hỏi:

– Tại sao anh lại cứu anh em tôi?

Tâm gắt:

– Tao đã nói rồi mà. Tao thương em gái tao nên tao cứu anh em mày.

Ngô Đình Quỳnh chìa tay nắm chặt lấy tay Tâm. Khoảnh khắc đó, nó quên nó là con ông Ngô Đình Nhu, cố vấn chính trị của tổng thống Ngô Đình

Diệm. Nó quên hết dĩ vãng, hiện tại. Tâm cũng chẳng cần nhớ nó có bác làm Tổng thống. Nó chỉ thấy, trước mặt nó, ba đứa trẻ lạc bố mẹ. Lạc bố mẹ khổ vô cùng. Tâm đã mất bố. Nó hiểu con mồ côi bố thấm thía nhường nào. Nó đã lạc mẹ hai ngày, chịu không nổi phải mò mẫm về rúc vào nách mẹ. Rồi nó mất luôn cả mẹ.

Tâm chạnh nghĩ đến sự lạc lõng của ba đứa trẻ. Chúng nó sẽ khốn nạn biết bao khi không biết sắp chữ, bán báo? Chúng nó sẽ đói khát và đi ăn xin từng đồng. Tâm nghĩ có vậy.

Tiếng gót giày nện cồm cộp ở hành lang. Năm đứa trẻ không bảo nhau cùng run như cây sậy. Tâm hốt hoảng.

– Bỏ mẹ rồi!

Quỳnh nhăn nhó:

– Tại sao?

– Quân cách mạng đã vào dinh của bác mày?

– Tụi nó có giết anh em tôi không?

– Tao không biết.

Cánh cửa phòng hé mở. Tâm cầm tay thẳng Trác bước ra. Vừa đúng lúc những cái đầu nhô lên khỏi bậc thang. Trời bây giờ gần sáng tỏ. Không cần bấm đèn. Tâm cũng nhận ra những chiếc mũ sắt. Rồi khuôn mặt và thân hình những người lính cách mạng. Bọn thẳng Tâm bí lối đứng yên không cựa quậy.

Lính cách mạng đã nhìn thấy chúng nó... Người ta đổ xô tới như những con cọp gặp lũ nai tơ.

Một câu hỏi xé nát lòng Tâm:

– Con mụ Nhu hả?

Tâm run run đáp:

– Dạ.

– Sao những năm đứa?

– Hai đứa tôi không phải.

Người hỏi Tâm lễ phép trình người đàn ông cao lớn to con:

– Thừa Trung tướng con vợ chồng Ngô Đình Nhu.

Trung tướng cách mạng bước gần Ngô Đình Quỳnh:

– “CẬU” Quỳnh đây!

Mấy người lính xăm xì:

– Trung tướng “xỏ” đấy, “cậu” chó gì nữa, giờ nó xuống hạng “thằng” rồi.

Trung tướng cách mạng gạt ba anh em Ngô Đình Quỳnh ra một chỗ. Để mặc Tâm và Ngọc đứng riêng, không hỏi han gì chúng nó cả, Trung tướng cách mạng vỗ vai Quỳnh:

– Papa đâu?

Ngô Đình Quỳnh lắc đầu:

– Không biết.

– Tonton đâu?

– Không biết.

Trung tướng cách mạng rút khẩu súng khỏi bao da. Ông ta vẩy nhẹ một

cái, tiếng đạn súng lục nổ “đòm”. Ngọc bấm Tâm. Tâm bấm lại Ngọc. Trung tướng cách mạng tra súng vào bao:

– Đếm từ một đến mười không chỉ chỗ papa và “ton ton” tôi sẽ bắn chết cả ba anh em.

Ngô Đình Quỳnh lúc ấy can đảm lạ thường. Có lẽ nó chỉ ngạc nhiên khi gặp bọn thằng Tâm. Chứ các ông tướng nó không lạ. Bọn các ông tướng hôm nay làm cách mạng truất phế bác tổng thống và ba nó, nó đã quen mặt hết. Và nó can đảm thách thức:

– Có giỏi bắn đi! tôi không biết papa ở đâu.

Trung tướng cách mạng lạnh lùng:

– Một...

Thằng Trác ầm ức khóc.

– Hai...

Con Quyên khóc theo. Nhưng thằng Quỳnh tự nhiên gan lì như ba nó. Nó không thèm mở miệng nói nửa lời. Lòng tự phụ sống lại trong nó. Dòng máu kiêu hãnh, tự dưng, sôi sùng sục trong huyết quản nó. Trung tướng cách mạng lại rút súng khỏi bao:

– Bốn... năm... sáu...

Tâm bước tới:

– Chúng nó không biết thật trung tướng ạ!

Trung tướng cách mạng quát:

– Mà biết hả, ôn con?

Tâm đang phân vân thì Ngọc đã nhanh mồm:

– Vâng tui tôi biết.

– Thật không?

Tâm không kịp ngăn Ngọc nữa. Để mặc thẳng bạn bép xép ba hoa:

– Thật, tui tôi trông thấy anh em lão Diệm trốn khỏi dinh.

Trung tướng cách mạng móc túi đưa cho Tâm và Ngọc mỗi đứa một thanh « sô cô la ». Ông ta vờ hai đứa tới cạnh mình, xoa đầu từng đứa:

– Kể đi các em!

Tâm thuật lại chuyện từ lúc nó gặp hai tên mật vụ bàn mưu cứu anh em ông

Diệm và ý định theo hai tên này vào dinh lượm bạc cho trung tướng cách mạng nghe. Nó giấu nhem chuyện âm mưu cứu anh em Ngô Đình Quỳnh thoát khỏi tay quân cách mạng và dẫn anh em thằng Quỳnh sang Chợ Lớn cho chúng nó gặp ba chúng nó ở nhà thờ cha T.

Nó chưa kể hết chuyện. Trung tướng cách mạng đã giục rồi rít:

– Ngô Đình Diệm trốn ở đâu?

Tâm đưa mắt liếc Ngô Đình Quỳnh. Nó bắt gặp đôi mắt long lanh căm hờn của Quỳnh. Nhưng trong sự căm hờn đó, còn chứa chấp cả sự van xin. Sự van xin không hướng về phía trung tướng cách mạng mà chiếu thẳng vào mắt Tâm. Thằng bé bán báo cúi đầu, vâng vâng tà áo. Nó biết, một lời nói ngăn ngui của nó

đủ quyết định số phận của nhà lãnh tụ độc tài Ngô Đình Nhu và ông anh hiền lành nhưng bảo thủ, thương em thương luôn cả sự lỗi lầm của em. Một lời nói ngắn ngủi của thằng bé bán báo sẽ làm tan nát gia đình phong kiến Ngô Đình. Điều này, Tâm không thêm chú ý. Nó chỉ thương anh em thằng Quỳnh mồ côi bố bơ vơ đến phải đi ăn mày. Mồ côi bố khổ như chó ấy. Rồi để gì mẹ thằng Quỳnh không gặp một lão xếp nhà máy. Và lại uống những viên thuốc đen sì, ôm bụng vĩnh biệt đàn con, vĩnh biệt cuộc đời. Tâm suy nghĩ thật nhanh. Nó hình dung những viên đạn bắn nát ngực bố nó, viên đạn bắn vỡ ngực anh lính trẻ ở gốc cây khu trường Đại Học Văn Khoa. Nó ớn xương sống, lắc đầu:

– Cháu không biết ạ!

Ngô Đình Quỳnh chớp mắt. Hai giọt nước mắt ứa ra. Hai giọt nước mắt ứa ra để cảm ơn thằng bé bán báo, Ngô Đình Quỳnh cảm thấy nó lớn lên, khôn hẳn lên. Nó thật sự biết đời sống ngoài dinh Gia Long. Ngoài dinh Gia Long mới có những đứa dám gọi nó bằng thằng, thù bác tổng thống nó song lại thương anh em nó và không biết làm chỉ điểm.

– Mày nói dối!

Trung tướng cách mạng tức giận:

– Tao bắn cả mày à!

Tâm nhân nhó:

– Cháu có làm gì đâu?

– Mày phản cách mạng, mày giấu diêm Ngô Đình Diệm.

Trung tướng cách mạng dọa:

– Cách mạng sẽ xử tử mày.

Tâm run cầm cập. Mồ hôi trán nó toát ra. Ngọc ngược mắt nhìn trung tướng cách mạng. Nó thấy bộ mặt của trung tướng ghê gớm quá. Trung tướng cách mạng đẩy hai đứa lại chỗ đứng với anh em Ngô Đình Quỳnh. Khẩu súng lục chĩa thẳng vào ngực con ông cố vấn thất thế Ngô Đình Nhu:

– Bậy...

Ngọc nói nhỏ:

– Nói đi mày ơi!

Tâm hích Ngọc một cái đau điếng.

– Tám...

Ngô Đình Quỳnh ôm chặt lấy Tâm:

– “Méc xi bố cu” Tâm (Merci beaucoup – Cảm ơn rất nhiều), nếu “moa” còn sống, “moa” nhớ “toa” suốt đời. Nhưng nó sẽ “phơ”, “moa” đành chết vậy...

Tâm thắt ruột gan. Nó nhảy bổ đứng trước người Ngô Đình Quỳnh che chở cho thằng bạn mới.

– Chín...

Tâm òa lên khóc:

– Để cháu nói Trung tướng ơi!

Trung tướng cách mạng tra súng vào bao. Ông ta biết tâm lý trẻ con lắm. Cứ dọa bắn là khai hết. Trung tướng lại dang tay đón hai đứa trẻ bán báo. Con nhà Ngọc toan chạy ra. Tâm nắm tay nó

kéo giật lại. Tâm ghé sát tai Quỳnh:

– Mà đừng giận tao nhé!

Ngô Đình Quỳnh lặng thinh. Thăng Trác, con Quyền tấm tức khóc. Tâm rời Quỳnh, bước gần Trung tướng cách mạng:

– Trung tướng có bắn anh em thằng Quỳnh không?

Trung tướng cười cười mở:

– Không, cách mạng tha trẻ con. Cách mạng cao thượng lắm, chỉ bắt Ngô Đình Diệm và Ngô Đình Nhu thôi.

– Có bắn bố tụi nó không?

– Chưa biết, để nhân dân định đoạt. Em là con nít hỏi làm gì. Tao đã mất

quá nhiều thì giờ với tụi mày. Ngô Đình Diệm trốn ở đâu?

Tâm vẫn hỏi:

– Rồi Trung tướng đưa anh em thằng Quỳnh đi đâu?

– Cho nó sang Pháp với mẹ nó.

Trung tướng tự nhiên lạnh lùng:

– Sao mày thương chúng nó thế?
Mày làm gì?

– Cháu bán báo.

Trung tướng cách mạng trở mặt:

– Bọn thằng Quỳnh đã làm gì cho mày mà mày quý mến chúng nó thế?
Mày bán báo nó coi mày như rác em ạ!

Ngô Đình Quỳnh nói lớn:

– “Xe phô, Giơ lem, Giơ lem” (C’est faut, je l’aime, je l’aime – Không đúng, tôi thương nó, tôi thương nó)

Tâm nuốt nước bọt ừng ực:

– Cháu thương nó vì cháu thương em gái cháu. Nó không coi cháu như rác đâu.

Ngô đình Quỳnh thò tay vào túi. Nhanh hơn nó, người lính cận vệ của Trung tướng cách mạng nhào tới, chớp lấy tay nó. Người này thò tay vào túi quần Ngô Đình Quỳnh móc ra khẩu walther nhỏ, xinh. Anh ta định vung tay tát Ngô Đình Quỳnh. Trung tướng cách mạng quát:

– Để nó yên!

Ông ta thở nhiên bảo Tâm:

– Cháu lắm rồi, gia đình nó có thương người bao giờ.

Tâm lắc đầu:

– Cháu không cần biết. Cháu chỉ thương hại anh em nó thôi.

Trung tướng cách mạng xoa đầu Tâm:

– Cháu tốt lắm, nhưng chúng nó chỉ thương cháu vào lúc này thôi.

Ngô Đình Quỳnh muốn hét lớn để trút nỗi uất ức của nó. Nó muốn nói thật nhiều để cho mọi người hiểu rằng nó chỉ là một đứa trẻ khao khát chạy nhảy nô đùa với những đứa trẻ khác trong quãng đời ấu thơ của nó như bất cứ một đứa

trẻ nào. Nó cũng rất nhiều tình thương để yêu bạn, chiều chuộng bạn. Nhưng tình thương của nó bị cái chức tước của bố nó, của bác nó rào kín bằng dây kẽm gai, thành kiến không thể lọt ra ngoài dinh Gia Long được. Nó thêm có bạn, thêm chạy nhảy, thêm la hét hồn nhiên. Song nó bị ngăn cản. Chính nó mới là đứa trẻ khốn nạn trên cõi đời này. Ngô Đình Quỳnh muốn móc tim phổi của nó ra cho Tâm nhìn tận mắt. Nó chỉ cần thẳng Tâm nhìn thôi. Khốn nỗi, Ngô Đình Quỳnh muốn mà không dám. Nó chưa đủ tuổi để dám liều lĩnh như bố nó. Đứa con trai của Ngô Đình Nhu ứa nước mắt đứng bất động. Hai đứa em nó ngơ ngác nhìn anh. Đôi mắt nai tơ rơm rớm lệ của con Quyên bắt Tâm mừng tượng đến đôi mắt nai tơ của em gái nó. Lòng nó nhoi nhói đau. Nó chắc thẳng Quỳnh cũng đau như nó.

Tâm lễ phép nói với Trung tướng cách mạng:

– Thưa Trung tướng, Trung tướng hứa với cháu là Trung tướng sẽ cho thằng Quỳnh sang Tây với mẹ chúng nó?

Trung tướng cách mạng gật gù:

– Hứa à? Thằng này nói bảnh dữ đa!

Tâm hoảng hốt:

– Cháu xin lỗi Trung tướng, cháu lạy Trung tướng, Trung tướng tha cho anh em nó.

– Nhưng mày phải chỉ chỗ Ngô Đình Nhu trốn nhé?

– Tâm đưa mắt nhìn Quỳnh.

Con nhà Quỳnh cúi đầu. Tâm khoanh tay:

– Trung tướng cho cháu nói riêng với thằng Quỳnh vài câu được không ạ?

– Lẹ lên, kéo bọn khác kéo nhau lên bây giờ.

Tâm lôi Quỳnh ra cuối hành lang. Nó nắm tay Quỳnh:

– Tao chỉ chỗ ba mày ẩn mày có ghét tao không?

– “Nông”.

– Thật không?

– “Ủy”.

– Rồi cách mạng sẽ làm gì ba mày?

– “Giờ nơ xe pa”.

– Mà nói tiếng Việt đi! Cách mạng có bắn bác mà không?

Ngô Đình Quỳnh khó khăn nói tiếng Việt để chiều Tâm:

– Tôi chắc chúng nó không dám bắn.

– Mà cứ nói phét!

– Nói phét là gì?

– Là nói sai, lệch đúng.

– Thật mà...

– Thật cách mạng lệch dám bắn bác mà, bố mà à?

– Thật.

– Thế thì bác mày, bố mày hách xì xằng quá nhể?

– Hách xì xằng là gì?

– Là oai, là... là cừ đó. Vậy tao chỉ chỗ kéo họ bắn anh em mày. Họ bắn anh em mày tao thương lắm. Thí dụ họ có bắn bác mày, tao khoái, mày có ghét tao không?

Ngô Đình Quỳnh ngáp ngừng. Tâm nói luôn:

– Sang Tây đừng quên tao nhé!

Quỳnh ôm chặt lấy Tâm khóc nức nở. Nó bấm cả mười ngón tay vào da thịt Tâm:

– Sao hồi trước tôi không gặp Tâm nhỉ? Gặp Tâm hồi trước tôi cho Tâm

nhiều thứ lắm.

Đôi bạn đang tâm sự. Chúng nó tưởng sẽ còn được tỏ tình thật nhiều. Nhưng Trung tưởng cách mạng đã giục:

– Xong chưa?

Tâm đáp:

– Dạ, rồi ạ!

Hai đứa khoác vai nhau lững thững bước tới. Trung tưởng cách mạng hỏi luôn:

– Ngô Đình Nhu ở đâu?

Ông ngó trước ngó sau rồi nghĩ sao, ông lôi Tâm riêng ra một chỗ. Tâm tiết lộ chỗ trú chân tị nạn của anh em nhà độc tài Ngô Đình Nhu, Vừa lúc ấy, rất

đồng binh sĩ tràn lên lầu. Họ mở tung cửa vào lục soát khắp các phòng. Trung tướng cách mạng đẩy cửa phòng lừa anh em. Ngô Đình Quỳnh và bọn Tâm vô.

Bỗng trông thấy cái ba lô đeo trên vai Ngọc, Trung tướng cách mạng lóe trong óc một ý nghĩ lạ lùng. Ông không cho đám lính cận vệ theo vào, mà bắt đứng canh ngoài, dặn dò cấm không được ai tự tiện gõ cửa. Xong xuôi, Trung tướng cách mạng mới hỏi khéo Ngọc:

– Bé con, cháu đeo cái ba lô gì đó?

Nhanh trí khôn, Ngô Đình Quỳnh nói trước:

– Quần áo anh em tôi.

Trung tướng cách mạng khinh khỉnh:

– Tôi có hỏi "cậu" đâu.

Ông ta dẫn giọng:

– ...hả cậu Quỳnh?

Trung tướng cách mạng quát:

– Đại úy Ta!

Có tiếng “dạ” lớn. Cửa phòng mở.
Viên đại úy cận vệ bước vào:

– Thừa trung tướng.

– Dẫn lũ con Ngô Đình Nhu về Bộ
Tham Mưu của mình.

– Dạ.

Anh em Ngô Đình Quỳnh bị lôi khỏi
phòng. Tâm trông theo. Quỳnh ngoái cổ
lại. Bốn con mắt non đại gặp nhau. Và

những giọt nước mắt trào ra. Cánh cửa lại khép kín. Chỉ còn hai đứa trẻ bán báo và trung tướng cách mạng.

Ngọc nhìn xuống sân qua cửa sổ kính. Nó thấy quân cách mạng đang hò reo chiến thắng. Phòng bên cạnh, sự lục soát, tìm kiếm coi mò cũng rất náo nhiệt.

Trung tướng cách mạng vỗ nhẹ vào cái ba lô:

– Bạc hả cháu?

Ngọc gật đầu. Tâm lẻ lưỡi liếm mép. Trung tướng gỡ cái ba lô khỏi đôi vai gầy của thằng bé bán báo. Ông ném mạnh ba lô bạc vào một xó tường và khuôn mặt ông vô cùng giận dữ. Khiến hai đứa trẻ xanh mặt. Những thương xót thằng bạn mới và hai đứa em nó của Quỳnh cũng

vì khuôn mặt giận dữ của trung tướng cách mạng mà nguôi đi rồi mất biến trong khoảnh khắc. Trung tướng cách mạng chỉ ngón tay vào ba lô bạc đang nằm vô duyên ở xó tường:

– Các cháu biết tiền kia là của ai không?

Ngọc mau miệng:

– Thăng Quỳnh nó bảo toàn «đô la» đấy ạ!

Trung tướng cách mạng bữu môi:

– Đó là tiền mà bọn Nhu Diệm đã bóc lột của đồng bào ròng rã chín năm trời. Các em đã biết đó, ba đứa oắt con mà còn có cả ba lô «đô la» thì thử hỏi hàng ngàn đứa trong gia đình Nhu Diệm mỗi đứa có mấy ba lô «đô la»? Nhu Diệm

là con đũa đôi hút máu mủ của đồng bào ta. Vì Nhu Diệm mà các em phải đi bán báo, các em có giận, có căm thù bọn Nhu Diệm không?

Ngọc khoái chí giờ tay:

– Có căm thù, đả đảo Ngô Đình Diệm!

Trung tướng cách mạng mỉm cười:

– Tốt, tốt. Phải đả đảo hai tên khốn kiếp này. Vì nó mà nhân dân ta điêu đứng. Nhu Diệm đã đàn áp nhân dân ta, đã phản bội quân đội. Quân đội chết cho nó củng cố uy quyền mà nó để vợ con quân đội nheo nhóc.

Tâm nghe câu này sướng quá. Tuy rất thương anh em thằng Quỳnh nhưng nó không khỏi lâng lâng tâm hồn khi được

người cởi mở nỗi uất ức của nó. Nó hô to:

– Đả đảo Ngô Đình Diệm?

Trung tướng cách mạng hất đầu:

– Cháu cũng thù Ngô Đình Diệm à?

– Dạ.

– Thù như thế nào?

– Bố cháu đi lính, đóng trung sĩ bị Việt Cộng bắn chết. Lão Diệm không trả tiền tử tuất cho mẹ cháu, không cấp việc làm cho mẹ cháu. Mẹ cháu...

Nó không nói nữa. Nhưng trung tướng cách mạng đã nghiêng rằng:

– Bọn Nhu Diệm bóc lột cả xương máu của các chiến sĩ...

Trung tướng cách mạng móc ví rút một tập giấy năm trăm:

– Ta tặng hai cháu tiêu chơi để mừng cách mạng thành công.

Ngọc ngơ ngác:

– Thế còn ba lô bạc của tụi cháu lượm được?

Trung tướng cách mạng xoa tay:

– Tiền của Nhu Diệm, cách mạng sẽ chia đều cho người nghèo. Còn tịch thu nhiều nữa, hàng triệu ba lô.

Ngọc xoa má:

– Chúng cháu có được chia không?

– Được chứ.

– Mỗi đứa được bao nhiêu?

– Sống suốt đời khỏi phải đi bán báo nữa.

Tâm thấy viễn ảnh huy hoàng hiện ra trước mắt nó. Nó sẽ có một căn nhà, anh em nó được đi học. Và nó sẽ nhất định đỗ bác sĩ, em Hậu nó nhất định làm cô giáo. Anh em thằng Quỳnh sang Tây, nó bớt lo rồi. Còn lão Diệm chết đáng đời. Lão chết để Tâm, Ngọc và những người nghèo khác sung sướng thì xứng đáng quá. Tâm hí hửng nhảy cõn lên:

– Hoan hô cách mạng!

Ngọc hét muốn vỡ phổi:

– Đả đảo thằng Diệm!

Rồi nó lại hỏi:

– Bao giờ chúng cháu được chia tiền hở trung tướng?

– Hai cháu về đi, thanh toán xong Diệm Nhu và lũ Cần Lao ác ôn. Cách mạng sẽ chia tiền cho hai cháu. Mà hai cháu ở đâu?

Tâm nói:

– Cháu ở xóm cỏ.

Ngọc tiếp:

– Còn cháu ở vỉa hè. Có gì trung tướng gửi thằng Tâm cho cháu.

Trung tướng vỗ đầu hai đứa bé:

– Ta sẽ nhớ.

Tâm thắc mắc:

– Nhà cháu không có sổ, trung tướng kiểm được không?

Rồi làm như bận rộn lắm, trung tướng cách mạng dẫn hai đứa ra cửa:

– Hai cháu ra phố coi các chiến sĩ cách mạng. Giờ ta phải đi bắt hai tên Nhu Diệm.

Cửa phòng mở. Hai đứa trẻ bước ra, băng xuống lầu và cầm cổ chạy khỏi dinh. Lòng chúng nó dậy một bình minh như bình minh của đất trời vừa ló dạng cùng lúc cách mạng thành công.

CHƯƠNG VI

Chia tiền cho Ngọc xong, Tâm chạy về xóm cỏ. Cách mạng tốt thật. Chưa chi mỗi đứa đã được vài ngàn. Bán báo hai ba năm chưa chắc kiếm được món tiền vĩ đại này. Tâm hẹn Ngọc đợi nó ở cửa rạp chiếu bóng Vĩnh Lợi đường Lê Lợi. Nó về thăm em một lát, sẽ lên phố ngay để đi hoan hô cách mạng thành công.

Không có xe cộ nào chở khách sớm nay, Tâm chạy như con sóc trong những

con phố vắng. Nó chạy với niềm vui tràn trề tiếp sức nên chẳng biết mệt là gì.

Gió sớm thổi ngược lùa vào ngực, vào mặt Tâm. Thằng bé chỏ chất trong lòng hàng ngàn chuyện để kể cho em gái nó nghe. Con Hậu sẽ sướng lắm đây. Nghĩ tới em, Tâm chạy rút. Đường ngắn dần. Hết phố này sang phố khác, nửa tiếng sau, Tâm đã tới cổng sở thú. Còn quãng đường Nguyễn Bình Khiêm này nữa là về tới xóm cỏ. Tâm đứng lại thở vài phút. Rồi lại chạy.

Chẳng mấy chốc, xóm cỏ hiện ra trước mắt nó. Xóm cỏ hôm nay dậy sớm. Mọi người đổ xô ra đầu ngõ chờ đợi tin chính xác về cách mạng. Những khuôn mặt bừng bừng sinh khí mới. Hy vọng đâm chồi, nảy lộc ở tâm hồn đám dân nghèo khổ từ chiều hôm qua, từ lúc tiếng súng

cách mạng mở màn. Đám dân nghèo của xóm cỏ như hàng triệu người nghèo khác trên mảnh đất ốm o này, đều khát vọng một sự thay đổi lớn.

Họ làm nhiều, quần quật tháng năm ròng rã mà đời sống cứ cơ cực. Họ không thềm đổ vạ cho số phận nữa.

Cái nguyên do của sự túng đói dốt nát được trút lên đầu ông Ngô Đình Diệm và cả gia đình thối nát của ông ta. Cái nguyên do đó, nó âm ỉ và tưởng chừng câm nín mãi mãi nếu không có vụ gọi là đàn áp tín đồ Phật Giáo.

Phong trào đấu tranh tự do tín ngưỡng của Phật giáo bùng nổ. Cùng với sự tự thiêu thương cảm của các nhà sư, cùng với sự bất bớ, đánh đập tín đồ Phật giáo giữa đường, giữa chợ, cuộc đấu tra-

nh chống ông Ngô Đình Diệm và chế độ mục rã của ông được phát động toàn diện đúng lúc. Dân chúng bất chấp mật vụ, bày tỏ nỗi uất ức của mình bất cứ chỗ nào. Và ra mặt ủng hộ cuộc đấu tranh của Phật giáo.

Cuộc đấu tranh càng mãnh liệt, chế độ của ông Diệm càng sa vào vũng lầy. Ông Diệm tỏ hết thiện chí dàn xếp. Nhưng ông Nhu và đám chầu rìa của ông phá tan thiện chí của ông Diệm. Nhất là vợ ông Nhu. Người đàn bà thông minh song xác xược này đã đổ thêm dầu vào ngọn lửa đấu tranh sắp tàn. Cái lối tuyên bố hỗn láo, vô trách nhiệm của bà ta không ai chịu nổi. Những người thủ phạm nhất cũng muốn « xuống đường » chống ông Diệm.

Ông Diệm bị trí thức bỏ rơi, bị quần

chúng phản đối, bị Phật giáo hạch hỏi, bị người Mỹ đồn vào chân tường. Người Mỹ, đáng ngại nhất là đại sứ Cabot Lodge. Ông Nhu đã mấy lần ám sát Cabot Lodge mà không thành. Chế độ ông Diệm hết là khuôn mẫu ở Đông Nam Á dưới mắt người Mỹ. Người Mỹ thực tế đến độ bạc bẽo. Con bài Ngô Đình Diệm đã đến lúc phải cho chui. Báo chí Mỹ vào hùa tạo dư luận ác nghiệt để dìm ông Diệm xuống bùn nhơ. Họ đã bẻ ngòi bút như chín năm trước họ đã bẻ ngòi bút để ca ngợi ông Ngô Đình Diệm. Dư luận ngoài nước xôn xao về vụ xe tăng nghiền nát Phật tử ở Huế do các tay thợ viết Huê Kỳ bịa đặt ra. Sự thực đám Phật tử bị sát hại trong ngày Phật Đản ở Huế là do sức ép của chất nổ. (Về vụ đàn áp Phật tử ở Huế, cựu Thiếu tá Đặng Sĩ đã ra Tòa Án Mặt Trận, Công lý đã soi sáng vụ này. Ông Ủy viên Chính Phủ Nguyễn Văn Đức nhiều

lần nhấn mạnh rằng không có xe tăng dàn trận, chỉ có cơ giới xa của Bảo An bánh cao su và những người chết là do sức ép của chất nổ - effet de souffle).

Sự thực này có thể triển lãm được để chứng minh rằng Ngô Đình Diệm không cần cho xe tăng nghiêng đối thủ mà đối thủ vẫn bị tiêu diệt.

✱

Chúng nó đã chặn đầu chặn đuôi, bưng bít mọi tin tức. Và do đó, cái lợi nghiêng về Phật giáo. Bọn Cần Lao gộc, bọn bợ đỡ từ từ rút dùi. Ngô Đình Diệm cô đơn, bất lực, khoanh tay để mặc Ngô Đình Nhu xoay sở.

Dù sao, suốt chín năm trời, chế độ

Ngô Đình Diệm cũng đã chống chất lỗi lầm và tệ hại. Nó như một cái cột mục bên trong, chỉ còn lớp sơn hào nhoáng bên ngoài, Người ta xúm lại lay nó, nó đổ rụp.

Nhưng Ngô Đình Nhu tin tưởng Thanh Niên Cộng Hòa sống chết với ông ta, Trần Lệ Xuân tin tưởng Phụ Nữ Bán Quân Sự sống chết với bà ta như Ngô Đình Diệm tin tưởng quân đội sống chết với... tổng thống! Họ đã làm. Đến lúc quân đội vùng lên, cái cột lung lay mới đổ gục thê thảm. Quân đội đã vì dân tộc làm cách mạng.

Và quân đội đã thành công, đã thỏa mãn sự khát khao của dân chúng. Dân xóm cỏ dại rất sớm kéo đẩy ra ngoài ngõ để đón chào bình minh của dân tộc. Người có ra-đi-ô “tăng ditto” mang theo.

Tiếng nói từ máy thu thanh vọng ra cơ hồ những trận mưa đổ xuống ruộng khô cần đại hạn. Cú điểm cuối cùng của nhà Ngô đã quy hàng quân cách mạng. Dân xóm cỏ múa may quay cuồng mừng tin chiến thắng.

Tâm đứng lại một lát rồi phóng nhanh về nhà. Cửa nhà nó khép kín. Con Hậu đang tẩm tức khóc. Tâm đập cửa thình thình:

– Hậu ơi, anh đây, anh đã về đây...

Tiếng khóc lớn hơn. Rồi cánh cửa mở. Con Hậu ôm chầm lấy anh nức nở:

– Đạn nổ vang trời, em sợ quá.

– Anh cũng sợ quá.

– Anh nấp ở đâu, hử anh?

Tâm rút khăn thấm nước mắt cho
Hậu:

– Anh vào dinh Gia Long.

Nó móc xấp bạc năm trăm nhét vào
tay em:

– Trung tướng cách mạng cho anh
đó. Trung tướng cách mạng tốt lắm. Vô
đây anh kể chuyện cho nghe, Nó dìu em
tới giường, vặn to ngọn đèn lên. Con
Hậu đã thôi khóc. Nhưng đôi mắt nó
còn long lanh. Đôi mắt long lanh ấy đang
nhìn thẳng anh yêu dấu của nó. Con bé
nói:

– Em thức cả đêm chờ anh.

– Anh cũng thức cả đêm lo cho em ở
nhà.

– Sao anh không ngủ?

– Đạn bắn rất quá. Lão Diệm bị bắt rồi.

– Thế à?

– Em vui không?

– Vui lắm.

Lão Diệm sẽ bị cách mạng bắn và nay mai anh hết đi bán báo. Cách mạng là sung sướng em ơi! Tâm luôn giọng kể lại một đêm lưu lạc trong lửa đạn cho em nghe. Đương kể nửa chừng, con Hậu chặn:

– Khoan đã anh.

– Gì thế em?

– Em để phần cho anh ly sữa đậu nành. Em đổ vào chai ngâm trong lu nước cho nó lạnh. Anh uống nhé! Uống mát lắm cơ anh ạ!

Con Hậu buông anh. Nó lon ton chạy xuống bếp, xắn tay áo lấy chai sữa đậu nành đã đầy nút kỹ đem ra cho Tâm. Lu nước của nó như cái tủ lạnh của nhà giàu. Sữa không lạnh ngắt nhưng nó trôi vào dạ dày Tâm một cách ngon lành. Nó trôi vào đến đâu, Tâm biết đến đó. Nốc hết chai sữa đậu nành, Tâm mới nói:

– Từ chiều hôm qua đến giờ anh chưa ăn gì!

Con Hậu bảo anh:

– Còn cơm rang, để em nhóm bếp hâm nhé!

– Thôi, lát nữa anh em mình đi ăn phở.

– Ăn phở tốn tiền lắm.

– Mình có mấy ngàn mà!

– Phải để dành chứ.

– Ăn mất vài chục là cùng. Anh em mình ăn mừng cách mạng thành công.

Tâm kể tiếp chuyện lọt vào dinh Gia Long cho Hậu nghe. Đến đoạn gặp anh em Ngô Đình Quỳnh, nó ngừng lại:

– Không biết giờ chúng nó ra sao?

Khiến con Hậu ngơ ngác:

– Đứa nào hở anh?

– Bọn thằng Quỳnh.

– Thằng Quỳnh là thằng nào, bạn bán báo của anh hả?

Tâm lắc đầu. Khuôn mặt nó đang vui tươi, đột nhiên rầu rĩ:

– Không em ạ, tụi nó đâu có bán báo.

Nó dìu con Hậu vào giường. Hai anh em Tâm ngồi cạnh nhau. Ngọn đèn mờ dần vì ánh sáng bên ngoài đã dần tỏ. Giọng thằng Tâm buồn buồn:

– Tụi nó là cháu lão Diệm em ạ!

Con Hậu ngạc nhiên:

– Anh quen với cháu lão Tổng thống Diệm cơ à?

– Ừ.

– Tội nó con nhà giàu sao nó chơi với anh?

– Chả biết nữa, thằng Quỳnh thương anh, lúc nó bị bắt nó nhìn anh, nó khóc.

– Thế anh có khóc không?

– Bố nó đâu, bác nó đâu mà để nó bị bắt?

– Quân cách mạng đuổi lão Diệm chạy de. Để chừng bây giờ họ chop cổ lão ta rồi em ạ!

– Tội nghiệp tội nó nhỉ, anh nhỉ?

– Ừ.

– Thằng Quỳnh nó nói gì với anh?

– Nó bảo giá gặp anh hồi trước, nó cho anh nhiều thứ lắm.

– Nó tốt thế mà bác nó ác quá trời. Giá bác nó tốt, mẹ mình đâu có chết anh nhỉ?

– Ủ.

– Anh thù lão Diệm không?

– Anh chỉ chỗ lão trốn cho cách mạng.

– Cách mạng sẽ tóm lão Diệm?

– Ủ.

– Cách mạng khoái anh lắm nhỉ?

– Ủ, cách mạng bảo ghi ơn anh, cách mạng bảo sẽ đem tiền tịch thu của lão Diệm chia cho dân nghèo. Trung tướng cách mạng nhớ tên anh và xóm cỏ rồi. Ít ngày nữa ông ta sẽ đem tiền đến cho anh em mình.

– Nhiều không anh?

– Ông ta bảo sẽ sống suốt đời, khỏi phải đi bán báo.

Con Hậu rướn người lên:

– Sung sướng quá anh hé! Đi bán báo cực thấy mồ.

Nó cúi xuống nhắc chân thằng Tâm lên:

– Đưa em xem nào.

Tâm để em nâng niu. Con bé xoa tay vào lòng bàn chân anh:

– Toàn những dấu là dấu.

Tâm âu yếm vuốt tóc em:

– Đố em biết dấu gì đó?

Con Hậu nũng nịu:

– Đố em hoài, em nói cả trăm lần rồi thôi.

Tâm mỉm cười:

– Thì nói nữa xem!

Con Hậu mơn man bàn chân anh:

– Những dấu SỎI, ĐÁ anh ạ!

Tâm dứt một sợi tóc của em gái:

– Sai rồi.

Con Hậu phụng phịu:

– Đâu có sai, anh đi bán báo chạy cùng đường cùng ngõ lại nghèo không mang giày nên sỏi đá nó dính vào chân. Anh gấp chạy cho nhanh kéo ế bảo,

chẳng chịu phỉu sỏi đá đi. Thành ra nó bám chặt, nó in qua da chân anh để thành những cái dấu. Anh chả thường khoe với em đó là những DẤU CHÂN SỎI ĐÁ thôi.

Tâm nắm lấy cánh tay em. Con Hậu bị anh nắm tay, để rơi chân anh xuống. Tâm khoác tay lên cổ em, kéo nhẹ mái tóc gần về má mình. Nó dịu giọng:

– Gọi là những dấu «khổ cực» mới đúng em ạ.

Con Hậu quàng tay ôm ngang lưng anh:

– Ờ, anh em mình khổ cực thật anh nhỉ?

– Anh em mình sắp hết khổ cực rồi. Chân anh sẽ không còn dấu sỏi đá nữa.

- Có tiền anh lại đi học.
- Anh sẽ đỡ bác sĩ.
- Em vẫn thích làm cô giáo anh ạ!
- Rồi anh em mình rời xóm cỏ.
- Thì em sẽ làm cô giáo.
- Em thích ở ngoài phố cơ.
- Anh bán nhà này đi mua nhà khác.
Có cách mạng sướng em nhỉ?
- Dạ.
- Mỗi tuần anh em mình đi xem
chiếu bóng một lần.
- Dạ.

– Anh rủ thằng Ngọc về ở với anh em mình.

– Thằng Ngọc là ai?

– Nó cũng bản báo như anh. Nó không biết chữ, nó ngủ ở vỉa hè cực lắm. Anh thương nó, anh sẽ dạy nó học. Nó cũng được trung tướng cách mạng cho tiền. Hai đứa anh cùng vô dinh Gia Long.

– Nó có hay chửi thề không?

– Nó ngoan kinh hồn.

– Nó có hay đánh bạc không?

– Không, anh kể chuyện anh em mình ăn cơm rang buổi chiều, nó bảo nó thèm ăn cơm rang. Nó mồi côi cha mẹ như anh em mình ấy. Nhưng nó không biết cha mẹ nó là ai mới tủi chứ...

Con Hậu chớp mắt thương cảm:

– Vậy anh em mình cho nó sống với.

Tâm gật đầu:

– Em bằng lòng là anh bằng lòng à...

– Em bằng lòng mà. Thế chừng nào nó đến ở với mình?

– Chừng nào cách mạng chia tiền cho anh em mình.

Hai anh em thẳng Tâm ngồi vẽ mộng ước cho nhau nghe. Một lúc sau, bên ngoài trời đã sáng tỏ. Những bước chân chạy huỳnh huých trong ngõ. Máy khâu thanh mở hết cỡ. Sang sáng những lời tuyên bố của cách mạng. Rồi những tiếng hét: « Đả đảo Ngô Đình Diệm » làm mạch máu Tâm căng lên. Lòng nó

náo nức vô tả. Nó nghĩ tới thằng Ngọc lúc này đây đang đợi nó ở rạp hát Vĩnh Lợi. Tâm quên bằng những tô phở nóng hổi ngậy béo mà nó định rủ em đi ăn. Nó giục con Hậu:

– Cho anh ăn cơm rang đi em. Con Hậu rời anh xuống bếp nhóm lửa hâm xoong cơm nguội. Tâm đứng dậy, bước ra cửa. Nó vươn vai thở hít khoan khoái. Không khí cách mạng có khác, chỉ thở hít cũng cảm thấy sung sướng rồi. Người dân trong xóm cỏ, biết chắc Ngô Đình Diệm tiêu từng, lột hết chân dung nhà chí sĩ cách mạng « bao năm từng lê gót nơi quê người » xé tan những mảnh giấy bay bổng ngang lối ngõ, tấp vào đủ nơi dơ bẩn. Một điệu hát « chống đối » ông Ngô Đình Diệm hát khế từ ba bốn năm nay, giờ đột nhiên trỗi dậy như sấm sét:

– Bà Ngô Đình Nhu... Ngô tổng thống. Ngô tổng thống, Ngô tổng thống kêu đau. Bà Ngô Đình Nhu.... Ngô tổng thống. Xin thượng đế ban phước lành cho người.

Tiếng hát, tiếng cười, tiếng hoan hô, tiếng đả đảo om sòm. Xóm cỏ chưa bao giờ ồn ào đến thế. Mỗi người chửi ông Ngô Đình Diệm một lời. Trăm người chửi ông Ngô Đình Diệm trăm lời. Dân chúng chửi bởi từng cá nhân trong gia đình họ Ngô. Họ kể xấu từ ông tổng giám mục Ngô Đình Thục đến ông cố vấn miễn trung Ngô Đình Cẩn. Tội ác và sự bẩn thỉu của nhà Ngô chở chất, dấu kín ngót chín năm trời, nay được khai ra. Thối không chịu nổi.

Con Hậu đã hâm xong cơm. Nó gọi anh vô ăn. Tâm và vôi hai chén rồi chẳng

kịp uống nước, nó bảo em:

- Anh lên Sài Gòn đây.
- Hôm nay làm gì có báo?
- Anh đi hoan hô cách mạng.
- Cho em đi với.
- Em ở nhà trông nhà, đi mệt lắm.
Anh hẹn với thằng Ngọc.
- Thế tối anh về sớm nhé!
- Ủ, anh sẽ về sớm đưa em đi coi chiếu bóng ở Casino Đakao.

Tâm mở cửa phóng ra ngoài ngõ. Nó ngạc nhiên quá đổi. Mới lúc nãy dân xóm có còn đứng phát phơ. Mà giờ họ đã xếp thành hàng ngũ. Lại có khẩu hiệu nữa. Họ sửa soạn « xuống phố » hoan hô

cách mạng. Mấy đứa trẻ trong xóm rủ Tâm xếp hàng với chúng nó. Nhưng Tâm lắc đầu.

Nó cầm cổ chạy theo đường cũ lên Sài Gòn.

CHƯƠNG VI

Hai đứa bé leo lên chiếc tàu bò. Các anh chiến sĩ ôm chặt lấy hai đứa. Như những đứa khác, Tâm và Ngọc được rờ mó khẩu đại liên đặt trên tàu bò. Các anh chiến sĩ mặt xạm đen thuốc súng, cười tươi như hoa đón nhận những lời hoan hô nồng nhiệt của dân chúng. Chung quanh những chiếc tàu bò sát tường dinh Gia Long dân chúng bu kín. Bánh mì, chuối tung lên tới tấp.

Các chiến sĩ chưa kịp ăn hết món quà nọ, dân chúng đã tung lên món quà kia. Tình quân dân hôm nay thực sự như cá với nước, quanh những chiếc tàu bò.

Nhiều bà mẹ hoan hô khan cả tiếng. Nhiều cụ già, sức đã yếu còn cố len đám đông để nhìn rõ mặt các chiến sĩ cách mạng, khiến các chiến sĩ cảm động muốn khóc. Dân chúng hoan hô chiến sĩ. Chiến sĩ lấy súng bắn chỉ thiên. Tiếng đạn nổ nhỏ hơn tiếng hoan hô.

Lớp người này rời chiến sĩ, lớp người khác kéo đến. Người ta kéo vào dinh Gia Long. Năng lên, năng mới, năng cách mạng làm chói chang cảnh vật, làm ấm lòng người nghèo khổ. Bất giác, Tâm nghĩ đến anh lính bị đạn bắn vỡ ngực chiều qua ở gần trường Đại học Văn Khoa. Phải chi anh ta còn sống có phải

anh đã được dân chúng tặng quà và hoan hô không.

Tâm và Ngọc nghịch súng một lúc. Chán rồi hai đứa bước xuống khỏi chiếc tàu bò. Tâm rủ Ngọc vào dinh Gia Long xem ban ngày dinh có gì lạ không. Hai đứa chui lỗ hồng cũ vào.

Chúng nó phăng phăng đi chứ không còn phải dò dẫm như đêm qua nữa. Người người kéo vô đây tựa thác lũ. Tâm và Ngọc bước tới phòng khách. Nhìn mảnh chiếc bình cổ vương vãi khắp sàn. Ngọc bảo Tâm:

– Chiếc lọ tao làm đổ hôm qua đó.

Tâm đứng sững lại. Nó nhìn khắp phòng rồi nói:

– Liệu anh em thằng Quỳnh có sao không mày nhỉ?

Ngọc tặc lưỡi:

– Kệ mẹ thằng Quỳnh. Ông chỉ cần cách mạng thôi. Hoan hô cách mạng.

Tâm có vẻ bất bình:

– Mày kỳ quá!

Ngọc gân cổ:

– Kỳ cái gì?

– Hồi sớm mày bảo mày thương tụi nó, giờ mày lại bảo kệ mẹ nó.

– Ủ, kệ mẹ nó.

– Mày nói thế tao không chơi với mày nữa.

Ngọc bồi rồi:

– Thế nói sao?

– Tao không biết nói sao cả. Tao thương tụi nó lắm, nhóc con là tao thương, tao cóc cần nó là con đứa nào. Nó cũng tốt với mày mà mày chóng quên nó.

– Nó tốt cái gì?

– Nó chỉ chỗ lùm bạc cho mày còn gì nữa. Nó có súng lục nó ác nó bắn vỡ đầu tụi mình rồi.

Ngọc gật gù:

– Ờ nhỉ!

Tâm nói nhỏ:

– Lạy giới tui nó được gặp mẹ và chị tui nó ở bên Tây.

Nghĩ đến anh em Ngô Đình Quỳnh, Tâm lại tưởng như nó đã chiêm bao. Anh em thằng Quỳnh mới chỉ cho nó những giọt nước mắt. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi vào tâm hồn thằng bé bán báo. Những giọt nước mắt đó đã để lại dấu vết ở tim phổi Tâm cơ hồ những vết sỏi đá để lại dưới lòng bàn chân nó. Và đã trở thành kỷ niệm.

Kỷ niệm ấy, Tâm sẽ nhớ mãi. Dù anh em thằng Quỳnh có quên, Tâm cũng không quên chúng nó. Nó chỉ biết nó đã gặp thằng Quỳnh trong cơn rối loạn. Thằng Quỳnh phục nó và thằng Quỳnh đã dành riêng những giọt nước mắt chân thành nhất tặng nó.

Tâm không muốn khơi thêm nỗi buồn vẩn vơ đang dậy lên trong lòng nó. Nó kéo tay Ngọc:

– Thôi ra mày!

– Ra sớm vậy...

– Về thành Cộng Hòa xem máy bay bắn phá nát chưa.

– Tụi mình đi mót xem có lụm được tí ti nào nữa không.

– Đừng hòng.

– Sao mày biết?

– Quân cách mạng tịch thu... hết rồi.

Ngọc hơi thất vọng. Như đứa trẻ câu cá, giật được con cá rồi mà gỡ thế nào để nó tuột mất, Ngọc tặc lưỡi:

– Tiếc quá.

– Tiếc gì?

– Ba lô bạc.

– Rồi trung tướng cách mạng sẽ chia cho mình mà.

– Nhưng được nhiều vẫn hơn.

– Đừng tưởng bỏ, tụi mình đâu được phép tiêu đô la. Nhiều tiền quá mà sống rên lên rồi mày chết ngỏm à.

Ngọc lại gật gù:

– Ờ nhỉ!

– Thôi, tụi mình ra ngoài đi.

Ngọc nghe bùi tai, bằng lòng liền. Hai đứa chen lẫn dòng thác người để thoát

khỏi dinh Gia Long. Đứng ngoài nhìn lại, dưới ánh nắng óng ả, hai đứa nhìn ra những vết đạn chọt vào tường dinh. Tai chúng nó chỉ nghe rặt tiếng cười. Ngày cách mạng thành công vui thật là vui.

Tâm khoác vai Ngọc song song bước ra đại lộ Lê Lợi. Ở đây, nó gặp một đám thanh niên trưng các khâu hiệu “Chém cổ Nhu Diệm, bêu đầu Trần Lệ Xuân” nó thấy ớn người. Bất giác lại nghĩ đến anh em Ngô Đình Quỳnh.

Nhưng sự nghĩ ngợi của nó thoáng qua, sự nghĩ ngợi của nó bị dòng nước lũ cách mạng cuốn đi, Tâm muốn thương anh em Ngô Đình Quỳnh cũng không thương được. Nó đành giấu chặt trong tim nó.

Ngọc phát nhẹ lên vai Tâm:

- Vui quá hé!
- Ừ.
- Tội mình theo đi.
- Đi thì đi.

Đám người đi được một quãng lại gặp đám người khác. Khẩu hiệu nhiều hơn, người nào cũng lăm lăm trong tay một khúc gỗ hoặc bất cứ vật gì có thể đập phá được. Bọn trẻ con đánh giầy và bọn bán báo tham gia đông lắm.

Lâu lâu mới có lần được tự do hò hét ngoài đường, đứa nào cũng thích. Có đứa nghịch ngợm vớ đầu được cái chân dung tổng thống Ngô Đình Diệm, vẽ cái hình tam giác giữa miệng nhà “chí sĩ” từng “vì sông núi quên thân mình” và treo ngược rồi khuân đi riều khắp phố. Có đứa nhỏ

cả các tấm bảng chỉ đường của cảnh sát, nghênh ngang vác theo. Đi chừng mười phút, nhóm biểu tình tuần hành đã trở thành một đám đông kinh khủng. Họ hô khẩu hiệu muốn vỡ tung lồng ngực. Những khẩu hiệu đầy máu:

– Chém đầu Ngô Đình Diệm!

– Phân thây Ngô Đình Nhu!

– Bắt mụ Trần Lệ Xuân về chịu tội!

Tiếp theo đó những khẩu hiệu:

– Hoan hô quân đội cách mạng!

– Toàn dân biết ơn quân đội cách mạng!

Đám biểu tình hể gặp chiếc xe nào của quân đội là vẫy tay hoan hô vang trời.

Họ xông xáo, hung hăng bộc lộ niềm vui và lòng căm thù của họ. Họ đi hết phố này sang phố khác để phố trương sức mạnh đang lên. Phóng viên ngoại quốc theo chân họ, quay phim, chụp ảnh tới bời. Họ cởi phanh khuy áo ngực cho ngoại quốc biết rằng, máu nóng trong tim họ muốn trào ra để rửa sạch vết ô nhục ròn rã chín năm trời.

Tâm dễ lây niềm vui mê man đó. Nó đã nhập cuộc và hoan hô cách mạng to nhất. Vì nó biết, cách mạng đã cho nó mấy nghìn, cách mạng sẽ vì nó, vì những đứa như nó chia tiền tịch thu của anh em Ngô Đình Diệm, tạo cho chúng nó một đời sống đáng sống hơn. Nó sẽ không còn phải đi bán báo nữa. Tâm giờ tay thật cao, hô khẩu hiệu thật hăng. Đi chừng một tiếng đồng hồ, một người hét:

– Tới tòa báo Saigon Mới anh em ơi!

Những người khác nhao nhao:

– Tới làm gì?

– Phá tòa báo của mẹ Bút Trà, con này trước nó nịnh bợ con mẹ Nhu.

Nhiều tội ác của bà Bút Trà được phanh phui:

– Nó viết bài chống Phật Giáo.

– Nó có chân trong Phong Trào Phụ Nữ Liên Đối!

– Nó... bóc lột dân chúng.

Đám người hưởng ứng ngay:

– Phá tòa báo của nó!

Đoàn biểu tình quay lại, chạy như điên vì sợ có đoàn biểu tình khác đã «cướp công» cách mạng của họ. Họ đến bùng binh chợ Bến Thành không mấy đổi. Và, đoàn biểu tình xông thẳng vào tòa báo Saigon Mới đập phá. Họ leo lên lầu, họ lục lọi khắp chỗ. Những thanh sắt, những thanh gỗ cách mạng bừa xuống một cách vô tội vạ. Bàn ghế, máy chữ, hồ sơ, tài liệu nát tung. Họ lao vào nhà chữ. Những học chữ câm nín, những chiến sĩ vô danh của mặt trận văn hóa đổ tung toé nằm dưới chân những người cầm hờn chế độ Ngô Đình Diệm.

Một số người đã biết khai thác cách mạng từ lúc này. Họ không đập phá mà chỉ hò hét, nhưng mắt họ quan sát khắp chỗ. Họ gặp những gì đáng tiền là thủ luôn vào túi. Những người hăng say cách mạng không chú ý. Và bọn người lợi

dụng chính là bọn hoan hô cách mạng to nhất nước. Họ chỉ muốn ngày nào cũng có cách mạng để đi theo đập phá lượm đồ.

Đập phá tòa báo Sài Gòn Mới chừng nửa tiếng, đoàn biểu tình nổi lửa đốt. Rồi họ xuống đường. Một người chỉ chiếc xe du lịch hỏi:

– Xe của ai đây?

Người khác đáp:

– Của con mẹ Bút Trà!

Lập tức, người ta xúm nhau lại lật ngửa chiếc xe rồi phóng hỏa. Chiếc xe cháy phừng. Một lát, nó đã biến thành đồng sắt vụn. Mùi bánh cao su khét lẹt. Mùi khét lẹt đó quyến rũ đoàn biểu tình một cách mãnh liệt. Lửa trong tim họ chỉ

muốn toé ra đốt cháy mọi tàn tích của chế độ Ngô Đình Diệm. Họ thềm đốt hết, đốt thành bình địa để xây dựng lại.

– Anh em ơi!

– Có chúng tôi...

– Sang đốt tòa báo Tiếng Chuông của thằng Đinh Văn Khai.

– Nó làm gì? Nó làm... mật vụ!

– Đinh Văn Khai làm mật vụ hả?

– Ủ, nó là chúa trùm mật vụ?

– Vậy đốt bỏ mẹ nó đi...

Đoàn biểu tình vác gậy gộc kéo nhau băng qua bùng binh chợ Bến Thành. Một người chụp mũ mật vụ lên đầu ông Đinh văn Khai, hàng ngàn người khác đồng ý

luôn. Có nhiều người không biết Đinh Văn Khai là ai, báo Tiếng Chuông của ông ta thế nào cũng vẫn cứ quả quyết ông ta là mật vụ. Và họ căm thù Đinh Văn Khai, Bút Trà như những người căm thù Đinh Văn Khai, Bút Trà. Cuồng nhiệt hơn là khác. Cách mạng nào cũng giống nhau. Hễ có cách mạng là có những người chết oan uổng. Bất công cũ chưa san bằng, bất công mới đã chồng chất, Tâm vỗ vai Ngọc:

– Mà thù Đinh Văn Khai không?

Ngọc giơ cao tay:

– Nó là mật vụ!

– Mà biết mật vụ là gì nào?

– .. Đếch cần biết, nó là mật vụ là tao thù rồi.

– Tao cóc thù Đinh Văn Khai.

– Thế mà thù ai?

– Tao cóc thù ai, tao thù mỗi lão Diệm, lão Diệm bị bắt rồi là tao hết thù.

Ngọc có vẻ câu:

– Đinh Văn Khai nó giàu, mình tới đốt phá chơi cho bố ghét mà.

Tâm lắc đầu:

– Tao chán đốt phá lắm. Hò hét mỗi miệng rồi, tao muốn về với em tao. Mà có về với tao không?

Ngọc buông gọn:

– Không.

– Mà đi đập phá à?

– Ủ.

– Vậy mày đi đi, tao về với em tao đây.

Ngọc nắm lấy cánh tay Tâm:

– Này Tâm!

– Gì?

– Mày chiều tao một tí được không?

– Chiều gì?

– Mày ra đây tao nói cho mày nghe.

Hai đứa tách đám đông gân cổ đòi chém Ngô Đình Diệm, khoác vai nhau bước khỏi hàng ngũ. Ngọc ghé sát tai Tâm:

– Lúc nãy tao trông thấy túi nó lượm tiền mày ạ!

– Đứa nào?

– Bọn đi đập phá ấy.

– Thật không?

– Có đứa thủ được cả đồng hồ đeo tay nữa. Chúng nó đút vào túi.

– Tao thấy nhiều đứa liệng vô lửa mà...

– Ấy vậy mà có đứa lại thủ vào túi.

Tâm véo bạn:

– Mày kể chuyện này với tao làm gì?

Tâm thấy con nhà Ngọc không ngu

như bò ở cái vụ này. Nó đang phân vân, thì Ngọc đã nói:

– Tao muốn lụm tí tiền nữa cho chắc ăn. Đợi trung tướng cách mạng chắc hơi lâu mày ạ!

– Ừ.

– Với lại tạo khoái lụm chiếc đồng hồ.

– Mày thích đeo à?

– Không.

– Thế lụm làm gì?

– Tao... tao...

Hai đứa cứ nói chuyện và chân chúng cứ bước nhanh theo kịp đoàn biểu tình. Còn cách tòa báo Tiếng Chuông vài chục

thước, đoàn biểu tình ào ào chạy, Tâm giục Ngọc:

– Làm gì mà? Tao... tao cho em gái mà.

– Nó nói xong, hơi ngượng, kéo tay Tâm chạy gấp, Tâm để mặc Ngọc lúi đi. Nó cũng nghĩ, giá con Hậu có cái đồng hồ đeo tay chắc con bé sướng kinh hồn. Và nó bỏ ý định về với em.

Tòa báo Tiếng Chuông ngự trị tại phố Gia Long. Báo giàu nên tòa soạn riêng, nhà chữ riêng, trị sự riêng. Và giang sơn của ông chủ nhiệm cũng riêng. Nhưng bốn nơi đó đều gần nhau. Đoàn biểu tình đã ủa vào cả bốn nơi đập phá. Ông Đinh Văn Khai không có mặt ở đó để nhìn sự nghiệp... nổi của ông chìm trong bão tố cách mạng. Cái sự nghiệp nổi đó, dầu có

tạo thành bởi sự lưu manh đi chẳng nữa, ông Khai cũng đã tốn biết bao mồ hôi. Nữa là ông chỉ làm báo tặng tranh chim cò, cóc nhái. Tặng tranh chim cò đâu phải là cái tội để bị đốt phá? Song cách mạng là thế, cách mạng đã có đốt phá, thanh toán một cách vô tội vạ. Trách nhiệm là có lịch sử gánh chịu. Người chép sử sẽ làm công việc chê trách này. Chuyện ấy để hạ hồi phân giải. Giữa lúc hùng hực lửa cách mạng, kẻ nào ngựa miệng bình phẩm, lửa cách mạng sẽ đốt rụi nó ngay.

Không có sức nào ngăn cản được sức người nổi giận. Dường như cách mạng muốn thả giàn. Để quần chúng hăng say mà hưởng ứng cách mạng. Tâm và Ngọc xông vào tòa trị sự. Những người khác xông vào nhà chữ, nhà máy đập phá thẳng tay. Tòa trị sự của tòa báo Tiếng Chuông ba bốn tầng. Đoàn biểu tình ào

vô tràn lên trút cảm hờn. Máy chữ, máy điện thoại, máy lạnh bay vèo vèo qua cửa kính. Dây điện bị giật đứt. Đồ đạc không còn vật gì nguyên vẹn. Phòng chứa giấy bị phóng hỏa. Khói bốc um. Ngọc đứng khời khời kiểm tiền rút và đồng hồ. Nó chậm tay quá chẳng vớ được món nào. Đoàn biểu tình đập phá tòa báo Tiếng Chuông kỹ hơn báo Sài Gòn Mới. Sau một tiếng đồng hồ, đoàn biểu tình kéo ra đường. Lại một người khời xướng:

– Anh em hãy đến phá rạp Kim Châu!

Người khác hỏi:

– Rạp Kim Châu của ai?

– Của con mẹ Bút Trà mật vụ, viết bài chống Phật giáo. Phá rạp Kim Châu đi anh em ơi!

Đoàn biểu tình lại kéo tới rạp Kim Châu. Cứ thế, họ đã đốt phá các tòa báo, các trụ sở, các nơi mà họ cho là ổ của bọn mật vụ. Trộn ngày 2-11-1963, đám quần chúng phần nộ đã hoan hô cách mạng như vậy. Tâm và Ngọc bị cái đồng hồ và chút tiền còm ám ảnh. Hai đứa đã say sưa đi theo. Rốt cuộc, chúng nó chẳng lượm được gì. Chiều đến, trước khi về xóm cỏ, hai đứa đảo qua tòa báo Tiếng Chuông xem dân chúng hôi đồ. Cảnh tượng diễn ra hết sức vui mắt. Người ta lũ lượt vào tòa báo khuôn ra đường đủ các thứ đồ đạc. Khuân giấy trắng, khuôn phụ bản gái đẹp, khuôn báo cũ. Có người gõ máy lạnh. Có gia đình mang đầy đủ kìm búa tới gõ cửa sắt. Cuộc cách mạng diễn tiến sôi nổi, tàn nhẫn và thản nhiên dưới những ống kính máy ảnh, máy quay phim của ngoại quốc.

Bàn ghế, giấy má khuôn ra xếp đống một chỗ, và bán liền tại chỗ. Dân chúng ới ới dục nhau, thôi thúc nhau vô thật nhanh. Đấm đá nhau cũng xảy ra. Xong ngay. Không ai muốn đấm đá lâu, sợ kẻ khác lượm hết phần mình.

Đứng xem một lát chán mắt, Tâm bảo Ngọc:

- Tao về đây.
- Tới chợ cũ ăn cơm cà ri gà đi?
- Thôi tao về xóm cỏ.
- Chiều nay em mày có rang cơm không?
- Có chứ, chiều nào em tao chả rang cơm.

– Cho tao về xóm cỏ với mày nhé!

– Ừ.

– Mày hỏi em mày chưa?

– Rồi.

– Em mày nói sao?

– Em tao bảo thương mày lắm.

Ngọc tần ngần một lát. Rồi nó chép miệng:

– Tiếc quá.

– Tiếc gì?

– Tiếc không lượm được cái đồng hồ cho em gái mày.

Tâm vỗ vai Ngọc:

– Tiếc làm quái gì, số tội mình đen.

Ngọc gân cổ cãi:

– Đâu phải, tội mình nhỏ quá, xô vào tội có đê bẹp mình mày ơi!

Tâm cười, mắng yêu bạn:

– Sao hôm nay mày khôn thế!

Hai đứa rời cảnh tượng hôi đồ ở tòa báo Tiếng Chuông theo vĩa hè đường Nguyễn Trung Trực xuống đại lộ Lê Lợi, Tâm hỏi:

– Chẳng biết ô tô buýt có chạy hôm nay không?

Ngọc đáp:

– Không chạy lấy chó gì mà hốc.

Tâm bữu môi:

– Bộ máy tưởng tài xế ô-tô buýt không được cách mạng cho tiền à!

Ngọc nhớ ra, gật đầu:

– Ủ nhỉ!

Tâm nói:

– Mọi người sẽ giàu hết. Giá mẹ tao còn sống sẽ không phải đi bán xôi chè. Rồi mày xem, cách mạng sẽ chia tiền đều. Đếch có đứa nào đi bán báo, đánh giày, đạp xe xích lô nữa. Khoái ghê lắm hé mày?

– Ủ cách mạng sướng nhỉ?

– Sướng là cái chắc.

Hai đứa đứng ở trạm đợi xe buýt đến. Nhưng đợi hoài chẳng có chuyến nào. Hai đứa cuốc bộ về xóm cỏ.

Khi chúng nó đặt chân tới đầu xóm, đêm thành phố bắt đầu lên.

CHƯƠNG VII

Sau một tuần sục sôi, không khí cách mạng lắng lại.

Dân chúng đã hết hoa choàng lên cổ các vị tướng lãnh. Đốt phá được ngăn cản. Hoan hô không bộc lộ bằng lời nói nữa. Mà bằng kiến nghị.

Đời sống trở về nếp cũ. Bình thản trong hy vọng. Anh em Ngô Đình Diệm đã đến tội trong chiếc thiết vận xa M.

113. Mấy phát súng đã kết liễu cuộc đời và sự nghiệp của anh em nhà Ngô, chấm dứt luôn chế độ Cộng Hoa Nhân Vị. Đồng thời, chiếc hố sâu đã đào sẵn. Cách mạng từ từ đẩy tàn tích thối nát cũ xuống, vùi đất lên.

Bọn thằng Quỳnh, thằng Trác, con Quyên được đưa sang Pháp sống với mẹ chúng. Cách mạng giữ đúng lời hứa với thằng Tâm.

Nhưng tin anh em Ngô Đình Diệm chết khiến Tâm bối rối. Nó có trách nhiệm trước hai cái chết này, chính nó đã tiết lộ chỗ ẩn núp của anh em ông Diệm. Nếu không, anh em ông ta đã thoát chết để chờ ngày khôi phục lại sự nghiệp.

Tâm nghĩ đến bố, đến mẹ, đến sự mồ côi đói khổ của anh em nó, nó thấy ông

Diệm chết là đáng đời. Song nó nghĩ đến anh em thằng Quỳnh mồ côi bố, nó lại áy náy lương tâm.

Không hiểu, bên trời Tây, Quỳnh có oán ghét Tâm không? Tâm buồn rầu mấy hôm liền khi nó hay tin anh em ông Diệm chết. Nỗi buồn nào cũng giống nỗi buồn nào chỉ đậm đà lúc đầu, sau rồi phai lạt dần. Nó chợt nhớ lời trung tướng cách mạng nói với nó về thằng Quỳnh. Nó bèn vô lấy để an ủi rằng, bọn nhà giàu chẳng xót thương gì bọn nhà nghèo. Và nó quên luôn thằng Quỳnh để sửa soạn cuộc sống mới của anh em nó.

Tâm không thềm đi bán báo nữa. Nó nằm nhà. Chiều chiều nó mua tờ Đồng Nai coi tiếp “Cô gái Đồ Long”. Ngọc sống chung với Tâm. Món tiền trung tướng cách mạng cho, Ngọc gửi con Hậu giữ.

Ngọc đi chơi la cà suốt ngày. Mỗi hôm, con Hậu đưa cho nó năm chục. Nó ăn quà vặt luôn miệng, coi chớp bóng hết rạp này qua rạp khác. Con Hậu khuyên nó để dành. Nó bảo tiêu nhanh cho vui đi kẻo ngày cách mạng chia tiền lại không biết tiêu gì.

Tâm thì không thế, buổi sáng anh em nó ăn phở buổi chiều ăn bún chả, nó cho tiêu như vậy là sang lắm rồi. Thì giờ rảnh rang, nó dùng để soạn sách vở cũ. Những cuốn nát nhàu, mốc meo, đối với Tâm, như những người thân yêu lâu ngày mới lại được gặp gỡ.

Nó nâng niu triu mến. Kỷ niệm cũ của nó đã hiện về cùng với tuổi thơ, và mộng ước của nó. Mùi mốc meo sao mà thơm thế! Anh em thằng Tâm hít hà, say mê dở từng tờ đọc đi đọc lại.

Trang sách mở rộng tương lai của hai đứa bé. Tâm thấy nó đồ bác sĩ và con Hậu thấy nó làm cô giáo. Tâm hồn hai đứa lâng lâng. Mắt chúng nhìn toàn gặp hoa bướm? Tai chúng nghe toàn tiếng chim hót véo von. Và tiếng phấn ken kết thầy viết trên bảng, tiếng cô mắng trò lười, tiếng cười đùa cả lớp, tiếng roi vọt.

Những thú tiếng đó, anh em thằng Tâm không được nghe từ lâu. Bây giờ, có cách mạng, chúng nó thoang thoảng nghe trong tâm tưởng lời ai rót vào tai chúng. Rằng các con sẽ sung sướng.

Một tuần lễ trôi qua...

Hai tuần lễ trôi qua...

Dưới ngọn đèn dầu hoa kỳ. Ngọc lo ngại hỏi Tâm:

– Sao trung tướng cách mạng chưa chia tiền hở mày?

– Cách mạng còn bận diệt lũ Cần Lao ác ôn.

– Tao tiêu mất hơn nghìn bạc rồi.

– Ai bảo mày tiêu?

– Chả tiêu để làm gì.

Ba tuần lễ trôi qua...

Vẫn dưới ngọn đèn dầu hoa kỳ. Ngọc lo ngại hỏi Tâm:

– Tao tiêu gần hết tiền rồi.

– Ai bảo mày tiêu?

– Cách mạng hứa chia túi đô la cho bọn mình, mày nhớ không?

- Nhớ chứ.
- Sao chưa chia?
- Cách mạng còn bận.
- Bận chừng nào nữa?
- Vài hôm nữa.

Bốn tuần lễ trôi qua...

Ngọn đèn dầu hoa kỳ vắn thật nhỏ.
Ngọc càu nhàu:

- Tao tiêu hết tiền rồi.
- Thế à?
- Mai lại phải đi bán báo mất thôi.

Tâm thờ dài:

– Sao cách mạng chậm thế này nhỉ?

Ngọc chép miệng:

– Hay cách mạng hứa hão với tội mình?

– Đời nào.

– Thế tại sao hơn một tháng rồi chưa chia tiền?

Tâm nín lặng. Hơn một tháng rồi. Bọn nhãi bán báo kiếm ăn khá lắm. Báo chí được tự do chửi bới anh em ông Ngô Đình Diệm, đắt như tôm tươi. Lại thêm nhiều tờ mới ra nữa. Chỉ có Tâm và Ngọc nằm nhà không thèm đi bán báo. Ngọc đợi cách mạng chia tiền ăn tiêu cho sướng. Còn Tâm đợi cách mạng chia tiền để anh em nó giã từ xóm cỏ, đi nơi khác học hành. Giấc mơ của hai đứa trẻ nhỏ

nhoi, khiêm tốn quá.

Nhưng cách mạng chưa chịu đến xóm cỏ. Ngọc nói:

- Tại nhà mày không có địa chỉ.
- Đâu phải.
- Thế sao cách mạng đến tới.
- Trung tướng bảo không cần địa chỉ mà.

Ngọc bĩu môi:

- Trung tướng nói cho mày sướng đó. Ông xí gạt tụi mình rồi mày ơi!

Tâm lắc đầu:

- Cách mạng không xí gạt dân nghèo đâu.

Suy nghĩ chán chê Ngọc hỏi:

- Mà nhớ mặt trung tướng không?
- Nhớ chứ.

Tâm lôi tờ báo in hình đủ các tướng lãnh chỉ cho Ngọc:

- Ông ấy đây này...

Ngọc vò đầu bứt tai:

- Mẹ, ức quá!
- Ức gì?

– Phải chi đếch gặp lão trung tướng, tụi mình có ba lô bạc tiêu suốt đời.

Tâm cười gượng:

– Mình đâu có tiêu bạc Mỹ được mày!

– Tiêu thí đi chứ.

Tâm không nói năng gì. Nó bắt đầu tiếc như con nhà Ngọc.

– Hay là...

Tâm hất hàm:

– Gì?

– Hay là tụi mình đi kiếm lão trung tướng đi?

Tâm thộn mặt ra:

– Khó lắm mày ơi!

– Khó gì?

– Mẹ kiếp, chó ngáp được ruồi mới gặp ông ở dinh Gia Long. Ngày thường gặp ông họa là thánh con.

– Rõn hoài mày.

– Mày thử đi gặp ông coi. Lính đuổi mày chạy de. Họ bảo mày móc túi là mày rữ tù em ạ!

– Bộ hôm ấy ông nói ngon lành quá mà.

– Ngon hôm ấy thôi, hôm nay ông quên rồi.

Ngọc cúi sườn, cà khía với Tâm:

– Ông không quên mình đâu tại mày không ghi sổ nhà thì có.

Tâm nổi giận:

– Tai mày điếc à? Tao chả bảo với ông rằng nhà tao ở xóm cỏ không có số nhà, ông bảo không cần số nhà, sẽ tìm đến xóm cỏ chia tiền cho tụi mình là gì?

Ngọc dậm chân thành thịnh:

– Tại nhà mày không có số!

Tâm nghiêng răng tức tối:

– Ngu như bò, nhà lá lụp xụp làm đếch gì có số!

Ngọc dịu giọng:

– Thôi. Mai tao đi bán báo mày ạ! Mày có tin rằng cách mạng sẽ tìm đến xóm cỏ không?

– Tin chứ.

– Mai mày đi bán báo không?

– Đi.

– Thật nhé!

–Ừ.

– Vừa bán báo tội mình vừa chờ cách mạng đem tiền đến xóm.

–Ừ.

– Nghe nói tội nó kiếm ăn khá tội gì nằm nhà mãi.

Ngọc đứng dậy:

– Đi bán báo cho quen. Nhỡ có gì lại đi bán báo. Chứ ngồi chờ, chân chạy hết nổi mày ạ! Đừng nói tội nó biết cách mạng hứa cho mình tiền nghe mày.

Ngọc làm mặt khôn:

– Bộ mày tưởng tao khờ à?

– Ấy là dặn trước mày. Kéo vui miệng mày nói hết, tội nó sẽ cười chúng mình ngu.

– Ngu gì?

– Tội nó bảo mình chờ thịt thỏ của cách mạng!

Ngọc lâm râm cầu nguyện:

– Lạy giới cách mạng đừng cho mình ăn thịt thỏ.

Con Hậu giục anh:

– Thôi đi ngủ đi anh Tâm. Đêm nay anh em mình nằm mê thế nào cũng thấy Trung tướng cách mạng đem tiền tới xóm cỏ chia cho hai anh em mình.

Tâm mỉm cười:

– Thật không Hậu?

Giọng nũng nịu, con Hậu đáp:

– Thật mà, đêm nào em chả mê thấy anh em mình rời xóm cỏ.

– Em có mê thấy cái nhà mới của chúng mình không?

– Có chứ.

– Nó ra sao?

– Có ba phòng, em một phòng, anh một phòng, Ngọc một phòng.

– Gì nữa? Đằng sau có vườn hoa nhỏ, đằng trước có sân chơi thích lắm cơ. Em mua cái ghế đu nằm ở sân trước học bài.

Gió thổi mát mát là... Em học bài chóng thuộc lắm anh ạ?

Tâm chớp mắt. Nó không muốn hỏi thêm giấc mơ của em nó nữa. Con thỏ đang húc đầu vào trái tim đầy xốn xang của nó. Tâm vỗ vai Ngọc:

– Đi ngủ mày...

CHƯƠNG IX

Chợ báo vẫn họp ở khu Dân Sinh. Không có gì thay đổi cả, mặc dù cách mạng đã được hơn một tháng. Dân bán báo thêm nhiều ma mới. Ma cũ không bớt đi mống nào. Các « cặp rằng » báo chửi thề, văng tục y hệt ngày xưa. Chỉ khác một điểm là báo mới ra hơi nhiều. Và báo nào cũng hoan hô cách mạng, chửi bới Ngô đình Diệm thậm tệ.

Hôm đầu trở lại cuộc sống cũ, Tâm hơi ngỡ ngàng. Nó chạy được quãng ngắn đã thấy tức bụng và thở hổn hển. Tối về, bắt tội em nó xoa dầu Ấn Độ bóp chân phờ người. Vài ngày sau nó quen nghề, chạy như gió và rao to nhất bọn. Thiên hạ mua bảo hăng lắm. Bọn bán báo coi mời kiếm ăn no. Chúng nó gây sòng bài cào sát phạt nhau bạc trăm, chứ không thềm sát phạt nhau bạc chục như ngày xưa nữa.

Tâm và Ngọc mỗi ngày bán được trên trăm tờ báo. Tuy thế, chúng nó vẫn mơ ước một ngày nào đó, trung tướng cách mạng đem tiền tới xóm cỏ chia phần cho chúng nó.

Chúng nó có công tiêu diệt Ngô Đình Diệm thì chúng nó phải được hưởng. Cách mạng đã hứa rồi mà. Chẳng lẽ

mang hứa hão với những đứa trẻ nghèo khổ. Chỉ có Ngô Đình Diệm hứa hão thôi. Lão Diệm hứa hão, cách mạng đã bắn lão ta chết thê thảm dưới sàn thiết vận xa M 113. Còn cách mạng không bao giờ hứa hão.

Hai đứa trẻ tin tưởng ở cách mạng. Nên vừa bán báo vừa tính chuyện giải nghệ. Đến chợ báo sớm như hồi trước hai đứa bé dựa lưng vào tường. Tâm chăm chú theo dõi « Cô Gái Đồ Long ». Ngọc hóng mắt, chờ Tâm đọc xong kể lại. Nó ngửa miệng, hỏi bạn:

– Đến đâu rồi mày?

Tâm không trả lời. Nó “xuyt xuyt” bảo Ngọc đừng hỏi nữa, để nó đọc truyện kéo mắt hết hứng thú. Nhưng Ngọc thèm diễn biến trong “Cô Gái Đồ Long” nào

kém gì Tâm. Nó ngựa ngà chẳng thể
ngồi yên nổi. Nó bẻ bàn tay kêu răng rắc:

– Con nhà Trương Vô Kỵ ra tay chưa?

– Xuyt, xuyt...

– Nháng thế mày?

– Xuyt, xuyt...

Ngọc đành chịu nín thinh. Tâm đọc
dứt đoạn truyện đăng ở số báo chiều nay
mà lúc ghé qua tòa báo Đồng Nai nó năn
nỉ xin bằng được trang ruột. Như mọi
lần, Tâm vò nát tờ báo, liệng đi:

– Hay kinh hồn...

Ngọc rối rít:

– Trương Vô Kỵ thắng không?

– Thắng.

Ngọc thở hắt ra:

– Mừng quá, tưởng nó bị bọn cao thủ võ lâm xé xác rồi. Chó ngáp phải ruồi mà ới!

– Nó vỡ được bữa bối hả?

– Ủ, nó thộp được “càn khôn đại nã di tâm pháp”.

– Nó đớp liền như lần nó ăn ếch hả mà?

– Đâu có.

– Thế nào!

– Nó học vài phút là nội lực như vũ bão. Mà biết “càn khôn đại nã di tâm pháp” là gì chưa?

– Chưa.

– Là thế võ hay địch chịu nổi.

– Như thế nào?

– Mấy thằng cao thủ võ lâm xúm lại quynh thằng Trương Vô Kỵ, nó đem “càn khôn đại nã di” ra áp dụng. Kết quả bọn cao thủ hùng hực đâm đá nhau. Còn nó, nó đứng xem cười khì.

Ngọc nổi hứng:

– Mẹ. con nhà Trương Vô Kỵ “chì” quá cỡ hả mày?

– Khởi nói. Giờ nó chấp hết thiên hạ, nó đánh “ao” cả bọn chú bác nó ở phái Võ Đang mày ạ!

– Chắc lão Chân Chân sư tổ nó cũng coi như mỡ tép.

– Ủ.

– Nó biểu diễn cả “Giáng Long Thập Bát chương” đánh gãy cây cổ thụ nữa mà ươi!

– Trời, con nhà Trương Vô Kỵ hay ác.

– Tao kể không hay, giá mà ươi đọc được tao cam đoan mà ươi hết muốn ăn ngủ.

Ngọc râu râu:

– Bao giờ tao mới biết chữ?

Tâm an ủi bạn:

– Mà ươi phải học.

– Bao giờ mới học được?

– Chùng cách mạng chia tiền cho tụi mình, mày sẽ đi trường học như em tao.

– Bao giờ cách mạng chia tiền?

– Làm sao biết được mày!

Ngọc thộn mặt ra. Chưa bao giờ nó buồn thế. Chưa bao giờ nó khao khát đi học để đọc nổi truyện “Cô Gái Đồ Long” như bây giờ. Ngọc muốn bật khóc thật lớn. Nó muốn kêu to để lời kêu của nó thấu tai cách mạng. Nhưng nó bé quá, tiếng kêu của nó chìm ngấm trong những tiếng hoan hô, đả đảo trên kiến nghị, trên báo chí.

Nó chép miệng:

– Lại đến đi bán báo suốt đời thôi!

Tâm đồ dành nó:

– Phải kiên nhẫn chờ mày.

– Kiên nhẫn bao lâu nữa nhỉ?

– Tao đâu biết. Có gì tụi mình lại bán báo lo chó gì.

– Giá đừng đứa nào hứa gì với tụi mình mày nhỉ?

– Ủ.

– Giá đừng đứa nào biết tụi mình có ba lô bạc mày nhỉ?

– Ủ.

– Mày bảo tụi mình đích biết tiêu đô la là mày nhầm. Tao hỏi ba cái thằng Chà rồi, tụi nó bảo đổi một đô la lấy bảy chục Việt Nam. Mẹ kiếp, cóc mò cò xơi.

Để yên tội mình ăn tiêu cả đời đểch hết bạc...

Tâm chưa kịp hưởng ứng lời Ngọc, thì xe chở báo đã về. Bọn nhãi vùng lên tranh cướp. Đứa nào cũng chỉ biết chìa bông vỏ báo trước nhất để chạy đi bán cho lẹ. Không lâu la gì, đường phố SàiGòn đã ời ời những tiếng rao bán báo. Có cả tiếng rao ời ời của Tâm và Ngọc.

CHƯƠNG X

Ba tháng trời trôi đi, rất nhanh và rất chậm. Rất nhanh đối với lịch sử, rất chậm đối với hai đứa trẻ bán báo.

Không ai nhắc tới cách mạng nữa. Người ta bàn tán về chính lý. Trung tướng chính lý đã đẩy cỗ xe cách mạng sang con đường khác. Dân nghèo xóm cỏ chửi bới anh em Tổng Thống Ngô Đình Diệm mỗi miệng chán chẳng thêm chửi

bới thêm. Bây giờ, anh em Tổng Thống Diệm mới mỗ yên mả đẹp. Không khí cuồng loạn lắng dịu.

✱

Ngọc nhe răng cười:

– Mẹ, mày vắng tục nhé!

Tâm cáu sườn:

– Ủ, ông vắng tục đấy.

Nó bỗng hối hận vì vô cớ nổi sùng với bạn. Tâm nuốt nước bọt ực một cái:

– Tiếc nhỉ!

– Tiếc cái gì?

– Tiếc ba lô bạc...

– Mà ời, chính lý thì Trung tướng cách mạng có đi đoong không!

– Đi đoong là cái chắc.

– Chắc Trung tướng cách mạng chả buồn đâu. Ông vợ ba lô tiền đô la của tụi mình là ông khoái rồi.

– Ủ, thằng nào nhiều tiền thằng ấy sướng. Chúng nó đêch cần nhớ bọn mình. Mẹ kiếp thế mà nó bảo nó nhớ xóm cỏ.

Riết rồi, hai đứa trẻ bán báo quên luôn cả anh em Tổng thống Ngô đình Diệm lẫn cách mạng và chính lý. Báo mới tiếp tục ra thêm. Đóng cửa tờ này, tờ khác xuất bản. Bọn nhãi bán báo kiếm ăn khá: có lẽ cách mạng chỉ đủ khả năng

giúp nổi mỗi đứa bán báo ngày thêm vài chục bạc, chứ không đủ khả năng “cách mạng” đời sống của những đứa bé hẩm hiu này. Ngọc chẳng bao giờ dám mơ ước đọc nổi truyện “Cô Gái Đồ Long”. Căn nhà có ba phòng và một cái sân chơi dựng cái ghế đu của anh em thằng Tâm đã trở thành căn nhà trong cổ tích.

Ngọc về với via hè. Sáng la cà khắp xó xỉnh. Chiều đi bán báo. Tối lảng vảng trước rạp cải lương xoay xở những châu coi cộp. Đêm ngủ mái hiên, gối đầu trên viên gạch. Thỉnh thoảng, nó còn chiêm bao thấy ba lô bạc, trung tướng cách mạng và những lời hứa hẹn. Tỉnh dậy nó lai chửi thề. Những lần ngồi chờ thằng Tâm coi xong truyện “Cô Gái Đồ Long” rồi kể mình nghe, Ngọc đã nguyên rủa tướng cách mạng hết lời. Anh em thằng Tâm thì ở lì xóm cỏ, thối cơm một lần ăn

hai bữa như xưa. Xóm cỏ chở chất thêm muôn vản nổi cay đắng, thất vọng.

Một buổi tối, Tâm về muộn. Con Hậu rang cơm chờ anh. Cơm nguội tanh mà Tâm vẫn mất hút. Mãi đến lúc xóm cỏ tắt đèn đi ngủ, Tâm mới mò mẫm về. Miếng bìa cứng bọc sấp báo không còn một tờ. Tâm hớn hờ móc túi đưa cho em gói kẹo. Nó hả hê nói:

– Anh mới tìm được chỗ bán báo đắt lắm, Hậu ạ!

Con Hậu trách anh:

– Anh về khuya quá, em đợi anh sợ thấy mờ.

Tâm ngả lưng xuống giường:

– Lạy giờì hôm nào cũng bán veo trăm tờ báo nhé! Hì hì, khỏi thèm mong ngóng cách mạng, em ạ! Em sẽ đi học và rồi anh em ta sẽ mua một cái nhà nhỏ. Biết vậy, đi bán báo từ hôm mới có cách mạng xong. Tụi nó bán khá quá, cở đưa tậu xe đạp đi bỏ báo tháng rồi đấy. Le chưa?

Con Hậu hỏi anh:

– Ăn cơm, nhé anh!

Tâm vươn tay:

– Để anh nghỉ chút xíu đã nào...

Con Hậu lặng lẽ xuống bếp, bê một thau nước. Nó rửa chân cho anh, lau khô rồi lấy dầu nóng Ấn Độ bóp chân giùm anh. Như thường lệ, con bé rờ những ngón tay thon mềm của nó vào lòng bàn

chân đá tổ ong của anh. Nhưng lần này, nó khám phá ra một sự lạ:

– Anh ơi!

– Gì thế em?

– Những cái dấu sỏi đá lũng sâu hơn. Tại sao nó lũng sâu thế, hờ anh?

– A, tại cách mạng có nhiều báo. Anh ôm báo nặng tay nên chân nó lún mạnh xuống đá rầm đó, em ạ!

Con Hậu mân mê những vết sỏi đá in lổn nhổn lòng bàn chân anh. Nó mân mê một cách say sưa. Và nước mắt nó ứa ra, chảy nhễ nhãi trên khuôn mặt non nớt của nó. Tự nhiên, con cắc kè ở cây điệp sau nhà kêu mấy tiếng.

Thương tiếc chi mà con cắc kè kêu
nào nuốt thế?

DUYÊN ANH

Xong vào đúng ngày nhật báo Tin
Báo bị đóng cửa.

